

Dự án sách miễn phí cho thiết bị di động

Áo Vàng Qua Ngõ

Từ kể Tương

Áo Vàng Qua Ngõ

Từ kể Tờng

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương kết](#)

Từ kế Tường

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 1

Trúc thức dậy lúc 5 giờ sáng, chị Huyền hãy còn ngủ say sưa bên cạnh. Người chị trùm trong tấm mền dày chỉ chừa có gương mặt. Trong giấc ngủ gương mặt chị Huyền bình thản làm sao. Tự nhiên rồi Trúc bỗng chú ý tới gương mặt chị Huyền trong giấc ngủ mới kỳ lạ..... gương mặt chị trắng hồng, tuy rằng Trúc biết chẳng bao giờ chị thoa kem hoặc làm mặt nạ dưỡng da như hầu hết những cô gái khác vào lứa tuổi chị

Trúc rất ghét những cô gái làm điệu cả trong giấc ngủ, mặc dù Trúc cũng là người cùng phái. Chị Huyền ngủ không mím môi, mà cái môi he hé, cánh mũi thanh tú của chị hình như phập phồng theo nhịp thở, đôi mắt nhắm với hai hàng lông mi cong như búp bê, cặp chân mày tủa rất khéo, vầng trán thẳng, thông minh. Những sợi tóc rối vương một bên gò má, nửa mái tóc kia phủ trên mặt gối. Phải nói chị Huyền đẹp dịu hiền như một thiếu nữ được vẽ trên lụa bởi bàn tay của một họa sĩ tài hoa và thông minh

Trúc lặng lẽ vuốt những sợi tóc mai loà xoà bên má chị Huyền, cô mỉm cười rồi lén xuống khỏi giường. Hãy cứ để yên cho chị ngủ, trời còn sớm, phải đến 6 giờ mới sửa soạn để đi Vũng Tàu. Trúc tranh thủ vào phòng tắm rửa mặt, đánh răng, chải sơ mái tóc rồi lên sân thượng tập thể dục theo như chương trình mỗi ngày mà dù bận rộn đến đâu Trúc cũng phải tuân theo.

Tiếng chuông của ngôi nhà thờ trong thành phố đã đổ gọi con chiên ngoan đạo vào buổi lễ sáng. Đứng ở trên sân thượng. Trúc nghe tiếng chuông

như bay qua ngang đầu, ngân lên trong vầng sương sớm rồi tan loãng ra trên các vòm cây đã thay lá non từ đầu mùa mưa. Sau kỳ thi vất vả, sức khỏe của Trúc giảm sút đáng lo ngại, cô mất đến 4 ký lô và thường chóng mặt. Do đó, Trúc nghe theo lời khuyên của bác sĩ nghỉ ngơi hoàn toàn trong ba tháng hè, ăn uống theo một chế độ quy định, tăng phần bồi dưỡng và tập thể dục trước khi trời sáng khoảng chừng 20 phút. Trúc tập thể dục nhịp điệu, dù rằng không có sẵn cái máy phát băng như nhỏ Kim Hải. Tuy vậy Trúc cũng tập say sưa và cảm thấy sức khỏe của mình đỡ hơn. Thoạt đầu Trúc rất ngỡ ngàng với những động tác, cô chỉ dám tập một mình, nhưng rồi có những hôm chú em út của cô thức dậy dớm lên sân thượng xem Trúc tập tha hồ cho nó chế nhạo, thế mà cô đã quen dần rồi chẳng còn mắc cỡ nữa.

- Chị Trúc thức dậy sớm dữ ta

Chỉ thiếu chút nữa là Trúc té ngửa vì hoảng sợ. Ngồi lù lù một đống ở góc sân là nhỏ Phục, đứa em út của cô, nó thấy Trúc sợ xanh mặt càng có vẻ khoái chí nhe răng cười

- Quỳ ơi, làm người ta đứng tim. Phục thức dậy làm gì sớm thế ?

- Em cũng tập thể dục nhịp điệu.

- Trời ơi! - Trúc kêu lên

- Bộ thể dục nhịp điệu chỉ dành riêng cho con gái các bà thôi sao Con trai cũng được quyền tập vậy chứ - Phục cãi cộ

- Được thôi chú em ạ , có ai cấm cản đâu, nhưng lần sau đừng có làm cho người ta đứng tim nữa.

- Chị Huyền thức dậy chưa ?

- Còn ngủ.

- Trời , giờ này mà còn ngủ, sướng chưa

- Mới có 5 giờ thôi em ạ , 6 giờ mới sửa soạn, ăn sáng xong 7 giờ đi chương trình đàn hoàng

-Nhưng phải thức dậy sớm để chuẩn bị chứ. Để em xuống kêu "bà" Huyền vậy

-Chị Huyền đang ngủ mê,đừng kêu.

-Em thọc cù léc là bà dậy liền.

-Đảm bảo đừng có phá,hãy để chị Huyền ngủ thêm một chút nữa. Còn sớm lắm ông tướng nhà trời ơi.

Phục tới gần Trúc,nó ngần ngừ một lúc rồi hỏi:

-Tại sao chú Hiến không đem xe vô rước mình ra Vũng Tàu,đi xe đò em ớn lắm.

-Chú Hiến đâu có biết mình ra ?

-Sao chị Huyền bảo đánh điện tín cho chú Hiến rồi ?

-Lạ không,đánh điện tín thông báo mình ra Vũng Tàu chứ đâu có nhờ chú Hiến vô rước.

-Ờ há Nhưng mà nói chung đi xe đò em không thích.

-Nói chung nói riêng gì cũng phải chịu thôi. Đừng có công tử quá vậy nhỏ.Được đi chơi là thích rồi.

-Ra ngoài đó em sẽ tắm cả ngày dưới biển cho đã,ở đây tắm hồ tắm vừa chán,vừa chật chội,vừa dơ.

-Tắm cả ngày cho em thành muối luôn.

-Ăn nhằm gì,thành muối ,rồi muối lại tan trong lòng biển.

-Thôi đừng có lý sự.

-Chị tập thể dục đi.

-Đứng trơ mắt ếch ra nhìn người ta,ai mà tập cho được.

-Xời,tập thể dục mà còn mắc cỡ

-Không mắc cỡ,nhưng Phục lịch sự một chút,đàn ông con trai phải biết lịch sự trước phụ nữ.

-Người ta còn "nhí" lắm,chưa phải là thanh niên đâu.

-Còn"nhí " thì càng phải lịch sự ngoan ngoãn hơn nữa em ơi.

-Thôi, trả tự do cho chị, em đi đánh răng rửa mặt đây. Gớm, ở trên này lạnh như băng.

Nói xong Phục rùng mình, chạy vội xuống cầu thang, Trúc nhìn những chòm sao trên bầu trời, có một ngôi sao rực lên và người ta gọi đó là sao mai. Trúc không gọi thế, cô gọi là chiếc đèn lồng của nhà nông báo hiệu trời sắp sáng. Còn chị Huyền mơ mộng hơn, bảo đó là ngôi sao mai, ngôi sao này có nhiệm vụ đi tìm "đối tượng" để làm mai mối cho chàng trai cô gái nào đó gặp nhau kết thành tình yêu. Ngôi sao ông mai rất tận tụy và đúng giờ làm nhiệm vụ của mình, nhờ ngôi sao ông mai này mà suốt đời có những đám cưới dưới trần gian. Trúc nghe chỉ cười tủm tỉm, và thầm phục cho trí tưởng tượng của chị Huyền, bà này ảnh hưởng Dodet hạng nặng, nhìn ngôi sao trên bầu trời hình dung ra những ông mai bà mối, tưởng tượng ra những cái đám cưới. Cũng đúng thôi vì chị Huyền đã có người yêu rồi kia mà và nghe đâu sau khi ra trường anh chị sẽ tổ chức đám cưới. Những người đang yêu thì chúa hay mơ mộng, thôi cũng thông cảm chị ấy.

Tập thể dục xong, Trúc xuống phòng kêu chị Huyền nhưng chị đã dậy từ bao giờ và đang hát vang trong phòng tắm. Bà này có tật hát, buồn vui gì không biết cũng cứ hát cái đã.

Trúc hỏi lớn :

- Chị tắm xong chưa để em còn vào tắm nữa, ở đó mà ca hát làm người ta mất thì giờ. Rồi còn chuẩn bị để đi nữa chứ.

-Xong ngay, chị ra đây nhỏ ơi, đừng có kêu la ầm ĩ như vậy.

-Có chị hát ầm ĩ thì có.

Chị Huyền đẩy cửa nhà tắm bước ra, gương mặt chị tái xanh vì nước buổi sáng khá lạnh.

- Vào đi nhỏ, tập thể dục xong rồi hả ?

- Xong rồi.

- Bữa nay lên được mấy ký ?

- Đồ quý.

Trúc đóng sập cửa nhà tắm lại. Chị Huyền vẫn thường trêu Trúc như vậy đấy ,cứ mỗi sáng thấy Trúc tập thể dục xong là chị trêu "bữa nay lên mấy ký". Mà lạ thật, hai chị em cùng một cha một mẹ sinh ra,sao chị Huyền lại mập mạp đầy đặn,còn Trúc thì gầy,chưa bao giờ Trúc lên được 45 ký. Ở trong lớp bạn bè thường gọi Trúc là "nàng thơ". Tên gọi này vừa mang ý nghĩa Trúc xinh đẹp, vừa có ý trêu Trúc là một người.....Ốm nhách.

Vặn cái vòi bông sen cho nước phun ra như pháo hoa,Trúc chui vào đứng dưới vùng nước bao phủ khắp người,nước buổi sáng mát lạnh. Trúc vừa tắm vừa nghe chị Huyền hát bên ngoài,hình như bà đang Ủi đồ. Phòng tắm của Trúc có cánh cửa sổ nhỏ,ngó xuống hông nhà,dưới đó là những bóng cây im lặng trong buổi sáng mờ sương. Cây dạ lý hương nở những chùm bông trắng muốt,những cánh hoa nhỏ xíu ấy có một mùi thơm kỳ lạ,ma quái,Trúc nghe mùi thơm của cây dạ lý hương đưa tới tận trên này. Bất ngờ Trúc cũng buột miệng hát nho nhỏ mấy câu hát mà cô thuộc lòng. Buổi sáng như vậy là có nhiều niềm lành.vui vẻ.

-Nhỏ Ủi đồ của nhỏ chưa ?

Thấy Trúc đi ra,chị Huyền hỏi. Trúc lắc đầu:

-Chưa.

-Chị xong rồi nè,Ủi đi.

-Sao không Ủi dùm em luôn thể - Trúc nheo mắt.

-Xời,chị còn phải xuống phụ với mẹ lo bữa ăn sáng cho cả nhà nữa chứ bộ.

-Thôi,chị để bàn Ủi đó cho em.

Bữa ăn sáng hôm nay Trúc ngồi cạnh ba.Trong nhà,nói chuyện với ba là thoải mái nhất,ông không cố chấp,lúc nào cũng gần gũi nhất và dù biết

được ba cưng, chiều, Trúc cũng thấy sợ. Nhưng sáng hôm nay ba có vẻ vui, cởi mở. Trong lúc uống cà phê, Trúc hỏi:

-Sao ba không đi Vũng Tàu chơi với tụi con một chuyến ?

-Ba thì đi thế nào được, bận bịu luôn.

-Không có ba mất vui.

-Thôi đừng có "nịnh" cô nương-bà Phán lên tiếng.

Con nói thật mà mẹ. Ba cho em thì buồn chết được. Nhất là nhỏ Phục chúa hay cãi nhau.

-Em cãi chị hồi nào, có chị ăn hiếp em thì có Phục cãi.

-Thôi hai chị em đi chơi cho vui vẻ. Ngoài đó đã có chú Hiển, anh Trường. Ba hứa khi nào nghỉ phép sẽ đi với mấy đứa một chuyến.

-Lúc đó đã hết hè rồi ba- Chị Huyền cười.

-Thì hè sang năm vậy..

Xời, ba cứ hẹn hoài. Hè sang năm khôn được thì hè sang năm tới nữa. Ba là vua hẹn "lèo".

Ông bà Phán cười xoà. Phục để thêm :

-Ba là...con ma nhà họ Hứa.

-Hứa hoài hứa hủy thành ra hứa leo Trúc cười.

-Thôi, tố ba vừa vừa cứ mấy cô mấy cậu.

-Hai cô và một cậu thôi mẹ ơi. Phục háy mắt.

Ông Phán là một bác sĩ tập kết về miền Nam sau ngay giải phóng, hiện nay ông là giám đốc của một bệnh viện lớn của thành phố. Ở lứa tuổi năm mươi, nhiều người già khòm, tóc bạc trắng và có thể sinh ra lắm cảm. Nếu không lắm cảm thì bần tính, cáu gắt, khó gần gũi với con cháu. Ông Phán ngược lại khó ai đoán được tuổi thật của ông, phần nhiều đều nói ông trẻ hơn vì mái tóc vẫn còn đen mươi, không có một sợi muối tiêu. Với vóc người to khỏe, mập mạp, nước da trắng, sống chừng mực ít ra ông cũng còn trẻ trước tuổi vài năm nữa. Ông Phán có thói quen hút

pipe và hút liên tục. Mỗi lần ông bập bập tẩu thuốc sửa soạn nhà những cụm khói khét lẹt là Trúc nhăn mũi, nhưng phải thú thật, cái dáng ông Phán hút hìpe rất đẹp, giống như một nghệ sĩ tạo hình đang suy tư trước bức vẽ của mình. Gương mặt ông Phán phúc hậu nhưng cũng mang nét khắc khổ của những năm tháng chiến tranh, một vết sẹo nhỏ chừng ba phân nằm vắt qua thái dương là kỷ niệm của chiến trường. Trúc có đôi mắt và sóng mũi giống ba, cái miệng và vầng trán thông giống mẹ. Bà Phán cũng là một cán bộ tập kết, nhưng khác với chồng, bà công tác ở ngành giáo dục và là một giáo viên đại học có uy tín. Tuy nhiên do những năm chiến tranh, dạy học trong điều kiện khắc nghiệt ở vùng núi sơ tán nên sức khỏe bà sút giảm, suy sụp. Sau ngày giải phóng bà Phán về miền Nam dạy học được một thời gian rồi xin nghỉ hưu vì mất sức. Bà Phán là một người miền Nam đúng nghĩa, chịu chồng, thương con, đảm đang việc gia đình. So với ông Phán bà già hơn rất nhiều, mặc dù bà nhỏ hơn ông hai tuổi.

Nhưng hai tuổi với một người đàn ông thì chẳng ảnh hưởng gì, chứ với người đàn bà có khi lại không phải hai năm, mà là hai thế kỷ. Chị Huyền có nét giống mẹ nhiều hơn, gương mặt và đôi mắt, nhưng vầng trán và cái miệng lại giống ba. Còn nhóc Phục thì rõ ràng là cái khuôn đúc từ ba rồi, chú nhóc có vẻ khoái chí vì chuyện giống ba lắm. Mỗi lần cãi cọ, nhóc Phục lý luận theo kiểu "luận cổ suy kim" Con gái giống cha giàu ba họ, con trai giống mẹ khó ba đời. Nghĩa là làm sao? Chú giảng giải luôn. Nghĩa là chú chàng không giống mẹ tí nào, cho nên.....nhưng rất tiếc, chú chàng ít khi được nói hết câu đã bị mẹ nạt:

-Thôi đi cậu, đừng có khéo nịnh.

Thế là Phục cụt hứng ngồi im re. Sáng nay chú nhóc có vẻ ngồi trầm tư bên ly sữa, khiến ba phải động viên chú:

-Phục, sao ngồi im lặng vậy con?

-Nhà lý luận đang suy tư đó ba-Trúc đáp.

-Đàn ông con trai không láu táu cái miện như đàn bà.Người ta nói cái gì là phải chính xác.Không chính xác không nói.

Ông Phán cười khoái trá trước câu nói đầy vẻ lý luận và rất "người lớn" của cậu con trai út.Ông rít một hơi thuốc dài nhả khói,nheo nheo mắt nhìn vợ vẻ hài lòng.Nhưng bà Phán không tán đồng cái ý ngầm của chồng,bà chỉ lên tiếng căn dặn cậu con:

-Ra ngoài đó nếu có đi tắm biển thì tắm gần bãi cát đó nghen,đừng bơi xa nguy hiểm lắm.Ở nhà chú Hiển cũng đừng nghịch phá ,đi chơi rong.Nói chung là con phải ngoan ngoãn đừng để mang tiếng.

-Con bơi có phao mà mẹ ?

-Có phao cũng vậy thôi,sóng lớn cuốn một cái mười cái phao cũng đi tuốt. Phục năm nay mười ba tuổi,nó học lớp 8,ở lớp Phục cũng thuộc loại học sinh giỏi nhưng không toàn diện,có một hai môn nó còn kém,nhất là môn Văn phải nói là chú nhóc rất khổ sở. Nhiều lần chú nhóc nhờ Trúc "gà" cho bị Trúc "móc lò" :

-Sao Phục không giỏi đem tài "lý sự" truyền hống của mình mà tô điểm cho những âu văn hay ho để lấy điểm mà lại phải nhờ người ta ?

-Em có nhờ ai đâu,em nhờ chị chớ bộ

-Chị không có...hưỡn

-Thôi em năn nỉ mà.

-Năn nỉ cũng vậy thôi.

Nhớ lại những lần như vậy,Trúc hình dung ra gương mặt đau khổ,nhăn nhó của chú nhocôp đâm ra tức cười.Thấy Trúc tự nhiên cười.Phục kê liên:

-Được đi chơi chị Trúc thích mê lên cứ nhăn răng cười hoài.

-Đi chơi phải vui vẻ,chứ có phải đi...làm luận văn đâu mà khổ sở.

Bị "gỗ" đúng chỗ nghiệt,Phục ngồi im re,ông Phán rít hơi thuốc cuối cùng

trong tẩu thuốc rồi gõ cái tẩu lộp cộp trên cạnh bàn hỏi :

-Các con chuẩn bị xong chưa,mang đồ đạc ra xe đi,ba chờ ra bến xe.

Chị Huyền đáp :

-Xong cả rồi ba.

-Con còn phải thay đồ nữa chứ -Trúc lúnh quính nói.

-VẬY thì mau lên,bà này chậm như rùa.

Phục lợi dụng cơ hội nạt Trúc.Cô rời bàn ăn dư dứ nằm đắm vào mặt cậu em.

Phải mặc bộ đồ nào đây ?Trúc tần ngần trước tủ đựng quần áo cho chiếc gương to soi rõ cả người cô và tự hỏi như vậy.Ở tuổi của Trúc,các cô gái đã bắt đầu biết làm dáng,sửa soạn và chạy đua theo thời trang.Trúc cũng không thoát khỏi qui luật đó và may mắn cho cô được sống trong một gia đình tương đối khá, ông bà Phán lại thương con không muốn cho con cái bị thiệt thòi nên cũng dễ dãi trong việc mua sắm quần áo cho cả ba chị em của Trúc. Do đó,Trúc có một tủ quần áo đầy,chật ních,may nhiều kiểu khác nhau.Nhưng hầu như Trúc chỉ thích một màu vàng,vì vậy trong tủ quần áo của Trúc người khác dễ nhận ra điều này.Trúc có tới ba chiếc áo dài màu vàng,từ vàng nắng,vàng hoa cúc cho tới vàng chanh.Áo sơ mi,áo pull cũng thế,nhiều màu vàng hơn các màu khác.Tại sao nhỏ thích màu vàng thế ? Nhiều đứa bạn đã thắc mắc và hỏi Trúc như vậy,cô chỉ mỉm cười chứ không trả lời.Làm sao Trúc trả lời cho được khi chính cô cũng không hiểu tại sao,chỉ thấy rằng cô rất thân thiết ,với màu vàng,say đắm với nó,và không thể thiếu màu vàng trong đời sống của mình.Mỗi lần đi qua một con đường,một công viên,một sân nhà ai,nếu thấy ở đó có những loại cây trổ hoa vàng là y như rằng Trúc bị cái màu sắc óng ánh ấy níu chân lại ,phải ngấm cho thoả thích mới bước đi được. Cuối cùng,Trúc chọn chiếc quần tây mới may màu kem,ống túm để mặc với chiếc áo pull vàng hoa cúc.Trúc đứng ngắm mình trong gương,xoay

người nhiều vòng và thâm đặc ý với bộ quần áo hợp thời trang và hợp với vóc người của cô. Trúc nheo nheo mắt với mình trong gương, không khỏi tự hào trước nhan sắc của mình. Một nhan sắc đang độ nở rộ như một bông hoa đầu mùa tươi thắm. Trúc cài chiếc ru băng màu vàng giữa mái tóc dài cho khỏi bung vì gió, để phòng lúc ngồi trên xe chạy ra đường trường. Chiếc ru băng càng tăng thêm phần rực rỡ cho cô gái mười bảy tuổi, đang yêu đời và chưa chút vướng bận nỗi lo âu nào trong cuộc sống. Trúc đứng ngắm mình một lần nữa, tuy sức khỏe cô có giảm sút sau kỳ thi, nhưng Trúc vẫn giữ được một thân thể nở nang, thu hút bất cứ cái nhìn nào của người khác phái.

-Sắm tuồng lâu quá trời, ba kêu chị kìa.

Phục ló mặt vào cửa phòng la to. Trúc xoay người một vòng cuối cùng trước gương rồi nói với cậu em:

-Phục xách giùm chị cái túi quần áo xuống xe đi cưng.

-Sao nhờ người ta "bà" ngọt ngào như thế. Khi người ta nhờ "bà" lại khó khăn ?

Trúc lườm Phục bằng ánh mắt sắc lẹm :

-Đàn ông con trai phải biết lịch sự với phụ nữ chứ "ông" ?

-Người ta chưa phải là "ông".

-Tóm lại là Phục phải xách giùm túi đồ cho chị, vậy thôi, đừng có lý sự nữa, nếu không muốn ở lại -Trúc nói như ra lệnh.

Và chỉ có như vậy mới bắt Phục làm theo. Chú nhóc xịu mặt, đôi mắt nó mở lớn ở thế tấn công bà chị, chẳng ngờ chỉ một câu nói đánh trúng chỗ hiểm, Phục ta tiu nghỉu, cụp mắt xuống, te te xách túi quần áo Trúc xuống lầu.

-Gớm, sửa soạn cái gì mà lâu thế ?- Chị Huyền la lên.

-Hát dở mà sắm tuồng lâu, xưa nay sự đời vốn như vậy đấy.

Phục ngồi bên cạnh Trúc, cũng cố vớt vát thể diện một câu. Trúc véo vào

bấp vé Phục một cái và nguýt dài. Bà Phán nãy giờ đứng bên cạnh xe chờ Trúc xuống. Thấy ba đứa con đã ngồi trên xe, bà can dặn :

-Ra đó tắm biển vừa thôi, hãy dành thời gian đọc sách để tăng thêm kiến thức. Đừng ham chơi qua nghe cô cậu ? Huyền nhớ coi chừng cái cậu Phục cho kỹ.

-Mẹ làm như con còn bé tí không bằng.

-Chứ chú nhóc tí thế mà đòi lớn với ai-Trúc cười.

-Thôi, lên đường được chưa ?-Ông Phán nói to.

-Được rồi ba ơi. Đúng bảy giờ không sai một phút.

Mùa này, bảy giờ sáng mà trời thì lờ mờ, thành phố như một lớp sương mỏng che phủ, thấp thoáng qua các mái nhà và những bóng cây. Chiếc TOYOTA màu trắng sữa nổi vào dòng xe cộ hãy còn thưa thớt trên đường phố hướng về bến xe Vũng Tàu.

-Nhồi tẩu thuốc cho ba cái Huyền -Ông Phán quay qua chị Huyền nói.

-Để Trúc nó làm cho ba, con đỡ lảm, không khéo tay bằng -Huyền cười.

-Ừ, thôi Trúc giúp ba một chút. Thèm thuốc quá.

Trúc nhòai người lên băng trước lấy cái tẩu thuốc bằng sừng đã lên nước bóng dơn của ba rồi nhón một nhúm thuốc trong giấy bạc nhồi vào tẩu. Ở nhà, nhiều lần ba đã nhờ Trúc làm công việc này lên cô khá rành. Trúc nhồi thuốc rất khéo tay, không chặt, cũng không rời rời, chỉ vừa đủ cho thuốc ngấm lửa. Có điều đã quen với gout hút thuốc bằng pipe của ba, nhưng Trúc cũng không chịu nổi mùi khói thuốc khét lẹt, mặc dù khi thuốc còn trong bao giấy bạc bay mùi rất thơm, giống như người ta có ướp hương chocolat.

-Đốt thuốc giùm ba luôn chứ, con gái.

Trúc đưa tẩu thuốc cho Phục, nói :

-Bập mạnh vào vài hơi cho chị đốt, nhóc.

-Em sặc làm sao ?

-Ho vài tiếng làm duyên,sợ gì ?

-Thôi,em sắp chết.

Tuy nói thế nhưng Phục cũng ngấm tẩu thuốc bập bập cho Trúc đốt. Phục ta bập máy hơi không ăn thua,gương mặt nhăn nhó như khỉ ăn ớt. Nó giãy nảy lên :

-Khét quá chịu không nổi.

-Thuốc này thơm chứ -Trúc cười.

-Thơm sao chị không "bập" thử mà bắt người ta ?

Trúc cười,đưa tẩu thuốc cho chị Huyền :

-Chị đốt giùm ba đi

Chị Huyền đưa tẩu thuốc vào miệng ba,ông Phán ngậm lệch một bên khoé miệng ,cười :

- Rồi,đốt đi chứ cô.

Một que diêm bật lên thành mồi lửa,chị Huyền nhanh nhẹn mồi vào tẩu thuốc,ông Phán bập nhẹ vài cái,thở ra mấy hơi khói.

-Hôi quá,nửa con lấy chồng,dứt khoát không chịu để ông chồng hút loại thuốc năng này -Huyền nói.

-Coi chừng ghét cửa nào trời trao cửa đó đấy cô ơi.

Chiếc Toyota chạy vòng qua công viên khu vực nhà thờ Đức Bà.Trúc ngạc nhiên trước nhiều tiếng chim líu ríu như gọi nhau trong bầu trời.Cô ngó ra cửa xe,gần như cả một rừng chim én thi nhau bay lượn,chúng lượn rất nhanh,tạo thành những vệt sẫm xẹt ngang khoảng trời và vút qua các tán cây cao.Những người dự lễ nối dài từ trong ra ngoài hành lang nhà thờ ,họ đứng yên lặng ,giữa một không gian đầy tiếng chim

-Đẹp quá - Trúc buột miệng nói.

-Cái gì đẹp ?-Chị Huyền ngạc nhiên hỏi.

-Những con chim én ,chúng bay lượn ngang bầu trời.

-Mơ mộng.

Trúc cười.Ừ nhỉ, tại sao trong lúc mọi người ai để ý tới những con chim én và tiếng kêu êm đềm hạnh phúc của chúng mà chỉ có Trúc quan tâm tới ?

-Em rất ghét loài chim này,vừa xấu,vừa ko biết hát.

-Thế Phục ko nghe chúng đang hát là gì ?

-Đó là chúng kêu chú ko hát.

-Kêu hay hát gì cũng vậy thôi ,miễn nghe hay là được.

-Đâu phải kêu khác ,còn hát khác .Vậy là chị chẳng hiểu tí gì về loài chim cả.

Dĩ nhiên cãi cọ với nhóc Phục chuyện chim chóc,chuyện đế mèn,chuyện cà lai thia là Trúc thua thôi. Cho nên cô chỉ cười ngời im.Nhớ những hôm Phục lên lầu khẩu súng Tiệp Khắc của ba đi ra ngoài phố bắn chim sẻ,ko biết nó tập bắn bao giờ mà bắn giỏi ghê ,đi một buổi mang về một xâu chim,lớp bị gãy cánh,lớp bị bể đầu,lớp bị gãy chân máu me tùm lum trong phát khiếp.Ấy vậy mà Phục ta nhe răng cười ,giơ xâu chim lên khoe với Trúc :

-Coi thành tích của nhà thiện xạ nè.Bắn như vậy mới gọi là bắn.Chiều nay em sẽ vật lông làm cho ba một bữa chim sẻ rô ti ba lai rai.

-Xin mời nhà thiện xạ đi chỗ khác chơi ,kẻ gian ác -Trúc thét lên.

Phục ngạc nhiên :

-Em làm gì mà gian ác ?

-Bắn chim ,Trúc hét , bắn chim ngoài phố là chuyên gây mất an ninh trật tự ,bắn loài chim sẻ hiền lành dễ thương ,là mang tội với trời đất ,là một kẻ sát....nhơn,gian ác chứ còn gì nữa.

Phục xách xâu chim đi ra ,nhún nhún vai kiểu cách rồi lý sự. :

-Mấy con chim vô danh tiểu tốt này mà "bà" làm như trời sập tới nơi.

Bây giờ nói chuyện mấy con chim én ,Trúc ko khỏi cười khi nhớ lại gương mặt tiu nghỉu của Phục khi bị Trúc hét inh ỏi và mắng như té nuoc" vào mặt.Tuy nhiên nếu nói chuyện chim "hót" hay "hét" thì Trúc

đành chịu thua nhóc Phục

-Mùa này ra Vũng Tàu nghỉ mát mà thì ko còn gì hơn. Ba như nhìn thấy màu xanh nước biển của VT.

Ông Phán vừa lái xe vừa nói. Trúc cười :

-Nhưng ba đời nào đi chơi được. Ba gắn bó mình với cái bệnh viện mùi Ê te ,đầy tiếng rên rĩ đó rồi.

-Chứ ba phải làm sao bây giờ,ai cũng phải làm việc.Ba lại là một bác sĩ....

-Lớn lên con cũng sẽ làm một bác sĩ_Phục la lên.

-Bác sĩ cái cù loi- Trúc đưa cùi chòì thúc vào hông Phục -Láu táu như nhóc nữa chỉ có đi hát xiếc thôi.

-Hát xiếc cũng có lắm ng mê vậy chứ bộ.

Ông Phán cười khà khà khi có cô con gái và cậu con trai cãi nhau một cách tức cười.Đúng là trẻ con.Ông Phán đạp "ga" cho chiếc xe chồm tới.Buổi sáng vừa hé nắng qua các vòm cây

-Phải nhanh một tí ,ba còn phải quay về bệnh viện nữa...

o0o

Bãi biển nằm xoài dưới chân Trúc.Từ trên bờ đá cao Trúc nhún mình nhảy xuống cát.Thật là tuyệt ,những hạt cát mịn ồ tới ,như ôm lấy hai cổ chân xinh tròn,trắng muốt của Trúc.Không còn gì để chịu hơn khi ngâm mình trong cát ướt.Hình như chị huyền đã nói như vậy, và bây giờ Trúc mới thực sự công nhận lời chị Huyền nói bữa nọ là đúng.

Nhưng rồi ko lẽ cứ đứng mãi ở đây,ngâm hai bàn chân mình trong cái ướt hoài như mấy con dã tràng ko muốn rời cái hang nhỏ xíu,xinh xắn của nó trong lòng cát ấm ?Trúc cười khẽ,rút hai bàn chân thon nhỏ của mình bước đi một cách chậm chạp giống như con meo tam thể ở nhà trong những hôm trời nắng đẹp,muốn tới một góc sân nằm sưởi nắng.Sáng nay cũng là 1 buổi sáng đẹp của biển ,gió ko gian dũ mà hiền từ lướt qua trên đầu những ngọn sóng bạc,như để xua những ngon sóng ấy vào bãi cát,và

những đợt sóng như co một sức co giãn mãnh liệt ,ngắm ngẫm. Cứ 1 đợt chạy vào mí cát thì lập tức ngay sau đó rút vội trở ra,hoà nhập vào cái màu xanh muôn thuở của biển mà có lần ba bảo là ba rất thích.Mấy hôm nhóc tì Phục đã cãi tay đôi voi Trúc về chuyện những con sóng ,nó bảo là những con song chơi trò keo co.Trúc cãi với nó là những con song theo luật tự nhiên,cãi cả buổi,Trúc mệt wá nên chịu thua Phục cho xọng Ừ nhỉ,nhớ lại từ ngày ra Vũng Tàu đến giờ sao Trúc hay chịu thua Phục wá nhỉ ,mà dường như ra ngoài này nhóc tì Phục cũng làm tàng.cãi co với Trúc luôn.

Trúc rất thích ngắm cảnh biển buổi sáng ,do đó suốt 1 tuần lễ qua ,kể từ ngày ra đây ,sáng nào Trúc cũng dậy thật sớm ,ko phải đi tắm biển mà tranh thủ để đi ngắm biển trước thiên hạ.Trúc thích khi mình ra tới biển mà không có ai,như vậy mới thú vị,khi ấy cô có cảm tưởng biển hoàn toàn thuộc về mình ,Trúc "độc chiếm" biển ,tha hồ ngắm ,tha hồ tưởng tượng và tha hồ đầy trí tưởng tượng của mình ra khơi ,theo những cơn sóng.

Sáng nay cũng vậy ,Trúc thức dậy thật sớm ,lúc nhóc Phục và chị Huyền ngủ say như chết và cô đã lén đi ra biển 1 mình. Nhà của chú Hiển ở gần biển,chỉ cánh khoang nửa giờ đi bộ nên rất thuận tiện. Có lẽ Trúc là ng dạo biển sớm nhất th. phố VT này và nêu" như có ai bất ngờ trông thấy cái bóng Trúc đồ dài trên bãi cát chắc ng ta sẽ tưởng lầm Trúc là 1 con nhỏ điên.Nhưng Trúc yên tâm vì trời chỉ mới vừa hé nắng ,làm sao có chuyen cai bóng cô đồ dài trên bãi cát ,ngoài mấy con sóng lớn sùi bọt trắng bò vào mí cát và những con dã tràng chạy lăn tăn về hang khi thay Trúc từ xa đi tới.

Trúc cũng rất thú vị với trò chơi đuổi bắt những con dã tràng.Những con vật nhỏ bé này chạy rất nhanh ,vừa thoạt trông thấy chúng như 1 cái chấm màu nâu trên bãi cát ,lập tức chúng phóng vút đi như những mũi tên

,như những hòn đạn,chỉ kịp thấy 1 cái bóng xẹt ngang bãi cát rồi mất hút ở 1 cái hang nào đấy.Dã tràng chạy bằng những cái chân nhỏ xíu,mỏng manh,thế mà cả nhóc tì Phục và Trúc rượt theo ko kịp.

"Da tràng xe cát Bien Dong

Nhọc nhằn mà chẳng nên công cán gì...."

ko biết Phục nghe ai bày, cứ mỗi lần tới cái hang dã tràng, nó vô bàn tay úp xuống miệng hang và đọc lên 2 câu đó như là thầy pháp đọc "thần chú ".Đến nỗi Trúc phải trêu cậu em bằng vài câu ví :

"thôi về nằm ngủ cho xong

Rình hoài mà chẳng nên công cán gì "

Sáng nay ro ràng Trúc là ng nổi bật trên bãi biển.Ngó suốt chiều ngang,chiều dọc ,bãi biển hầu như ko có bóng ng đi dạo chơi.đi tắm biển,chỉ ở phía sau kia ,chỗ bên thuyền chài mới có ng ,dĩ nhiên họ là những ng đánh cá vừa theo ghe về sau một chuyen ra khơi. Những ngư dân này đang xả lưới và lựa cá.Từ chỗ này ,Trúc có thể nghe được mùi cá tanh lồng tróng gió đưa tới.Trúc cũng đã cảm thấy quen thuộc với mùi khó chịu này mà những ngày đầu tiên ra biển TRúc cảm thấy chóng mặt,buồn nôn. Sáng nay Trúc mặc 1 chiếc quần tây màu xanh sẫm,gần trùng lấp với màu nước biển áo pull màu vang chạnh , khoác hờ chiếc ao len màu trang sữa va cổ quấn chiếc phụ la màu reu non,chan mang đôi dép Lào màu xanh da trời.17 tuổi ,tóc Trúc thả dài chấm lưng tự nhiên.Bây giờ mái tóc đen óng mượt ấy được dịp bay tung trong gió ,còn gương mặt Trúc bị khuất sau mái tóc.khong thể phụ nhận điều này :Trúc là 1 cô gái đẹp ,nổi bật lên trên bãi biển VT những hôm đông ng, dù ràng vào nhưng ngay cuối tuần,ngày lễ,ở đây tập trung rất nhiều những cô gái đẹp từ thanh phố khác tới. Trúc ko khỏi tự hào về điều này ,và dù sáng nay trên bãi biển vắng ng,nhưng Trúc thấy "kiêu kiêu " làm sao. Đó là tâm lý chung của con gái,nhất là Trúc lại đang ở tuổi mới lớn.

Trúc chậm rãi bước về phía 1 chiếc thuyền đánh cá vừa chạy trở lên bãi cát. Đặc biệt chiếc thuyền đánh cá này có cái mũi ghềch cao lên, như muốn vươn thẳng cái sức mạnh tiềm nang của nó đã từng chiến thắng những đợt sóng từ ngoài khơi.

Ngày dưới mũi thuyền, trên bãi cát có một người đàn bà và 1 đứa con trai chừng 11 hoặc 12 tuổi đang há hoáy ngồi lựa cá. Mùi cá biển phả vào ko khí, nhưng Trúc lại thích ngắm những con cá biển tươi roi rọ. Chúng có những cặp mắt tròn xoe, có con mắt màu hổ phách, óng anh như 2 hạt cườm.

Thấy Trúc tần ngần trước mũi thuyền và ngắm những con cá biển. Ng đàn bà mặc bộ quần áo bà ba màu đen, đầu quấn chiếc khăn rằn đã cũ che gió cho tóc khỏi bung, ngược đôi mắt sâu, mệt mỏi nhìn Trúc và hỏi:

-Cô muốn mua cá nục tươi phải ko ?

-Dạ ko, cháu chỉ muốn ngắm những con cá thôi.

-Cá biển tanh lắm, cô phải đứng phía trên gió mới được.

Cậu con trai này giờ ngồi im ngó Trúc, bây giờ chợt cười lớn, giọng nói liếng thoắng :

-A, con biết chị này rồi. Sáng nào chị cũng ra ngắm biển phải ko?

Ng mẹ rầy con :

-Thôi đừng nói xạo Ngoan, biết cái gì mà tía lia cái miệng ?

-Biết chứ mẹ, con biết nhiều chuyện lắm đấy. Ở trên bãi biển có cái gì mà qua mắt được con đâu-Chú bé tên Ngoan cãi lại.

-Xì, có gọi tài ba xao thì có. Ng mẹ cười.

Chú bé có cái tên rất la- Ngoan-nhưng là 1 cái tên rất mộc mạc, dễ thương. Sáng sớm mới từ biển theo ghe về nên ng chú bé ướt như chuột lột. Tóc cậu bé dài phủ ớt, đầu đội chiếc nón thủng lỗ chỗ những dấu tròn hình viên bi.

--chị ở trong SG ra nghỉ mát phải hông ?

Trúc gật đầu cười. Cậu bé vênh mặt nói với mẹ:

_Thấy chưa mẹ, đã bảo chuyện gì con cũng biết hết mà.

-Lại xạo nữa rồi. Thôi lo lựa cá cho mau để còn mang ra chợ bán. Trễ buổi chợ, ông già mà cạo mà bằng búa đó

-Ông hăm vậy chứ đời nào ông đánh con, đừng nói gì tới cạo đầu.

Ngoan khoái chí ngời cười, hàm răng chú trắng bóng, đôi mắt to đen, hàng lông mi dài và cong như lông mi con gái.

-Nè, em đang đi điều tra "theo dõi" chị đấy. Có 1 anh đã giao nhiệm vụ quan trọng này cho em, nhưng em phải đảm bảo bí mật tuyệt đối

-Lại xạo nữa, bí mật gì mà nói rùm beng- Ng mẹ trợn mắt nạt con

-Con chỉ nói cho mẹ nghe chứ bộ

-Còn chị thì sao -Trúc cười hỏi

-Chị là đối tượng đang bị "theo dõi". nhưng mà nói cho chị nghe cũng ko ăn nhằm gì.

Trúc cười :

-Ai giao cho em nhiệm vụ quan trọng, theo dõi, điều tra chị vậy ?

Trúc cố ý nhấn mạnh mấy chữ mà chú bé Ngoan vừa nói với vẻ quan trọng thật là buồn cười.

-Ai thì rồi chi sẽ biết, em ko nói đâu. Nhưng ko phải là công an, chị đừng sợ quá mà phát sốt phát rét lên rồi lâm bệnh. Ng đẹp như chị mà bệnh thì....buồn lắm đấy.

Trúc lắc đầu :

-Chị chẳng sợ bệnh

-Vậy là chị ngon nhất xứ rồi. Em thì sợ bệnh muốn chết, vì bệnh sẽ ko theo được ông già đi biển. Mà như vậy thì chết con sướng hơn.

-Mai một chị về SG rồi, em có theo dõi điều tra gì thì lam nhanh lên nhé.

-Ủa, sao chị về chi sớm vậy ?

-Hết hè thì về đi học chứ sao.

-Còn lâu mới hết hè.

-Chị về đi học....thế dực nhip điệu

-Cái môn đó là môn gì ma em nghe lạ quá ?-Chú bé tròn mắt về ngạc nhiên hỏi

Trúc cười liến thoắng :

-Học môn này vui lắm,vừa tăng cường sức khoẻ ,vừa có thân hình cân đối ,đẹp đẽ,cử chỉ dịu dàng.Đó là môn thể thao tập theo điệu nhạc

-Lạ wá ta,bây giờ em mới biết đấy. Môn học đó ,con trai như em học được ko ?

-Được thôi.Bộ ở VT chưa có môn này sao ?

-Em đi biển hoài có ở nhà thường đâu mà biết. Chú bé nói với vẻ mặt ỉu xìu,buồn bã.

-Này Ngoan,chị cho em cái này.

Trúc móc từ túi quần tây ra mấy viên kẹo chocolat dúi vào tay chú bé.Ngoan cầm lấy,ngắm những viên kẹo màu nâu gói trong làn giấy bóng nhiều màu sắc sỡ rồi cười nói :

-Chị cho em thie em lấy ,nhưng em chẳng thích kéo đau vì em đã lớn rồi chứ bộ

-Em bao nhiêu tuổi ?

-12

-Nhỏ hơn em của chị 1 tuổi.Như vậy chưa phải là lớn đâu chú bé -Trúc cười.

-Bao nhiêu tuổi mới gọi là ng lớn ?

-Con gái 17,con trai 18.

-Tại sao cơ chuyện con gái con trai vào đây. Và tại sao con gái chỉ có 17t thôi ,còn con trai 18 ?

Ng mẹ xen vào câu chuyện :

-Thông thường ,ng ta nói 18 là tuổi thành niên.

-Bộ có tuổi đặc biệt dành cho con gái nữa sao me ?

-Mẹ ko biết.Nhưng 17 ,18 cung suýt soát nhau thôi.

-Ngoan biết tại sao con gái 17t đã gọi là ng lớn chưa ?-Trúc cười hỏi.
chưa.

-tại vì có câu : con gái 17 bẻ gãy sừng trâu. con trai 18 chưa chắc bẻ nổi.Do đó con gái 17t là ng lớn rồi.

-Nói vậy ,con gái 17t bẻ gãy sừng trâu phải gọi là...ng khổng lồ chứ?

Ngoan cười khúc khích với vẻ khoái trá.Trúc hơi ngỡ ngàng vì bị chú bé móm lẹ Cô xoay chuyện tìm cách hỏi :

-Ngoan có đi học ko ?

-Ờ đời ai mà ko học ,chị.

Trúc hơi sùng trong bụng ,câu trả lời của Ngoan có vẻ "lý sự" giống y hệt như PHục Trúc hỏi tiếp :

-Học lớp mấy rồi ?

-Đố chị đoán ra đó.

-Lớp 7

-ko trúng rồi

- lớp 6.

-cũng ko trúng nữa

-chị chịu thua.

-em học lớp 6 rồi

-lớp gì mà lạ vậy ?

Ngoan cười giòn :

-Em đã học xong lớp 6,năm nay chuẩn bị vào lớp bảy,như vậy ko phải là lớp 6,5 sao ?

Câu trả lời Ngoan hơi ngang,nhưng quả thật chú bé thông minh ,làm cho Trúc bị bất ngờ.

Ng mẹ lại hỏi con :

-Lựa cá nhanh lên Ngoan. Người mẹ vừa hối con vừa cầm cúi lựa đồng cá

-Thôi chào Ngoan nhé.

-Ủa chi....về hả ?

-Trời nắng lên rồi.Biển cũng hết đẹp và có nhiều ng tắm biển nên chị đi về.

-Mai chị có ra đây chơi nữa kô ?

-Chắc lại ra nữa thôi.cho đến khi nào chị về SG.

-Em sẽ để dành những viên kẹo của chị ,khi nào ra khơi ,lên đênh trên biển em mới ăn.

Trúc chào ng đàn bà va quay lưng đi. Trúc đi ngược lên bãi ,trên bãi giờ này đã có nhiều người đi tắm sớm.Trúc vượt qua 1 đám đông nam nữ và trẻ con vừa từ trên bãi cát ào xuống. Họ mặc đồ tắm và có lẽ là vừa từ thành phố ra đến. Một vài thanh niên trong bọn ngó Trúc ,cô ngượng nghịu bước nhanh qua những cây dù họ căng ra làm chỗ nghỉ. 1 thanh niên khỏe mạnh, mặc đồ tắm nằm trên ghế xích đu chọt ngó sững Trúc rồi bật kêu lên :

-Cô bé,cô bé.....

Trúc nghe,nhưng ko dừng lại,anh thanh niên chạy vội theo và bằng một cái nhảy như con sơn dương,anh ta đứng chắn trước mặt Trúc.

-Cô bé không nhận ra ng quen sao ? -Anh thanh niên cười hỏi.

Trúc ngó anh ta. Hình như Trúc đã gặp anh thanh niên này ở đâu rồi.Cái nụ cười ,ánh mắt đó hình như.....

-Đâu cô bé cứ thử nhớ kỹ lại xem chúng ta đã gặp nhau ở đâu ?

Chịu thôi ,bất chợt Trúc ko tài nào nhớ nổi ,nhưng chắc chắn 1 điều anh thanh niên này mình đã từng gặp 1 vài lần rồi.

-Cô bé ko nhớ anh ,nhưng anh thì nhớ cô bé. Nhớ cả tên nữa.Trúc ,phải ko,còn nếu gọi cho đầy đủ thì là Thuỷ Trúc.

-Xin lỗi ,anh là.....

-Bách ,bạn của Nghiêm ,có lần đã tới nhà chơi với chị Huyền. Nhớ chưa ?

-Bây giờ thì nhớ ra rồi

Trúc ngưng nghịu đáp,Bách tự nhiên hỏi :

-Trúc ra đây hồi nào,sao lại đi co 1 mình ?

-Em ra đây với gia đình....ko phải có 1 mình.

-Ko là 1 mình chứ là cái gì - Bách cười -Đàn ông đi biển có đôi. đàn bà đi biển mồ côi 1 mình.Trúc đã nghe nói như vậy bao giờ chưa. Đàn bà mà đi biển mồ côi bao giờ cung thật tội nghiệp

-Anh Bách ra đây chơi với bạn bè à ?

-Đúng vậy ,ko ai đi biển 1 mình như cô bé đâu.

-Tại em thích vậy

-Ra đây Trúc ở đâu ?

-Dạ ,em ở nhà ông chú.

-Sao ko ở khách sạn ?

-Có nhà ko ở lại ở khách sạn,anh Bách hỏi kỳ ?

-Ko kỳ đâu.Nhưng thôi,địa chỉ nhà ông chú ở đâu Trúc cho anh biết ,anh sẽ ghé chơi.

Trúc thối thác, tìm cách nói dối.

-Ko nhớ số nhà. Ông chú cũng nghiêm lắm ,anh Bách tới chơi ko được đâu.

-Tới chơi chứ có làm gì đâu mà ko được

-Thôi chào anh Bách nhé.

-Muốn gặp Trúc thì gặp ở đâu được ?-Bách cố ý đi theo và hỏi.

-Mai một em về SG rồi,có gì anh Bách tới nhà.

Và Trúc bỏ đi thẳng.Hình như Bích ngẩn ngơ ngó theo Trúc 1 khoảng xa mới quay lại chỗ bạn bè của anh ta.Lên khỏi bãi cát ,Trúc vẫn còn hồi

hộp vì cuộc gặp gỡ bất ngờ vừa rồi. Cái anh chàng Bách sao dạn dĩ và bạo phổi wá nhỉ ,mà phải đâu anh ta là bạn của Trúc ? Nhớ có lần Bách theo anh Nghiêm ,bạn của chị Huyền tới nhà chơi ,Trúc làm nhiệm vụ bưng nước ra mời khách ,Bách ngỡ sững Trúc rồi yêu cầu chị Huyền cho Trúc ngồi nói chuyện cho vui.Trong ánh mắt của anh ta có 1 cái gì đó làm cho Trúc ngỡ ngàng ,hốt hoảng.Đôi mắt ấy nói lên điều gì và anh ta nghĩ ngợi ra sao khi nhìn mình ? Hồi đó Trúc đã thường hỏi như vậy ,và hôm nay tình cờ gặp lại Bách trên bãi biển anh ta cũng nhìn Trúc như vậy ,vẫn cái nhìn sững sốt ,ánh mắt như xoáy vào mắt mình ,và anh ta đã nghĩ điều gì ?

Trúc dừng lại ,ngồi xuống nột tảng đá và rút dép ra phủi cát ở 2 bàn chân.Ở đây nhìn biển 1 màu xanh thẳm ,những cơn sóng từ ngoài khơi đổ vào ,sủi bọt trắng xóa trên bãi cát.Nhấp nhô tí ngoài khơi 1 vài chảnh buồm.Tiếng sóng ầm ào,dội tới ,1 điệp khúc muôn thuở của biển cả.Trúc cởi chiếc áo len cầm tay và đi dài theo đường ,qua những quán ăn trên bãi biển để về nhà chú Hiến.

-Cô bé ko chạy trốn được đâu -Từ trong quán giải khát bất ngờ Bách xông ra chắn trước mặt Trúc cười - đoán cô bé đi về hướng này ,quả nhiên đúng.Thôi vào đây uống nước với anh rồi về ,TRúc !

-Anh này làm ng ta hết hồn -Trúc nhăn mặt

-Gì ma hết hồn ? Và đừng có nhăn mặt kiểu đó.

-Em phải về thôi ,kô thể uống nước được đâu.

-Làm gì hấp vậy cô bé.

-Em phải về ,kô thôi chị Huyền đợi ở nhà.

-10 phút thôi ,có gì ma cuống lên vậy.?

Biết từ chối cũng ko được ,cuối cùng Trúc miễn cưỡng theo Bách vào quán giải khát. Bách chọn chiếc bàn trong góc tách biệt hẳn với đám đông ồn ào ,nhưng có thể nhìn thẳng ra biển.Bách hút thuốc và hỏi :

-Trúc uống cái gì đây ?

-Anh gọi cho em dùm.

-Anh uống bia nhé ? -Bách lịch sự và kiêu cách hỏi.

-tuỳ anh.

Ng phục vụ mang ra chia bia và ly nước dùm.Bách lịch sự cầm chiếc muỗng cà phê khuấy đường cho tan đều trong ly nước dùm của Trúc.

-Được rồi đó,Trúc uống thử xem.

Trúc uống 1 ngụm nước dùm.BÁCH cười ,rồi bưng ly bia lên uống 1 hơi

-BỘ SỢ anh bỏ thuốc mê vào ly nước dùm sao mà dè dặt thế ?

-Đâu có

-Chùng nào Trúc về SG ?

-Sắp về ,nhưng chưa rõ ngày nào.

-Sao vậy ?

-Vì còn tuỳ thuộc vào chị Huyền -Trúc cười.

-Bà Huyền với ông Nghiêm dạo này ra sao ?

-Anh Nghiêm vẫn tới chơi luôn.Họ vẫn bình thường vậy thôi.

-Sắp làm đám cưới phải ko ?

-Hình như vậy ,em đã nghe ba mẹ bàn tính rồi

-Còn Trúc ,bao giờ ?- Bách nheo mắt hỏi.

-Trời ơi ,em còn nhỏ xíu ,còn đi học mà anh..

-Con gái lớn mau lắm.và chuyện đi học với chuyện lấy chồng đâu có liên quan gì với nhau.Nhiều cô còn đi học vẫn lấy chồng như thường. Hoặc lấy chồng rồi nghỉ học ở nhà làm mẹ.

-Em khác ,em phải học xong đại học đã.

-Coi chùng...lực bất tòng tâm đấy

-Anh nói như vậy nghĩa là gì ?

-Trúc tìm hiểu lấy chứ ai đi giải thích -Bách cười giòn và ngửa cổ uống 1 hơi bia.

-Bao giờ anh Bách về ?

-Chiều nay

-Bạn gái của anh đâu rồi ?

Bách hơi sượng khi Trúc hỏi như vậy ,nhưng anh ta làm tính rít 1 hơi thuốc đáp :

-Đang tắm biển

-Anh rủ em uống nước ,ngồi cùng bàn như vậy,không sợ chị ấy..... ghen sao ?

-mắc mớ gì ma ghen.

-Thôi,em ko dám đâu,phụ nữ là chúa ghen ầu.Mà anh Bách cũng ầu nữa ,em sợ bị tát acid oan lắm.

-Làm gì có chuyện đó

-Nói đùa thế thôi ,nhưng anh Bách phải lưu ý.Phụ nữ có những điều bất ngờ lắm.Em có 1 bà chị bà còn suýt bị tát acid vì bị hiểu lầm.

-Thôi ko nói chuyện này nữa~.Nghe ghê quá.

-Sao độ này ít thấy anh đi với anh Nghiêm tới nhà chơi ?

-Ng ta sắp cưới vợ rồi ,còn mình thì lang thang ,đi chơi thêm tuổi thân

-Xì, anh Bách mà lang thang ,lần nào gặp anh em cũng thấy anh đi với 1 cô xinh xắn ,vậy mà than hoài.

-Ngó vậy chứ ko phải vậy

-Anh dính chính với em để làm gì mà phải cuống lên như vậy ?

Trúc háy mắt trêu Bách làm anh ta hơi ngượng

-Trúc ác lắm - Bách buột miệng nói

-em làm gì mà anh gọi là "ác"

Bách ném mẩu thuốc và châm thêm 1 điếu nữa. Cử chỉ của anh ta hơi bối rối khiến Trúc phì cười. 1 thời gian ngắn ko gặp lại Bách, anh ta vẫn đối xử với Trúc thật tự nhiên như giữa Trúc và anh ta đã khá thân thiết.Còn Trúc thoạt đầu ko nhận ra ng bạn trai của chị mình, vả lại Bách cũng

chẳng để lại ấn tượng gì trong những lần tới nhà cùng với anh Nghiêm. Giờ đây ngồi trước mặt Bách, Trúc thấy Bách vẫn ko khác gì mấy, có chăng dạo này anh chàng ăn mặc có vẻ mô-đen hơn, quần áo kiểu "Việt kiều hồi hương", rộng thùng thình giống như ông già.

-Sao Trúc cứ nhìn anh cười hoài.

-Tại vì thấy anh lạ

-Lạ là sao ?

-Lúc này anh mô-đen qua nghen

-Ng ta sao mình vậy, ko theo mô-đen ng ta cho mình lạc hậu. Nhất là mấy cô gái trẻ như Trúc chẳng hạn.

-Bao giờ anh Bách cưới vợ ?

Câu hỏi bất ngờ của Trúc làm Bách lúng túng, anh ta ngượng ngập trong mấy giây mới trả lời :

-Điều này khó nói

-Anh bay bướm quá trời, sợ lấy vợ rồi bị ràng buộc phải ko ?

-Có lẽ vậy

Bách cũng là 1 kỹ sư xây dựng như anh Nghiêm, hình như chị Huyền đã có lần nói với Trúc như vậy. Nhưng giờ đây ngồi trước mặt Bách, cô thấy anh ta chẳng có vẻ gì là 1 kỹ sư cả, Bách như 1 thanh niên con nhà giàu, sống dư dả, ăn chơi thoải mái ko bận tâm vì sinh kế. Những anh thanh niên như vậy mình phải cảnh giác. Trúc nghĩ thầm và cô lại mỉm cười.

-Thôi xin phép anh Bách nhé, em phải về vì muộn quá rồi.

-ô kìa, ngồi chơi 1 chút nữa cô bé

Trúc đứng lên nói :

-Ko được đâu, em đã có hẹn với chị Huyền là phải về sớm. Anh đừng đưa Trúc mất công.

Không đợi cho Bách kịp phản ứng, Trúc chào anh ta và đi ra cửa. Cô băng nhanh qua đường và theo ngõ tắt về nhà chú Hiến.

Từ kế Tường

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 2

Vừa len hết con dốc đầy sỏi vụn ,Trúc dừng lại thở và lắng nghe tiếng sóng biển vọng tới.Hình như tiếng sóng ngân vào trong gió ,vang xa, âm thanh rì rào đi suốt 1 khoảng không gian cao rộng.Trúc ngồi trên đầu dốc hất tung mái tóc cho bay theo gió và đưa tay ngắt mấy" bông hoa vang nhỏ xíu nằm ẩn trong cỏ.Trúc không biết đây là loại hoa gì ,đưa lên mũi ngửi ko nghe hương thơm ,nhưng quả thật những bông hoa đẹp ,và nhỏ nhắn dễ thương.

-Mệt không "em" chở cho về

Phục đạp chiếc xe nhỏ tới sau lưng Trúc từ lúc nào cô không hay ,chỉ khi nó lên tiếng ,Trúc mới quay lại.

-Chiếc xe nhỏ xíu mà chở gì.

-Chị cứ lên ngồi ,bảo đảm chở thoải mái ,nhẹ nhàng.

-Kỳ

-Còn hơn là đi bộ mỗi chân

-Cũng gần tới nhà nhóc ơi ,đừng co dọ.

-Ai dọ chị làm gì.Thôi "good bye" nhé ,chịu khó về sau vậy ,hồi bà chị khó tính.

Phục cười dài rồi đạp xe đi thẳng.Trúc cầm những cánh hoa trong tay đi lững thững theo con dốc đầy hoa dại Nhà của chú Hiển nằm cuối con dốc ,trong 1 vườn cây ăn trái ,phần lớn trồng toàn nhãn ,thanh long,sa bô chê. Ngôi nhà khá rộng , chia làm nhiều phòng và phải nói là nhà của chú Hiển tuy ở xa thành phố nhưng lại là 1 ngôi nhà đẹp ,lý tưởng. Đây là 1

ngôi biệt thự kiến trúc theo lối" Mỹ ,đầy đủ tiện nghi ,nó nằm trên khoảng đồi mà có lẽ trước là rừng nguyên sinh bị tàn phá ,chỉ còn sót lại vài mươi cây cổ thụ,còn lại là những loài cây mới trồng ,trong đó có hàng thụ dương ,suốt ngày ngân nga trong gió biển thổi tới.Ngôi biệt thự màu trắng ,nổi bật lên trên nền trời ,suốt ngày vắng vẻ vì ngoài ba chị em Trúc ra ,chỉ còn vợ chồng chú Hiến và Trường ,đứa con trai duy nhất của vợ chồng chú Hiến.Trúc và Huyền ở 1 phòng ,Phục riêng 1 phòng tầng trệt.Vợ chồng chú Hiến 1 phòng tầng trên ,phòng của Trường ở phía sau phòng chú Hiến có 1 lối đi riêng từ bên hông nhà.Chú Hiến thường ở cơ quan có khi ở cả ngày ,buổi tối nhiều khi tiệc tùng đến khuya mới về. Thím Loan cũng làm việc cơ quan ,Trường đi vắng suốt ngày cho nên ngôi nhà gần như chỉ có ba chị em Trúc.Tối hôm qua hình như Trường về nhà rất khuya có lẽ cậu ta say khướt như mọi đêm cho nên sáng ngủ dậy muộn

Khi Trúc về tới ,thấy Trường đang tập thể dục trong sân ,còn chị Huyền và Phục đang đánh võ cầu ,Trúc tới ngồi trên bậc thềm.Trường ngừng tập hỏi :

-Chị Trúc mới đi biển về à ?

Trúc gật đầu ,ngó Trường :

-Đêm qua Trường say phải ko ?

-Đụng 1 trận lớn chị a ,mình em cả 10 chai.Mấy thằng bạn ngã liệt địa

-Sao Trường cứ say hoài vậy ?

-Chứ chị nghĩ làm cái gì bây giờ ,ở nhà học không vô ,ra đường gặp bạn bè.Mình ko xỉn nó cho mình là nhất gan ,con nhà goàu mà không dám chịu chơi.

Tuy Trúc nhỏ tuổi hơn Trường,nhưng vai lớn nên Trường phải kêu bằng chị.Nhiều lúc Trúc cũng ngượng ,nên thỉnh thoảng Trúc nói trống không :

-Bạn bè gì ,ông nào ông nấy thấy rầu. Còn thanh niên mà bày đặt để râu

như tướng cướp.

-Bộ chị không nghe người ta nói sao ?

-Nói gì ?

Trường cười giòn :

-Để râu không phải mình già...

Chị Huyền đang đánh vũ cầu ,nghe chưa hết đã hét lên :

-Thôi tốp cái miệng lại ngay,đồ quý ,đừng có bà láp.

-Người ta nói thiệt chứ đâu có nói bà láp

Trúc ko hiểu tại sao chị Huyền lại ngắt ngang ,không cho Trường nói tiếp Nhưng thấy thái độ của Trường ,Trúc biết đó là 1 câu nói không đúng đắn.Trúc nhăn mặt :

-Đã nhậ nhệ say sưa, còn bày đặt nói ba láp nữa.Trường thấy mà ghê.

-Chỉ có chị là chê em thôi chứ nhiều cô khen em lắm đấy.Cho bà chị hay ,ở cái xứ VT này em là 1 "ngôi sao" đấy nhé.

-Ngôi sao xẹt thì có.

-Hôm nào em mời chị Trúc nhập băng với em, bảo đảm vui chơi thoải thích.

-Thôi cảm ơn,chắc chắn là chị không dám ở trong băng "tướng cướp " của Trường đâu. Bộ Trường bớt đi chơi 1 chút không được sao ?

-Con người ta sinh ra là để vui chơi, em thực hiện đúng điều cầu nguyện của mẹ em chứ bộ.Mẹ em đã chẳng cầu nguyện : "Mong cho con trai tôi ham ăn ,chóng lớn ,vui chơi " đó sao?

-Thôi cậu ấm ơi đừng có nguy biện.Cứ cái đà rong chơi kiểu này Trường sẽ chẳng học hành gì được đâu.

-Học sơ sơ được rồi ,em ghét con một sách lắm. Người thông minh không nên học nhiều.

-Nói chuyện với Trường thiệt là chán.

-Hôm nay mình đi Thich ca Phật đài chơi ,bảo đảm chị sẽ không chán.

Chị Huyền nghe thế thôi đánh vũ cầu ,tới ngồi xuống bực thêm hỏi Trường :

-Đi với ai ?

-Mấy chị em mình đi thôi ,em lái xe đưa đi thích kô ?

-Dĩ nhiên là thích ,từ hôm ra đây tới nay chị chưa hề tới đó -Chị Huyền cười -nhưng em học lái xe bao giờ mà dám lái ,đừng ẩu nghe ông tướng ?

-Chị khỏi lo.Không học lái ,mà biết lái mới là ngon chứ.Em lấy xe ông già lái đi chơi hoài ,ra đường trường em "vẽ" cũng đẹp mắt lắm đấy.

Bao giờ đi ?- Nhóc Phục cũng ném vọt xăn xái hỏi.

-Phục ở nhà -Trúc đáp

-Vô duyên ,2 bà đi chơi bắt người ta ở nhà ,ngu sao chịu ?

-Đây là lệnh - Trúc cười

-Không nghe.

-Phục đi theo ,nhưng ko được giỡ trò "lý sự " chị mới cho đi.

-Em chỉ lý sự khi nào cần lý sự thôi -Phục chống chế.

-Khổ nổi ,lúc nào Phục cũng "lý sự" được hết ,thế mới phiền.

-Thôi,nói vậy chứ cho P đi luôn.Bao giờ đi Trường ?-Chị Huyền hỏi.

-Tuỳ.

-Đi sớm thích hơn ,hay là mình chuẩn bị đi ngay nhé.

-Đã bảo tuỳ 2 bà chị thôi,Trường này bao giờ cũng chấp hành ý kiến.

-Xạo.....

-Chưa chi đã gán người ta tiếng xạo.Rồi chị sẽ thấy ,có được 1 thằng em như Trường này kô phải dễ đâu - Trường cười khúc khích ,vẽ đắc ý.

Khoảng 20 phút sau ,Trúc ngồi bên cạnh Trường ở băng trước ,chị Huyền va Phục ngồi băng sau.Chiếc TOYOTA gắn máy lạnh màu rêu non nhẹ nhàng lướt trên con đường đôi xuống phố biển.Trường vừa lái xe ,vừa háy mắt Trúc :

-Lái xe như vậy được chứ ,bà chị thân yêu

-Được ,nhưng phải cẩn thận -Trúc đáp.

-Một câu dặn dò hơi thừa

-Không thừa đâu ông tướng ơi -Chị Huyền đập vào vai TrƯỜNG nói -Cậu nên nhớ là đang chở trên xe 2 người đang rất yêu đời.

-Bộ em lọt sổ sao ? -Phục thắc mắc.

-Em tuy là người thứ 3 ,nhưng còn nhỏ ,không tính

-Sao lại không tính ?

-Còn nhỏ ,chưa xứng đáng được tính chứ sao -Trúc cười.

-Ở đời ,không nên phân biệt như vậy ,còn nhỏ ,nhưng em cũng là một con người ,một nhân vật chứ bộ.

-Rồi ,bắt đầu lý sự nữa - Chị Huyền háy mắt cười giòn.

-Không lý sự để chị Trúc bắt nạt hoài sao.

-Bây giờ đi đâu trước tiên đây - TrƯỜNG lớn tiếng hỏi.

-Ra chợ ăn sáng -Chị Huyền nói

-Nghe thiệt là.....Khoẻ cái bụng -Phục cười lỏn lẻn, khoái chí.

-Sáng nào cũng ăn ,lau lâu nhịn một bữa đi -Trúc nói.

-Thôi chắc là phải ăn sáng ,hồi hôm xin quá về em ngủ luôn có ăn uống gì đâu.Bây giờ đói bụng ,nhất là sau khi tập thể thao.

-Hoan hô "ông " TrƯỜNG.

Phục nhỏ tuổi hơn TrƯỜNG ,nhưng vai lớn ,kêu TrƯỜNG bằng anh thì ngượng ,nhưng ko lẽ lại kêu tên trống không ,hoặc lên mặt gọi "em" xưng "anh" thì khó quá ,cuối cùng Phục bèn gọi TrƯỜNG bằng " ông" ai muốn hiểu thế nào cũng được. "Ông" vừa em út ,vừa bạn bè ,vừa người lớn hơn mình.Trúc cũng thấy vai trò của Phục thật khó xử ,nên gật gù ra vẻ tán đồng ý kiến của Phục.

-Nhưng phải chọn quán nào đừng có ồn ào quá ,O8/ ngoài này hình ` như người ta thiên sự ồn ào.

-Thành phố biển mà chị. Biển vốn đã ồn ào rồi.TrƯỜNG đáp.

-Biển là sự trầm lặng chứ -Trúc cãi - Thành phố biển lẽ ra phải êm đềm. Nói xong Trường nhấn ga cho chiếc xe chồm lên và lướt như bay trên đường hướng về trung tâm thành phố.Trúc hét lên khi Trường vừa quẹo cua :

-Từ từ thôi ,đừng chạy ẩu quá.

-Chị cứ yên tâm ,em lái xe an toàn trên xa lộ

-An toàn cái con khỉ ,làm người ta đứng tim từng phút từng giây. -Chị Huyền vừa thở gấp vừa nói.

-Không bằng lái mà còn chạy ẩu ,chậm lại đi ông tướng ơi.

-Lên xe mà chạy chậm là dở -Trường cười.

-Chị bị đau tim mà...

Trúc nói gần như năn nỉ.Trường cười cười :

-Thà chị nói như vậy còn có lý.

Chiếc TOYOTA màu rêu non từ từ chạy chậm lại với tốc độ bình thường.Trúc cũng lấy lại được bình tĩnh ,cô nhìn Trường và ngạc nhiên thấy cậu ta vẫn tỉnh bơ như không có việc gì xảy ra.Phải công nhận Trường lái xe rất tự tin ,và có lẽ Trường ko nói dối ,cậu ta lái xa nhiều lần và chắc chắn ko phải ở tốc độ như thế này.

-Trường lấy xe lái đi chơi ko sợ chú Hiến la sao -Chị Huyền hỏi.

-Không bao giờ.

-Sao thế ?

-Vì em lớn rồi.

-Nhưng xe của chú ấy chứ bộ.

-Xe này ổng ít đi lắm ,để ở nhà thường xuyên và gần như là cho bà già muốn đi đâu thì đi.Có em lấy xe chở mấy thằng bạn đi Long Hải chơi mấy ngày liền ,có sao đâu. Còn hôm này dĩ nhiên là chẳng có vấn đề gì khiến chị lo, trước khi đi làm ba em đã dặn kỹ phải đưa 2 bà chị đi chơi.

-Lỡ gặp cảnh sát giao thông phạt thì sao ?

Trường cười giòn ,nói lớn :

-Em quen hết trơn ,chị đừng lo.

-Quý thật

Xe đã vào thành phố ,Trúc ngồi nhìn ra 2 bên đường và chợt nhận ra khung cảnh khác biệt. với Sài Gòn. Ở đây thành phố không có nhiều cây ,hầu hết những dãy nhà hai bên đường đều có lối kiến trúc theo kiểu Mỹ ,phố xá sầm uất ,những con đường rộng thênh thang ,gió biển thổi vào cuốn những cái lá chết bay trong nắng. Hiếm hoi ở một góc đường ,Trúc bàng hoàng nhận ra cái màu đỏ của tàn phượng già như xoè lửa trong khoảng trời xanh. Chỉ khi ấy Trúc mới thực sự nhớ mùa hè ,còn không khí ở trong thành phố thì thuộc vào 1 thời tiết khác ,băng lãng như chớm vào đầu thu.

-Đẹp quá -Chị Huyền nói

-Cái gì đẹp ? -Trường quay lại hỏi

-Phố xá đẹp ,khung cảnh đẹp.

-Cây phượng ở góc đường vừa rồi đẹp hơn hết - Trúc cười.

Trường cho xe tấp vào lề ,đậu trước cửa quán ăn. Đó là 1 quán bán cơm tấmm đặc biệt của VT. Giờ này quán đông khách nhưng không ồn ào. Phục khịt khịt mũi trước mùi thịt nướng bay ra thơm phức. Nó cười hỏi Trường :

-Ông Trường ơi ,ở đây người ta nướng thịt làm sao thơm ác ôn thiên địa vậy ?

-Làm sao mà biết được.

-Thế mà ông cũng khoe là "thổ địa " xứ VT. Không biết" mình phải tìm hiểu chứ ?

-Được rồi "ông" vào trong đó ăn đi và tìm hiểu

-Ông mà vào Sài.Gòn ,tôi sẽ dẫn ông đi ăn cơm " Bà cả đọi ". Ngon, rẻ ,bổ....

Trúc thấy cần thiết phải tốp bớt miệng nhóc Phục lại kéo nó ba hoa trước đám đông đến phát ngượng mặt. Do đó ,Trúc thụi nhẹ vào lưng Phục một cái găm gù :

-Tốp bớt lại ông tướng.

Trường đưa ba chị em Trúc vào tìm bàn ngồi.Đặc biệt quán ăn này kê toàn những cái bàn thấp , bàn kê cá ngoài sân nhà dưới góc nhả.Chủ quán là một người đàn bà phục phịch ,nhưng mấy cô con gái thon thả ,xinh đẹp. có lẽ Trường rất thân với gia đình chủ quán ,nên khi vừa ngồi xuống ,một cô gái tiến lại cười với Trường và liếng thoắng hỏi :

-Lâu quá ko thấy anh Trường ghé đây chơi.

-Ghé đây ăn chớ có gì đâu mà chơi.

-Bộ phải ăn uống mới ghé sao ,mà em nhắc anh hoài.

-Thôi ,cho cái gì ăn đi bé -Trường ngược mắt nhìn cô gái và nói :

-Anh và các chị ăn gì ?

-Bốn đĩa sườn hai miếng thịt - Trường nói.

-Thôi ,chị Trúc không ăn thịt đâu.Bì được rồi.

-Ăn thịt sợ mập hay so mà cỡ dữ vậy chị Trúc / -Trường cười -Chị phải ăn cho mập thêm vài ký lô nữa để mấy anh con trai VT nhảy xuống biển? tự tử hết chơi.

-Sai lại tự tử ? -Trúc hỏi

-Họ thất tình thì tự tử chứ sao.

-Trường thật vô duyên.

Cô gái mang bốn đĩa cơm theo yêu cầu của từng người.Trường có vẻ đói nên ăn 1 lúc 2 đĩa cơm đầy. Phải công nhận là chủ quán này nấu cơm tấm ngon tuyệt ,bình thường Trúc ít khi ăn cơm tấm và hình như cái món cô ngán nhất là ăn cơm tấm buổi sáng. Lúc này Trúc định đòi T dẫn đi ăn phở nhưng nghĩ sao Trúc lại thôi.

-Cơm tấm ở đây quả là ngon Trúc thấy sao ? Chị Huyền ngâm cây tăm

trong miệng hỏi Trúc.

Trúc gật đầu. Trường được có dịp tán dương thêm :

-Ăn cơm tấm đây rồi sẽ không thích ăn cơm tấm ở đâu nữa hết. Nhưng đó không phải là chuyện đặc biệt ,điều đáng nói là ba chị em con gái bà chủ quán.

-Cả ba cô đều xinh xắn hết chứ gì ? -Chị Huyền háy mắt trêu Trường.

-Xinh xắn là chuyện tức nhiên.Cả ba cô đều học giỏi và nhất là nhảy đẹp hết cỡ. Ở VT ,Ba chị em con bà chủ quán nổi tiếng lắm đấy.

-Có trong "băng" của Trường không?

-Không

-Sao lạ vậy ? -Trúc ngạc nhiên hỏi ?.

-Vì Trường không thích họ vào "băng".

-Thôi ông tướng ơi ,không thích hay là "không dám".Vì "băng" của Trường không vừa gì ,gồm toàn những tay "tướng cướp " dữ tợn lắm ,phải không ?

Bị Chị Huyền nói đúng "tấy". Trường đỏ mặt và khúc khắc cười.

-Tôi không tin điều "ông" Trường vừa nói đâu -Phục bất ngờ lên tiếng.

-Sao lại không tin ? -Trúc hỏi

-Vì người học giỏi không bao giờ phung phí thì giờ vào những chuyện tầm phào.Ba cô gái nếu nhảy giỏi thì dứt khoát không bao giờ học giỏi.

Trường cười phá lên :

-Ông anh... nhỏ bé của tôi ơi ,ông lý sự nghe không ổn chút nào.Người ta học giỏi là một chuyện, còn đi chơi, du hí là một chuyện khác.

-Trong lớp tôi đứa nào ham chơi là học dở. Vậy thôi.

Trúc thấy nên chấm dứt màn "lý sự " ko nhằm chỗ của Phục nên lờm cậu em nói :

- Thôi ,tốt Phục lại ,đừng có "lý sự " nữa.

-Nhưng em tức quá ,phải cãi chứ.

Tội nghiệp cho cậu em của Trúc ,về mặt sùng sộ của cậu không được ai tán đồng nên cũng xịu xuống.Phục nói gì đó lúng búng trong miệng nhưng cũng đứng lên theo mọi người ra xe khi Trường đã thanh toán tiền bữa ăn sáng.

-Cậu Trường lúc này làm mặt lạ với mẹ con tôi rồi nghen -Bà chủ quán nói theo khi Trường đã ngồi vào tay lái.

-Mai mốt sẽ ghé lại mời chị đi chơi.

Trường giơ tay lên chào và nói lớn. Ba chị em con bà chủ quán đứng sau lưng mẹ ngó theo cười lúc Trường phóng xe chồm tới.-Bây giờ đi tìm quán uống cà phê nhé -Trường nói.

-Sao lúc này không uống ở quán đó luôn ?-chị Huyền hỏi.

-Chị Huyền đúng là không có kinh nghiệm.Trường cười tiếp -thường quán bán thức ăn không bao giờ có cà phê ngon.

-Trường nhậu chứ có uống cafe đâu mà ngon hay không ngon - Trúc nói.

-Trường sẽ đưa chị tới một quán cafe "hết sẩy con cào cào " ,chùng đó chị sẽ rút lại câu nói vừa rồi.

-Thử xem.

Trường lái xe đi một vòng phố ,chay ngang qua chợ VT sực nhớ tới mấy đứa bạn dặn phải có quà xứ biển ,Trúc kêu Trường dừng xe lại Trường hỏi :

-Làm gì mà dừng xe chỗ này ?

-Vào chợ một chút.

-Chi ?

-Chị mua quà tặng mấy nhỏ bạn cùng lớp.Về mà không có quà VT tụi nó chửi chị chết.

-Thôi bữa khác đi bà chị thân mến. Chút nữa ra Thích CA Phật đài ,chị muốn mua bao nhiêu quà không có.Còn nếu muốn mua mắm ruốc bà giáo Thảo hôm nào em sẽ đưa tận đến nhà, bảo đảm mua một gói tặng một

gói kỷ niệm.

Trường không chịu dừng xe cho Trúc vào mà lái đi thẳng. Chiếc TOYOTA màu rêu non nổi bật giữa dòng xe cộ ngược xuôi trên đường phố. Thỉnh thoảng Trường đưa tay lên vẫy chào một người bạn lái xe Honda chạy ngang qua. Trúc để ý thấy mấy người bạn của Trường dán mắt nhìn vào xe, có cảm tưởng là bị người khác chú ý đến mình, Trúc đảo mắt nhìn sang chỗ khác. Chị Huyền không hiểu nghĩ gì, chỉ thấy im lặng nhìn thẳng ra phía trước, gương mặt chị vô tư lự quá. Vô tư lự đến ngạc nhiên.

-Tối nay có "tiết mục mới" rồi -Trường nói

-Sao Trường biết?

-Mấy đứa bạn mới thông báo bằng..mật hiệu.

-Vẽ chuyện -Trúc lờm.

-Chị không hiểu nổi đâu. Tụi này gặp nhau ngoài phố có những dấu hiệu thông tin đặc biệt mà người ngoài ko hiểu nổi. Tụi nó khen hai bà chị "gồ ghề" đấy -Trường cười.

-gồ ghề là gì? -chị Huyền hỏi.

-Đẹp ác ôn thiên địa.

-Đừng có ba xạo.

-Có hai bà chị xinh đẹp ngồi trên xe dạo phố, cũng làm cho mình hãnh diện với bạn bè.

Chị Huyền phát lên vai Trường 1 cái mạnh. Phục thấy nãy giờ chẳng ai nói gì với mình, bây giờ lên tiếng:

-Còn em bộ không "gồ ghề" sao!

-Nhỏ mà cũng đòi "gồ ghề".

Trúc vừa nói vừa cốc lên đầu cậu em một cái khiến nó rụt cổ lại cười khúc khích.

-Mai mốt ko được nói xen vào chuyện người lớn. Nếu còn sẽ bị cốc đủ 100 cái -Trúc hăm dọa.

-Chị cốc chũa đầu tí nào ,có cốc 100 cái em cũng không ngần.

Quán café mà Trường đưa chị em Trúc tới tưởng đâu trong thành phố ,nào ngờ nó ở dưới chân Thích ca Phật đài.Ngôi quán tạm bợ dành cho du khách đi qua ghé lại trong phút giây rồi quên.

Trường chống chế :

-Vào đây uống nước lấy sức để leo núi.

-Vậy mà Trường ba xạo ,bảo là quán café "hết xẩy con cào cào " -Trúc lườm.

-Ông tướng này nói phải trừ hao tới 80% -Chị Huyền cười.

Tuy nhiên không khí trong quán thật, vui vẻ. Mấy chị em không ai uống café mà gọi toàn nước ngọt.Xung quanh bàn của Trúc đám đông ồn ào như một cái chợ ,phần lớn là những cặp vợ chồng dắt díu theo con cái đi tham quan thắng cảnh VT và không đoàn nào bỏ qua khu Thích CA Phật đài.Trúc ngồi ngậm cái ống hút ,hút từng ngụm nước mát lạnh và nhìn lên bức tượng to lớn màu trắng nổi bật lên trên nền trời.Gương mặt Đức Phật hiền từ ,2 mắt nhắm lại trong giờ phút tham thiền.

Chị Huyền bỗng nói :

-Trường có mang theo máy ảnh không , phải chụp vài "pô" kỷ niệm chứ.

-Chị khỏi lo ,máy ảnh để trong xe.Một cuộn phim màu 36 tấm ,thả hồ cho chị chụp.

-Nhưng từ dưới này ngó lên trên đó thấy xa quá ,đi chắc ngất ngư.

Phục nhãn mũi nói :

-Em có 1 bí quyết leo núi không mệt

-Bí quyết gì ,nói nghe xem.

-Chị đừng than mệt ,mà vừa đi vừa nói lầm thảm trong miệng "ba tiếng khoẻ,khoẻ,khoẻ " là y như rằng chị leo tới trời cũng chẳng ăn thua gì.

-Cấu thần chú của Phục là câu thần chú dỏm -Trúc cười.

-Không tin chị làm thử xem ,chưa chi đã chê người ta.

-Chị khỏi cần đọc thân chú cũng leo được như thường.

-Nào quý vị sẵn sàng chưa ,ta đi thôi.

Trường đứng lên giục ba chị em Trúc cũng đứng lên theo. Lúc đi ngang qua xe. Trường mở cửa lấy chiếc máy ảnh để sẵn trong cốp quàng lên cổ.

Trúc đùa :

-Mày có phim không đó ,hay cứ bấm lia lịa mà chẳng được tấm ảnh nào thì quê lắm.

-Yên chí ,nguyên một cuộn phim ,chưa chụp.

Và để chứng tỏ cho lời nói của mình.Trường yêu cầu ba chị em Trúc đứng lại trước một quầy bán quà lưu niệm để chụp một tấm.

Chị Huyền giầy nấy :

-Không có chụp ba người ,xui lắm.

-vậy nhóc Phục xê ra -Trúc nói.

-Em cũng phải được chụp với chứ.

-Nhóc chụp một mình đi ,để chị và chị Huyền chụp chung một tấm trước.

Trúc và chị Huyền đứng sát vào nhau theo sự đạo diễn của Trường ,cậu ta cầm máy ảnh ngắm nghía theo mọi góc độ và khi đã ưng ý liền nói :

-Chuẩn bị chụp nhen, chú ý ,bà Trúc cười hở 10 cái răng cho vui vẻ đi chứ.Chụp hình mà đôi mắt buồn rười rượi vậy ?

-Vô duyên ,chụp lẹ đi đừng có vẽ chuyện -Trúc ngượng ngùng nói.

-Từ từ chụp ,ảnh mới đẹp.

Cuối cùng thì cũng được một tấm ảnh.Trúc phân vân không biết trong ảnh mình như thế nào ,khi Trường chụp về mặt cô có tươi vui không, hay đôi mắt "buồn rười rượi " như Trường nói. Nhóc Phục đòi Trường chụp cho nó ba bốn tấm.Phục có vẻ khoái chụp ảnh nên cứ nhảy chọi chọi qua những bậc thang để lên dốc và chọn cảnh đẹp để chụp

hình.Trúc đi phía sau chị Huyền, đường càng lên cao càng thắm mệt.Ở đây Trúc có thể nhìn thấy cả một khoảng không gian rộng trải ra trên màu cây và dưới đó là màu nước biển xanh rờn.Tiếng sóng biển xanh rì rào vọng tới thoạt đầu nghe như gió.Trúc ngạc nhiên vì ở đây có rất nhiều chim ,chúng nhảy chuyền trong các cành lá rậm rì và cất tiếng hót riu ran như gọi nhau.Không khí trên cao mát lạnh ,trong lành và như có trộn lẫn hương hoa.Trúc hít dài 1 hơi ,thở ra nhẹ nhàng và có cảm tưởng như người mình nhẹ đi, sắp bay được như mộ cánh chim.

-Mệt quá ,ngồi đây nghỉ một chút.

Chị Huyền vừa thở ra vừa ngồi xuống 1 tảng đá lớn ,nhấn bóng.Trúc ngồi xuống cạnh chị và nheo mắt nhìn lên một tán cây ,cô bắt gặp những cái hoa vàng phơ phới như vừa nở tung trong nắng.

-Độc thần chú đi rồi sẽ thấy hết mệt.

Phục đứng ở trên cao gọi xuống ,nhưng Trúc và chị Huyền làm lơ, coi như không nghe thấy gì hết.Trong khi đó Trường cầm máy ảnh ngắm nghía ,cậu ta đang trợn vị trí thích hợp để chụp cho chị Huyền và Trúc một tấm ảnh nữa.

-Tấm này thì không chê vào đâu được -Trường tự khen mình với vẻ hãnh diện.

-Thôi không chụp nữa đâu.

Chị Huyền đứng lên ,tiếp tục leo lên những bậc thang đá xanh để đi dần lên đỉnh núi.Trúc nheo mắt nhìn ánh nắng xuyên qua kẽ lá rọi xuống thành những quầng sáng đẹp mắt.Nếu mình có được ngôi nhà trên núi này nhỉ ? Trúc mỉm cười cho ý nghĩ của riêng mình.

-Lên trên này đẹp lắm Trúc ơi....

Chị Huyền đứng trên cao gọi vọng xuống ,bàn tay chị đưa lên vẫy Trúc ,tiếng nói chị như vọng vang trong đá.Trúc mỉm cười ,lắc đầu :

- Không lên cao nữa đâu ,mệt rồi -Trúc đáp lớn.

-Cái gì ? -Chị Huyền hỏi lớn.

-Chị không nghe gì hết sao ? -Trúc hỏi lại

-Cái gì ?

Lần này thì Trúc cười lớn ,đúng là cuộc đối thoại giữa hai người lẳng tai ,không ai hiểu ai muốn nói gì.Trúc đành phải rời chỗ ngồi mà nếu chỉ ngã lưng nằm xuống chút xíu thôi. Trúc sẽ không cưỡng lại được giấc ngủ kéo tới.Cô sẽ ngủ trong tiếng gió ru rì rào và tiếng sóng biển êm ái bay trong không gian.Một giấc ngủ như vậy thì hạnh phúc biết bao ?

-Đi nổi không ,Trường dìu chị đi - Trường cười đưa tay nắm Trúc.

-Í ,đừng có nắm tay người ta -Trúc kêu lên.

-Chị đi không nổi mà.

-Nổi

-Thì đi xem ?

Trúc đưa tay lên vén mái tóc qua một bên , mới bước lên những bậc đá xanh ,mồ hôi Trúc rịn ra trán ,nhưng cô cố gắng bước lên.Phục đứng đầu dãy trong bóng cây ném ra những lời trêu chọc cho Trúc phải phát cười ,nhưng Trúc im lặng ,tập trung cho những bước chân của mình.Khoảng cách giữa chị Huyền và Trường ngắn dần.Cuối cùng thì Trúc cũng tới được chỗ chị H ngồi.Cô thở ra một hơi dài ,mệt ngất.

-Chỗ này mà Trúc mang được giá vẽ lên để vẽ nhi ?

-Ồ.....

-Đẹp ko cô họa sĩ -Chị Huyền hỏi Trúc.

-Đẹp quá.

-Ồ đây như vẽ được khoảng không gian và những gợn mây -Chị Huyền cười.

-Nhưng làm sao em mang được giá vẽ lên trên này ,đi không còn muốn sum.

-Ở đây mình "tu" cũng được đấy -Chị Huyền cười.

-Ai cho chị "tu" ? Ông Nghiêm sẽ kéo chân chị.....xuống núi cho mà coi.
Chị Huyền đỏ mặt ,giọng cười của chị vỡ ra ,trong vắt và nghe thật hạnh phúc.

-lâu quá ko thấy anh Nghiêm ghé lại chơi ,bộ "ông bà " giận nhau hả ? -
Trúc hỏi.

-Làm gì có chuyện ấy.Tại vì anh Nghiêm bận đi công tác.

-Tại sao "ông bà " ko giận nhau ?

-Ờ hay , không giận thì ko giận chứ biết sao mà trả lời ?

-Tình yêu mà ko có giận hờn chẳng khác nào ăn bún bò Huế mà ko có ớt bột.

-Trúc biết cái gì mà nói.Đừng có làm thầy đời.

Trúc cười khúc khích ,giấu mặt trong mái tóc khiến chị Huyền không thấy được vẻ ngượng ngùng trên gương mặt ửng hồng của cô em gái."Con bé thật vô tư ". -chị Huyền nghĩ về Trúc như vậy ,trong khi đó Trúc tự nhủ "chị Huyền thật hạnh phúc ,tình yêu đối với chị sao thật đơn giản và con đường đi phẳng lặng như mặt nước hồ.

-Cười lên đi hai bà ơi...

Trường lại vừa chụp chị Huyền và Trúc thêm một tấm ảnh nữa.Nhưng nào Trúc có kịp cười đâu, cô còn giấu gương mặt của mình trong mái tóc rối bời vì gió.

-Trường kỳ quá ,cứ chụp lén ảnh của người ta hoài ,làm không kịp cười.

-Thôi ,tự nhiên thế cho đẹp.

-Xấu òm ,giống như bà điên đi núi -Trúc cười.

-Còn đường nào lên cao nữa không Trường ? -Chị Huyền hỏi lớn.

-Hết rồi.Tới đây là tận cùng bằng số.Chúng ta đã lên tới....thiên thai rồi.Nhưng mong hai bà chớ có quên đường trở về.

Trúc cười cười ,cô ngã đầu gối lên một tảng đá.Một hồi chuông chùa lại ngân nga ,tiếng chuông như bay trong không gian xanh thẳm ,bao la.Trúc

lim dim mắt ,bỗng nhiên cô thềm thềm giãc ngủ trên cao ,Trúc sẽ thấy mình bay theo những vầng mây trắng nõn qua phía bên kia bờ biển? khơi. Ừ nhỉ ,có bao giờ mình sống trong một giấc mơ như vậy không ?

o0o

Hình như Trúc đã ngủ hết một giấc dài ,hết buổi trưa.Khi cô thức dậy không thấy chị Huyền và nhóc Phục đâu. Căn phòng thật vắng lặng ,và hình như ngôi nhà cùng hoàn toàn vắng lặng.Trúc nằm nghe tiếng sóng biển vọng về ,đoán là thủy triều đang lên ,giờ này chắc nước tràn hết cả bãi cát.Có lẽ chị Huyền và nhóc Phục đi tắm biển rồi.Trúc cảm thấy mình lười biếng như con mèo ngủ ngày sau buổi đi chơi.Tiếng gió rít qua hàng thùy dương mới nghe như tiếng ai trò chuyện thầm thì. Bên ngoài cửa phòng có voan che ,ánh nắng yếu ớt như một mảng màu trong bức tranh vẽ dở.Trúc biết rằng buổi chiều đang xuống ,và buổi chiều ở biển xuống rất nhanh.

Trúc rửa mặt ,chải lại mái tóc rồi đi xuống dưới nhà. Chú Hiến đã về từ bao giờ và đang uống trà với thiểm Loan ngoài thềm.Hình như hai người đang chơi cờ tướng.

-Trúc đó phải không, lại đây ngồi uống trà với chú thiểm -Chú Hiến lên tiếng gọi.

-Trúc không đi tắm biển à ? -Thiểm Loan hỏi.

-Dạ không.

-Ừ ,buổi chiều vào giờ này biển động ,sóng lớn lắm ,đừng nên tắm.

-Vậy mà chị Huyền và Phục đang tắm ,gan thiệt.

-Chắc họ có phao và chỉ bơi trong cạn -Thiểm Loan cười.

-Tắm biển mà không bơi ra xa chán chết , Trúc có biết bơi không ? -Chú Hiến hỏi.

-Cháu bơi cũng khá.

-Trong hồ tắm ấy à.?

-Dạ ,chứ ở thành phố thì biết bơi ở đâu nữa -Trúc cười khúc khích.

-Ồi dào ,bơi trong hồ tắm thì sao gọi là bơi được.Phải bơi ngoài biển mới gọi là biết bơi.

-Thôi đi ông ơi, nói nghe ngon ,chứ sáng nào đi tắm tôi cũng thấy ông nằm ình trên chiếc phao.Bơi như vậy mà cũng gọi là bơi.

-Tôi ăn con xe của bà đây -Chú Hiền bỗng nói lớn rồi đánh con cờ đen " cốp " 1 cái.

-Ăn gian.

-Tôi ăn đàng hoàng ,ngựa tôi bắt xe bà này giờ chớ bộ.

-Nhưng rình người ta lúc nói chuyện ,ăn như vậy không ngon.

Chú Hiền uống một ngụm trà ,cười dòn.Chú quay qua hỏi Trúc :

-Cháu có biết chơi cờ tướng không ?

-Dạ ,cháu chơi cũng tạm tạm

-Tạm tạm là sao ?

-Ở nhà cháu cũng thường chơi cờ tướng với ba. Cứ ba bàn là Trúc thắng....hai. Ít khi thua.

-Như vậy là cao thủ chứ sao nói là tạm tạm. ?

-Cháu đâu có biết....

-Thôi ,cháu gỡ dùm nước bí cho thiếp đi.

Trúc cười ,nhìn vào bàn cờ.Thím Loan đi bên quăn xanh ,đang bị chú Hiền gài để chiếu bí ,và chỉ liếc sơ qua ,Trúc biết chỉ cần hai nước nữa là thím Loan bị chú Hiền chiếu bí.Trúc nói với thím Loan:

-Thím dờ con pháo ra cản đầu ngựa chú.

-Phải ăn lại con xe của chú thêm mới hả dạ

-Không cần ,đánh cờ mình ăn nước chứ không cần ăn con.Cho chú ăn líp.

-Ngon ,chấp luôn 2 người. Tôi gài sĩ đây.

Chú Hiền kéo xuống gài sĩ bên trái.Và chỉ cần một nước pháo ,Trúc buộc chú Hiền kéo xe về ,và chỉ chờ có vậy , Trúc kéo xe còn lại vào sát mặt

tướng ,phá được thế chiếu bí của chú Hiền ,lật ngược được thế cờ khiến chú Hiền phải quay về phòng thủ.

-Hay ,con nhỏ này cờ cao -Chú Hiền khen.

Thôi, hai chú cháu đấu với nhau,tôi vào lo cơm chiều.Trúc thừa sức là đối thủ của chú rồi đấy.

Nhưng khi thiểm Loan đã vào trong ,Trúc buông những con cờ trả lại cho chú Hiền và cười nói :

-Thôi ,cháu không đánh với chú nữa đâu.

-Tai sao vậy nhỏ ? -Chú Hiền ngó Trúc ngạc nhiên.

-Vì chú không phải là đối thủ của cháu.Đánh như vậy không ngon.

-Thì cháu cứ đánh tiếp đi.

-Chỉ còn 2 nước nữa là chú bí -Trúc cười.

-Đánh tiếp mới biết ai thắng ai bại chứ. -Chú Hiền cũng bật cười.

-Người cao cờ nên biết lúc nào mình thua.

-À ,con nhỏ này kiêu ngạo quá sức ,nào đánh tiếp....

Nhưng khi chú Hiền vừa đặt xong con cờ của mình xuống ,nhìn lại "thế trận " của Trúc đã gài sẵn ,chú Hiền lắc đầu tiu nghỉu nói :

-Đúng rồi ,chú thua.Nhỏ đánh hay quá ,chú thua hẳn cháu.... một cái đầu.

Và chú Hiền buông quân cờ 1 cách tất vọng ,chú ngã người ra sau thành ghế mỉm cười :

-Ai dạy cháu đánh cờ vậy ?

-Ba

-Học trò hơn thầy à ?

-Cháu cũng ko biết nữa.Tự nhiên rồi cháu đánh hay như vậy đấy. Bây giờ cháu phải chấp ba một con xe đấy.

-Cháu thông minh lắm đấy.

Chú Hiền khoái trá rít thuốc ,chú nhả những ngậm khói giống như chiếc tàu lửa khi chạy qua nhà.Giữa ba va chú Hiền có một nét giống nhau

,không phải trên gương mặt ,mà là cách nhăn mặt khi hút pipe.

-Trúc học toán chắc giỏi lắm nhỉ ?

-Trái lại ,cháu học toán rất dở. chỉ có Văn và Sinh Ngữ cháu khá thôi

-Lạ nhỉ ,chú nghĩ những ng thông minh học toán phải giỏi.

-Học toán khác ,đánh cờ tướng khác chứ chú ?

-Cháu sẽ phải ở đây luyện cờ với chú ,khi nào chú "ngang cơ" với" Đế Thích rồi cháu mới được về.

-Thôi ,cháu phải về ,vì mùa hè sắp hết rồi.

-Ừa mau vậy sao ?

-Chú Hiến có còn đi học nữa đâu mà biết -Trúc cười.

-Ừ nhỉ ,bây giờ chú chỉ biết có kinh doanh.Lo kinh doanh riết rồi mình rôi óc.

Trúc uống ngụm nước trà.Chú Hiến bỗng xoay chuyện :

-Cháu thông minh ,cháu nghĩ giùm chú cách đưa thằng Trường vào nề nếp xem.Trúc thấy đó ,nhà chỉ có mỗi mình nó ,hoc hành thì cũng được ,nhưng ăn chơi không ai bì.Nó làm chú thiếu điên đầu nhưng có ai dạy dỗ gì được đâu.Chú bần bủ đầu ,ít có thời giờ rảnh ,còn thiếu thì gần như bất lực trước thằng Trường.Chú lo lắm.

-Cháu cũng đã nói chuyện với Trường nhiều.

-Thấy có "ăn thua" gì ko ?

-Hiện thời thì không.

-Đó.Bây giờ lại lái xe đi đâu nữa rồi.Đêm nào cũng khuya mới về ,và về lần nào cũng say.

-Tại chú thím nuông chiều Trường quá chăng ?

-Có lẽ tại thiếu.Chú thì không nuông chiều đâu.

-Chú nói mà Trường không nghe ả ?

-Nó nghe chứ ,nhưng nghe lổ tai bên này ,chui qua lổ tai kia và....bay luôn.

-Cháu hy vọng từ từ nói chuyện với Trường chắc "nó" sẽ nghe ra.

-Nhưng Trúc sắp sửa về trong Sài Gòn rồi ?

-Cháu sẽ biên thư "nói chuyện " với Trường.

-Còn chú có lẽ phải nói chuyện với nó bằng....roi quá. Khổ là mỗi lần đánh Trường ,thiếu Loan đều khóc.Thế đấy ,làm sao mà nó không hư cho được

Chú Hiền lại thở dài ,chú nhồi một tẩu thuốc nữa và trầm ngâm nhả khói.Trúc lại uống trà và lắng nghe tiếng sóng biển. Buổi chiều nhạt nắng dần và không khí trở nên gập gập lạnh vì gió biển thổi mạnh lên đồi.Một lúc sau Trúc thấy từ dưới chân dốc ,chị Huyền mặc áo tắm đi lên ,theo sau là nhóc Phục ,nó mặc chiếc quần short xanh. Chị Huyền chiều nay mặc áo tắm rất đẹp ,màu sắc rực rỡ nổi bật lên trong màu trắng ,tóc chị ướn nên không bay trong gió ,trên vai chị vắt chiếc khăn lông lớn màu rêu non.Từ xa đi tới ,chị Huyền đúng là một thiếu nữ hấp dẫn khiến cho mọi người phải nhìn ngắm.

-Lạnh quá

Chị Huyền sà xuống chiếc ghế bên cạnh Trúc và kêu lên.Trúc rót cho chị một tách trà nóng và nói :

-Uống ngụm trà cho đỡ lạnh.

-Đúng là biển động thấy ghê.

-Nhưng lúc này bà Huyền chẳng dám bơi đua với em đấy chị Trúc.

-Ấy ,đừng có thách bơi kiểu đó có ngày phiền mấy ông gác biển phải bơi ra cứu lắm.

Chú Hiền nhăn mặt ,Huyền ngơ ngác hỏi :

-Có phải mấy ông trên cái chòi cao trên bãi cát đó không chú ?

- Đúng rồi.

-VẬY mà cháu tưởng mấy ông đó thích....nhìn trời hieu quạnh chứ ,

Nhóc Phục ghếch một chân lên bậc thềm cười cười :

-Gì chứ được mấy "chàng" đó vớt chắt" chị Huyền khoái chết được.

-Đùng có ba xạo "lão ơi".

Chị Huyền đứng lên bỏ vào trong nhà ,chị không quên cốc lên đầu Phục một cái khiên" nó rụt cổ.

-Có ba chị em cháu ra đây không khí ngôi nhà vui hẳn lên.Mai một ba chị em về ngôi nhà lại trở nên lặng lẽ như mọi ngày. Chú lại ít về nhà..

Chú Hiền nói như than thở.Trúc cười :

-Chú mà không về nhà thường ,Trường nó lại càng tung hoành hơn cho mà coi.

-Chú biết làm thế nào bây giờ ,chú không thể bỏ công việc hằng ngày được

Trúc thấy tội nghiệp cho chú Hiền ,trong tiếng thở dài nhẹ nhàng của chú ,Trúc thấy như có một gánh nặng ngàn cân mà chú đang đeo.Trúc cũng ko biết nói sao để an ủi chú Hiền ,cô im lặng nhúng ngón tay trở vào tách nước trà rồi vẽ loằng ngoằng những vòng tròn vô nghĩa trên mặt kiếng bàn.Trúc thường có thói quen như vậy ,ở nhà trường hay trong tiệm nước ,hoặc lúc ở nhà Trúc vẫn giữ thói quen " vẽ ngón tay " Trên bàn học của Trúc nếu tính lại sẽ ko biết tính được bao nhiêu những vòng tròn vô nghĩa ,vô hình tan biến trong không gian ,thời gian khi Trúc có điều gì suy tư.Đây là một thói quen tốt hay xấu ? Trúc cũng chưa xác định được ,nhưng chắc chắn Trúc khó mà bỏ được trò chơi "vẽ vòng " này rồi.

_Từ hôm qua ra đây tới giờ ,Trúc thấy sức khỏe mình thế nào ? -Chú hiền bồng hỏi

-Cháu thích hợp với không khí ở đây.Cháu là con người của biển

-Nếu vậy tại sao cháu không ra hẳn ở ngoài này cho vui ?

-Cháu phải đi học nữa chứ bộ.

-Nếu cháu thích nghỉ học đi làm ,chú sẽ giới thiệu cho.

-Thôi cháu thích đi học ,chưa thích đi làm đâu.

-Biển chiều này hò hét ghê quá.

-Trời ,biển hát chứ sao lại hò hét.Chú nói kỳ.

Chú Hiền cười phá lên :

-Chú lại thấy biển hò hét như mù đàn bà nổi cơn tam bành chứ không thơ mộng như cháu tưởng tượng đâu.

-Cháu mà tưởng tượng ư ? Không, cháu không tưởng tượng đâu,mà chính biển nói như vậy.Chú hãy im lặng và lắng nghe mà xem.

-Chú nghe đến đây 2 lỗ tai rồi ,bây giờ nghe tiếng sóng là chú phát sợ.Tối nay Trúc làm gì ?

-Đọc sách

- Thôi, tối nay chú thím đưa ba chị em đi chơi.

-Định đi đâu vậy chú ?

-Khiêu vũ ,Trúc biết khiêu vũ ko ?

-Cháu biết sơ sơ. Chị huyền nhảy giỏi lắm đó chú.

-Ở Vũng Tàu này chú thím là một cặp nhảy đôi đẹp có tiếng đấy.

-Đế tối nay cháu xem chú và thím biểu diễn.

-Nhưng cháu phải học nhảy cho giỏi vào.Bây giờ ở tuổi cháu ,cô nào cũng nhảy giỏi và nhảy đẹp.

-Bà cháu rầy hoài ,cháu cũng ngưng nên học hoài mà chân căng cứ cứng đơ như gà vừa mở dây trói.

Chú Hiền cười :

-Ba cháu cấm cháu nhảy đầm ?

-Không hẳn là cấm ,nhưng ông ngại cháu mê khiêu vũ thì sẽ bỏ học

-Cháu học giỏi chứ ?

-Dạ ,không đến nổi tề -Trúc cười

-Như vậy thì được rồi.Ba cháu là bác sĩ ,đã từng đi du học nước ngoài ,lẽ ra ống cũng phải "đổi mới " chứ.

-Ba cháu cũng mới " lắm chứ.

-Nhưng chắc là không "mới " bằng chú ,phải không ? -Chú Hiền vừa

cười vừa hỏi.

-Dĩ nhiên.Chú công tác ở đâu? Một ngành mà nếu không "mới " cũng không được.

-Bởi thế thím Loan ghen. Chú rầu quá đi.

Trúc cười khúc khích :

-Thế mà thím nói chú ghen với thím đấy.

-Cái bà này.....

Thật ra nếu so sánh giữa chú Hiền và thím Loan khó mà đoán được ai sẽ ghen ,vì người nào cũng còn trẻ , đẹp dư sức thu hút người khác phái. Nhưng phụ nữ thường có vẻ "già " trước đàn ông. Đó là một thiệt thòi ,thím Loan đã từng tâm sự với Trúc như vậy Vả lại ,trong cuộc sống.đôi khi người ta làm "màu mè " vậy thôi ,để cuộc đời có thêm ý nghĩa chứ chú Hiền và thím Loan sống rất hạnh phúc.

-Thím Loan đã nói với Trúc thế à ?...Chú Hiền ngần ngừ một lúc rồi hỏi Trúc.

-Chú không biết đâu ,thím Loan và Trúc là 2 người bạn đấy. thím Loan thường tâm sự với cháu.Như vậy là chú phải coi chừng.....cháu không là đồng minh của chú đâu đó.

o0o

-Chị vừa nhận được thư của anh Nghiêm.

Chị Huyền rút tờ giấy pelure gấp đôi từ trong bì thư màu xanh đưa cho Trúc.

-Có gì bí mật không mà đưa cho người thứ 3 xem vậy ? Trúc cười hỏi.

-Chuyện bình thường ,chẳng có gì đặc biệt phái giấu.

-Sao anh Nghiêm biết chị ở ngoài này mà biên thư ?

-Chị có biên thư báo chớ bộ

-À,tuy xa nhau nhưng ông bà vẫn gắn bó với nhau như hình với bóng.

-Khi có người yêu rồi Trúc sẽ hiểu.

-Thôi ,sống một mình thoải mái hơn ,có người yêu mệt lắm.

-Đọc thư đi ,đừng có làm bộ ,cô nương.

Trúc cười ,mở thư ra đọc.Phải nói ông Nghiêm này có một nét chữ đọc đến là khó chịu. Ông ấy viết thư cho người yêu mà không ngay hàng thẳng lối ,chữ viết to ,lên dốc xuống đèo ,lại xấu nữa mới chết.

Trúc chê ngay :

-Viết thư cho người yêu mà ông Nghiêm ẩu quá trời.

-Coi vậy chứ ông ấy tốt bụng Chữ viết thì xấu nhưng lòng thì đẹp.

-Rồi lại quảng cáo nữa rồi.

Chi Huyền đỏ mặt ,mím cười với vẻ ngượng nghịu dễ thương của người đang nằm trong tay hạnh phúc.

Đọc xong bức thư ngắn ,Trúc cũng chẳng hiểu ông Nghiêm muốn nói gì.

Trúc cười ,trả chị Huyền bức thư.

-Sao.?

-Sao là sao ?

-Viết thư thế nào ,cho chị ý kiến đi -Chị Huyền cười nhìn Trúc với vẻ ái ngại

-Lời thật thường mất lòng.

-Cứ nói đi ,chị chẳng...sợ đâu.

-Ông này chắc là ông "Hai ẩu ".Em chỉ chấm ở mức trung bình thôi.

Lãng xẹt ,ai bảo chấm điểm với chả chấm. Chị muốn biết ý kiến Trúc thế nào về câu chuyện trong thư.

-Em chả hiểu ông ấy muốn nói gì.

-Ồi trời....

- Có lẽ tại, em chưa yêu ai nên khó thông cảm với bức thư tình đầy tính.....tượng trưng đó.

Chị Huyền có vẻ thất vọng vì nhận xét của Trúc.

Chị cất bức thư vào giấu trang sách rồi để xuống đầu nằm.Phải nói chị

Huyền nằm trong ghế xích đu rất đẹp ,cái dáng của chị giống như một người con gái vẽ trong bức tranh lụa.Chị Huyền để cho tóc xoã một bên mặt ,chị im lặng và như chìm đắm trong tiếng gió vi vu trên hàng thùy dương.

Tối nay chị đi chơi không ?

-Không

-Sao thế ?

-Chị thích ở nhà 1 mình.

-BỘ chị giận em hả ? -Trúc hỏi.

-Không,chị thích đọc sách hơn đi khiêu vũ.

-Thôi em biết rồi.Tại vì người ta muốn chung thủy với người yêu.

Chị Huyền cười nhỏ nhẹ ,nhưng không xác nhận hay phản đối điều Trúc vừa nói.Chị Huyền nằm nghiêng ,những ngón tay lướt nhẹ qua hàng song bao lơn.

-Tối nay bỗng nhiên chị thấy buồn.Vậy thôi

Từ kế Tường

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 3

Trúc mở mắt và lắng nghe tiếng chim vọng qua cửa sổ vào phòng. Tiếng chim líu lo gọi nhau êm ái ,vui đùa ,có lẽ vẫn là tiếng gọi nhau quen thuộc của đôi vợ chồng chim khuyên bên tàn nhãn bên nhà. Trúc biết mình ko lằm vì hôm qua nhóc Phúc báo cho Trúc biết vợ chồng chim khuyên đã xây được một cái tổ rất xinh xắn trên cành nhãn.cùng với tiếng chim líu lo gọi nhau, nắng buổi sáng cũng lùa vào phòng ,lọc bói tấm màn voan mỏng thành một màu rất đẹp mắt ,óng ả như tơ vàng.Và rồi tiếng sóng như từ hàng Thùy Dương vọng tới ,vẫn âm thanh rì rào thôi thúc kỷ niệm ,khắc khoải như những điều bí ẩn còn giấu kín trong cái bao la và màu xanh muôn trùng của nó.

Đêm qua đi chơi về khuya ,Trúc dậy muộn.Cuộc khiêu vũ thật vui ,nhưng không để lại ấn tượng gì sâu đậm trong lòng Trúc.Cô thấy đứng đưng và sẵn sàng quên đi như những cuộc vui khác.Ngoại trừ một bài hát nói về sự chia biệt của đôi thanh niên nam nữ trong cuộc chiến tranh ,buổi chiều ngoại ô để họ chia tay nhau ,người lính ra mặt trận và không trở về. Điệu Boston êm ái ,nhẹ nhàng ,chú Hiền dìu thiếm Loan đi những bước rất đẹp trên sàn nhảy bóng lộn.Trúc biết còn lâu lằm cô mới nhảy đẹp được như thiếm Loan ,nhưng bài hát thì Trúc thuộc lòng đã từ lâu.

Nhà vắng ,chú Hiền và thiếm Loan chắc tới cơ quan ,chị Huyền và Phục có lẽ ra biển. Trường tối qua cũng về khuya ,say khướt ,chắc giờ này cũng chưa dậy nổi. Trúc nằm nán lại một chút trên giường rồi đi vào phòng rửa mặt ,lúc nhìn vào gương ,Trúc giật mình nhận ra đôi mắt của

mình có vẻ như u ẩn hơn , nét tươi vui thường ngày biến mất. Trúc biết cô đã mất ngủ đêm qua , chỉ chớp mắt được khi gần sáng.

Trời lạnh. Trúc khoác áo len xuống nhà rồi đi ra sân. Khu vườn nhỏ trên đồi tràn ngập trong ánh nắng và gió ào ạt thổi lộng qua những tàn cây thùy dương. Trúc nghe tiếng gió lướt đi trong không gian và tan loãng đâu đó trên mặt biển xanh. Khi Trúc đi lại gần bậc thềm , cô bỗng ngạc nhiên khi thấy ai đó đã để 1 con cá biển thật to , loại cá thu cò da óng ánh bạc nằm trên bậc thềm. Con cá thu hãy còn tươi , có lẽ mới từ biển vớt lên , đôi mắt nó tròn xoe , miệng ngậm sợi dây câu hay người ta buộc miệng nó để xách.

Và và mảnh giấy lớn đập vào mắt Trúc khiến cô ngạc nhiên.

Trúc lấy hòn đá ra , cầm tờ giấy lên xem. Những dòng chữ viết vội , bằng bút bi to kênh lướt qua mặt Trúc

"Chị mặc áo vàng thân mến ,

Ngoan vừa từ biển trở về , lật đật tới nhà chị ngay , nhưng chị hãy còn ngủ. Ngoan gửi chị con cá thu tươi rói gọi là quà của biển cả và cũng để trả lễ cho những viên kẹo ngọt ngon của chị tặng Ngoan hôm nào. Những viên kẹo của chị áo vàng đã làm những ngum nước biển xanh bớt mặn.

Ngoan mong rằng dù con cá thu , quà tặng của người đi biển được "nấu nướng " dưới bất cứ hình thức nào , chiên, xào, nướng , kho hay nấu canh....đều luôn nhắc chị nhớ tới người khó nhọc bắt được nó từ biển và mang tới tặng chị.

Của ít lòng nhiều , chị ăn cá mà nhớ tới Ngoan.

Rất mong được đón tiếp chị tại nhà. Đó là lời mời thành thật. Ngoan thay lời má mời chị đấy. Ngoan sẽ không vẽ địa chỉ vào đây cho chị biết đâu , chỉ vẽ một mũi tên theo hướng con chim Hải âu bay. Người nào thông minh sẽ tìm ra , Ngoan biết chị áo vàng là người rất thông minh.

Ngoan đợi chị sáng sáng , chiều chiều....bây giờ thì Ngoan phải về gấp vì

đói bụng quá rồi.Ngoan cũng phải ngủ một giấc để bù lại những đêm đi biển thiếu ngủ.

Tạm biệt.

Ngoan"

Trúc cầm bức thư mỉm cười ,cô ngồi trên bậc thềm nhìn con cá thu như hãy còn thoi thóp thở và hình dung ra gương mặt sạm nắng của Ngoan.Chú bé thật dễ thương và hiền lành ,đã viết những lời chân thật và xúc động.

Buổi chiều Trúc lấy chiếc xe đạp mini của thiếu Loan tìm đường đến nhà Ngoan. Trúc không rành đường , do đó phải hỏi thăm khá lâu ,cuối cùng người ta chỉ cho Trúc vào một con đường nhỏ lổm chổm đá sỏi và cát. Hai bên rợp bóng thùy dương. con đường đẹp như trong tranh vẽ và bất ngờ làm sao Trúc như bắt gặp ước mơ của mình ,Nhưng rất tiếc Trúc không mang theo giá vẽ và bút chì ,nếu không ,chắc hẳn Trúc sẽ có dừng lại đâu đó bên đường và sẽ có một bức phác thảo tuyệt vời về cái xóm thuyền chài này rồi.Trúc vừa đạp xe vừa tiếc thắm và tự nhủ thế nào ngày mai Trúc cũng sẽ tới đây với đầy đủ "đồ nghề " và với tư cách là một...cô họa sĩ.

Từ bãi cát trống nhiều cỏ xanh bên đường ,bất ngờ có mấy con bò chạy tóa ra làm Trúc hết hồn ,chiếc xe đạp lạng quạng lách tránh mấy con bò nên chạy vào một bụi cây đầy gai nhọn ,may mà Trúc không té vào bụi cây đầy gai đó ,chứ nếu không..eo oi.Trúc không dám nghĩ tới nữa. Cô thấy tức mấy con bò quá đi ,vừa đứng nhìn theo chúng vừa thở liên hồi kỳ trận ,trán Trúc vã mồ hôi.Thật hú hồn ,quỷ tha ma bắt mấy con bò ác độc ấy đi cho rồi.

-Chị sợ lắm hả

Tiếng hỏi bất ngờ làm Trúc giật mình quay lại. Từ bao giờ ma Trúc chẳng hề hay biết một cậu bé chặn bò ,tay cầm cây roi ,đầu đội nón lính

thuỷ thật buồn cười đứng nhìn Trúc cười.

-Bò của em đó phải không ?-Trúc nhăn mặt hỏi.

-Không của em chứ của ai.

-Sao không bắt bò nó đi từ từ mà rượt nó chạy như....bò vậy ?-Trúc lườm cậu bé.

-Bò thì phải chạy như bò chứ sao ,chị này nói kỳ cục.

-Suýt nữa gây án mạng rồi ,em sẽ phải chịu trách nhiệm.

-Em còn vị thành niên ,chưa phải chịu trách nhiệm hình sự

Cậu bé này "lý sự " giống y như nhóc Phục ở nhà.Trúc bực quá la lên :

-Nhưng mà em không thể chặn bò kiểu ấy được ,nếu không phải là chị thì sao ?

-Bởi vì là chị nên mới chạy xe vào bụi cây đầy gai như vậy chứ người khác không chạy vào đây.-Cậu bé cười.

-Để ghét ,chứ phải chạy vào đâu ?

-Không chạy vào đâu hết mà đứng lại.Bò em hiền lắm nó tự động tránh chị thôi.

-Lấy gì làm bằng chứng là bò em hiền ,không húc người ?

- Bằng chứng là thấy chị lạng quạng ,nó cũng lạng quạng chạy mất rồi.Bây giờ em phải mất công tìm bò về ,mệt chưa ?

-Lần sau em phải rút kinh nghiệm đấy.

-Chị ở thành phố khác tới phải không -Cậu bé hỏi.

-Đúng rồi sao ?

-Chẳng sao cả. Em thấy người là biết ngay.

-Em đi kiểm bò ,tránh đường cho chị đưa xe ra.

-Để em giúp cho.

Cậu bé chặn bò nhanh nhẩu giành lấy chiếc xe đạp từ tay Trúc và thật nhẹ nhàng ,nó nâng bổng chiếc xe đạp mini lên đem ra khỏi bụi cây đầy gai. Nó dựng xe và cười nói.

-Coi như em đã xin lỗi chị rồi nhé. Mà không ,tạ tội mới phải chứ .Chị đi dạo chơi hay tìm nhà ai vậy ?

-Chị tìm nhà người quen.

-Đã quen sao lại phải tìm ?

-Mới quen.

-Vậy nhà ai thế ,nói em biết đi ,trong vùng này nhà ai em cũng biết ,em sẽ vui lòng hướng dẫn cho-Cậu bé chăn bò quơ quơ cây roi trong không khí cười nói.

-Chị tìm nhà một cậu bé trạc tuổi em vậy.

-Ở xóm thuyền chài này có tới.....một tỷ đứa bé trạc tuổi em.

-Thôi đừng xạo ,dân số cả nước chưa tới trăm triệu nữa là cái xóm thuyền chài heo hút này mà dám nói một tỷ chú nhóc ?

-Em quen.....xài tỷ rồi.

Cậu bé trả lời thật thông minh và dễ thương khiến Trúc phải phì cười.

Cô hỏi :

-Em có biết nhà chú bé Ngoan ở đâu không ?

-Xì ,nhà nó ai mà chẳng biết.

-Vậy em chỉ cho chị tìm nhà Ngoan đi.

-Nhưng giờ này làm gì có nó ở nhà ,Ngoan theo ba má đi đánh cá ngoài biển rồi.

-Ngoan hẹn với chị sáng nay mà ,Chắc chắn là Ngoan ở nhà.

-Nó xạo đấy.

-Chưa gì em đã kết tội người khác ,như vậy là không tốt đâu.Nhưng cứ cho là Ngoan không có nhà ,nhưng em cứ chỉ nhà giùm ,được không ?

-Được quá đi chớ.Chị đi theo hướng này..

Theo cây roi cậu bé chăn bò đưa ra ,Trúc nhận thấy một con đường đất nhỏ ,dẫn từ bãi cỏ xuống một khoảng cây thưa thoải dốc

-Chị thấy nhưng lùm nhẵn kia chưa ?

-Thấy rồi.

-Nhà Ngoan nằm trong vườn nhãn đó.Chị phải xuống một con dốc xa ,khó đi ,coi chừng bị té.

-Cám ơn em.

-Khỏi cám ơn ,chị chỉ nhắn giùm Ngoan rằng ,nó còn nợ em một trăm vỏ ốc đấy. Thôi,chào chị nhé ,em phải chạy kiem mấy con bò của em cho nó uống nước ngọt đây.

-Kìa,cậu bé...

Trúc chưa kịp hỏi tên ,cậu bé đã vung roi và chạy như một kỳ mã vào giờ xung trận.Trúc lắc đầu cười rồi đạp xe theo con đường đất nhỏ do cậu bé chặn bò chỉ. Nhà Ngoan hiện ra dưới con dốc nằm trong vườn nhãn đúng theo lời chỉ dẫn của cậu bé chặn bò.Khi Trúc đạp xe thẳng vào sân ,một con chó mực đen ngòm từ trong nhà phóng ra sủa inh ỏi.Trúc cũng vừa nhận ra chú bé Ngoan ngồi vá lưới với 1 thanh niên trong bóng cây.Và bàng hoàng làm sao Trúc nhận ra chung quanh đây là không gian sức nước mùi thơm của nhãn đầu mùa.

-Mực ,mực...mày có đứng có xạo ghen ,người quen của tao đấy.

Ngoan la con chó mấy tiếng làm nó cụp đuôi hết sủa ,và bây giờ con chó mực quay qua vẫy đuôi mừng rỡ đón Trúc ,đúng là con chó ba xạo.

-Thấy chưa ,em biết thế nào chi cũng tới mà.Chị áo vàng tìm nhà hay quá.

-Nhà Ngoan ở xa quá ,lại khó tìm ,Ngoan lại không chịu ghi địa chỉ làm chị phải hỏi thăm tùm lum.

-Đường đi ở trong miệng mình ,vậy nên em không để lại địa chỉ là đúng.

-Mời chị vào trong này...uống nước.

Anh thanh niên này giờ đứng nhìn Trúc ,bây giờ lên tiếng mời. Giọng nói của anh thanh niên mang một âm sắc lạ. Cái giọng trầm hơi nặng làm cho người ta dễ dàng nhận ra dân vùng biển.Trúc đoán anh này có lẽ là anh trai của Ngoan ,nét mặt họ giống nhau. Đặc biệt anh thanh niên có

đôi mắt đen sâu thẳm và hàng lông mi cong như lông mi con gái. Nhưng Ngoan nói :

-Thôi ở ngoài này nói chuyện cho vui ,vào nhà làm gì. Giới thiệu với chị áo vàng , đây là anh Thường ,anh trai của Ngoan.

-Vô duyên ,chẳng lẽ là anh gái sao mà chú giới thiệu chi li thế -Thường nạt em.

-Mình phải là người lịch sự ,giới thiệu đâu đó đàng hoàng.

Trúc cười :

-Hai anh em giống nhau ,thoạt nhìn biết ngay.

-Chú Ngoan thích làm anh Hai lắm chị áo vàng ạ.

-Sao lại gọi tui là áo vàng ? -Trúc chớp mắt cười.

-Ừa ,chứ chị không phải tên áo vàng sao ?

-Đó là cái tên chú Ngoan bịa ra.Tên tui khác cơ. Ai mà tên Áo vàng kỳ vậy.

Ngoan giã nẩy :

-Em biết tên thật của chị rồi ,nhưng em không thích gọi tên ấy ,em đặt cho chị cái tên Áo Vàng và chỉ thích gọi bằng cái tên dễ thương ấy thôi.

-Tên gì cũng được ,khách tới nhà mà không mời người ta uống nước ,chú thiệt là kỳ .Thôi,chú chịu khó leo bẻ dứa xuống mời khách đi -Thường nói.

-Anh quên hợp đồng ký rồi sao ?

-Hợp đồng gì ở đây chú ?-Trúc cười.

-Khi chị Áo vàng tới ,chính anh chứ không ai khác sẽ là người leo bẻ dứa.Bây giờ khách tới anh lại từ chối nhiệm vụ vinh quang ấy rồi.

-Cái hợp đồng mới toanh này cũng là do chú bịa ra chứ anh không biết gì hết.Nhưng thôi được,vào nhà lấy chiếc băng dài ra mời chị áo vàng ngồi chơi ,anh ra sau nhà hái dứa theo lệnh của chú.

-Như vậy mới đúng điếu...làm anh chứ.

-Chị uống nước từ nhà rồi ,không khát nữa đâu Ngoan.

-Cứ để cho ông anh của Ngoan làm nhiệm vụ vinh quang mà.

-Ngoan kỳ thiệt đó.

-Rồi chị sẽ biết mọi chuyện.

Nói xong Ngoan vào nhà mang chiếc ghế dài ra đặt dưới bóng cây và mời Trúc ngồi.Ngoan ngồi ở đầu băng và nói :

-Chị biết em và anh Thường ngoéo tay ký hợp đồng như thế nào không ?

-Chị không biết -Trúc cười nói.

-Để thôi ,lúc sáng em mang cá tới nhà chị trở về hai anh em mới cá nhau xem ai thắng .Em nói thế nào chị cũng tới ,anh Thường bảo không.Em bảo nếu chị tới thì anh Thường phải là người thực hiện cho em 3 điều.Đi hái dừa chỉ mới là điều thứ nhất.Rồi chị sẽ thấy 2 điều kia còn ác ôn hơn.

-nếu chị không tới được thì sao ?

-Để thôi ,em sẽ thua cuộc và sẽ phải thực hiện ba điều kiện của anh Trúc.

-Đó là 3 điều gì

-Uống 1 ly nước biển ,bắt 1 trăm con dã trangvà bị búng lỗ mũi 50 chục cái.

-Thế còn 2 điều còn lại mà anh Trúc phải thực hiện là gì ?

-Lật dừa bằng 2 hàm răng và....trồng cây chuối đi mười vòng sân.

-Sao ác thế ?

-Ăn nhằm gì ,rồi chị sẽ biết.

-Con cá Ngoan cho rất tươi.Và lần đầu tiên trong đời chị ăn một món cá tuyệt. vời như vậy.

-Tuyệt vời là gì há chị ?

tuyệt vời là ngon lắm ,ngon số một ,ngon hết ý.

-Vậy là tuyệt cú mèo chứ.Lẽ ra chị phải nói là tuyệt cú mèo mới đúng ,

-Tuyệt cú mèo là gì ?

-Là...tuyệt cú mèo.

-Lần đầu tiên chị mới nghe tiếng này -Trúc cười.

-Dễ thôi ,rồi 1 chị sẽ biết tất cả nếu chị ở đây lâu.Nhưng mà chị sắp về SàiGòn rồi phải không ?

Trúc gật đầu.Ngoan chép miệng tiếc rẻ :

-Rất tiếc ,thật là rất tiếc.

-Sao thế ?

-Vì chị ra ngoài này, đi tới đi lui ,đi tắm biển.đi dạo chơi đây đó ,nhưng nếu chưa được đi theo ghe đánh cá với em là coi như chưa biết gì về biển cả.Đúng không ?

-Rất đúng -Trúc cười

-Nhưng chị biết thế nào được,ai cũng phải đi học. Chị phải về thôi.

-Em cũng đi học ,anh Thường cũng đi học vậy. Làm như chỉ có chị là đi học thôi sao ?

-Ừa ,Trúc cũng đi học nữa à ?

-Anh ấy học giỏi nữa là khác.Cho chị hay mai mốt anh Thường cũng vào trong SàiGòn để học đại học đó.

-Chị tưởng....

Ngoan có một lối nói chuyện rất đặc biệt ,cứ thỉnh thoảng lại thêm vào 1 điệp khúc "rồi chị sẽ biết " rất dễ thương.Mỗi lần như vậy làm như Ngoan sắp kể ra một điều bí mật mới lạ nào đó ,nhưng thật ra đó chỉ là thói quen của Ngoan mà thôi,chẳng có điều mới lạ nào cả.Biết vậy nên Trúc cứ mặc cười hoài.

Thường mang vào 1 trái dưa xanh ,loại dưa xiêm chỉ to bằng trái bưởi Biên Hoà nhưng nước rất ngọt.Ngoan cười nói với Trúc :

-Bây giờ chị sẽ thấy anh Thường trở tài lột dưa bằng...răng.

-Chết ,không được đâu ,gãy hết răng rồi lấy gì ăn cơm.

-Chị cứ yên chí ,chẳng nhằm nhò gì đâu.Anh Thường đã từng biểu diễn

tài..cạp dừa nhiều lần ,và lần nào cũng thắng.hôm nay anh phải thực hiện 3 điều hứa chứ.

Thường đỏ mặt ,Trúc thấy Thường bối rối ,tần ngần cầm trái dừa trong tay chưa có quyết định dứt khoát.Ngoan giục :

-Mau lên anh Thường ,chị áo vàng khát nước lắm rồi.anh phải thực hiện điều thứ nhất đi chứ.Nên nhớ còn 2 điều nữa đấy nhé.

-Cho chị...xin được không ?

-Không được,dứt khoát là không được đâu.Chị cứ ngồi yên ,rồi chị sẽ biết.

Thường bắt đầu màn cạp dừa ,anh dùng 2 hàm răng cắn từng miếng vỏ xanh ,rút ra ,chỉ nhìn thôi Trúc cũng cảm thấy sợ hãi ,có cảm tưởng 2 hàm rang9 mình sắp rụng đến nơi.Nhưng ngó bộ anh chàng T tỉnh rụi ,T sử dụng 2 hàm răng như 1 gọng kềm ,chẳng bao lâu trái dừa đã dc cạp hết lớp vỏ ngoài ,tới lần vỏ mềm bên trong T cũng cạp trong nháy mắt.Trái dừa xiêm đã lột hết lớp vỏ ,tròn trĩnh 1 cách đáng yêu đã nằm gọn trong lòng bàn tay to bì ,mạnh khoé của T.

-Xong rồi nhé -Thường giơ trái dừa lên cao cười nói.

-Anh nạo dừa vào ly mời chị Áo vàng đi chứ

-Phải dùng dao mới được...Trúc chen vào.

Ngoan khoát tay cười :

-Chị cứ ngồi yên ,chẳng cần dùng tới dao đâu.Rồi chị sẽ biết.

Thường dùng cán muỗng cà phê soi trên đầu trái dừa nạo 1 lỗ tròn ,trút nước dừa vào cái ly đã để sẵn 1 tí muối trắng.Xong T dùng ngón bàn tay chặt mạnh trái dừa để trên đầu gối.Trúc nhắm mắt lại ,bàn tay chặn trước ngực như sợ trái tim mình vỡ ra.

-Xong rồi

Trúc mở mắt theo lời nói của N và nhìn thấy trái dừa đã bể làm đôi.T dùng chiếc muỗng cà phê nạo cơm dừa bỏ vào ly.Nạo hết 2 nửa trái dừa

,Thường cười mang ly dừa đến mời Trúc.

-Mời chị Áo vàng

-Tôi tên Trúc.

-Gọi Áo vàng cũng đâu có sao -Thường cười.

-Anh làm Trúc sợ muốn đứng tim.Cứ lo hai hàm răng của anh gãy hết sau khi cạp xong trái dừa.

-Chẳng sao.Trái lại hàm răng tôi như cứng hơn.

-Mai một đừng biểu diễn màn cạp dừa kinh khủng như vậy nữa.Một lúc nào đó anh sẽ chẳng còn cái răng ăn cháo đấy.

-Ăn cháo mà cần gì răng ?-Ngoan cười.

-Ngoan cũng đừng đùa quái ác như vậy nữa.Trúc nói.

-Thôi,chị uống nước dừa đi ,rồi sẽ biết.

-Chỉ có một mình chị uống sao ?

-Chỉ mình chị thôi.Hôm nay chị là người khách đặc biệt mà.

Trúc ngượng ngùng uống nước dừa và ăn những miếng cơm dừa ngon ngọt như chưa từng ăn lần nào. Quái lạ ,ở đây là vũng biển ,nước mặn ,thế mà bao nhiêu chất mặn của nước biển đã được cây dừa hút lấy để chắt lọc thành những ngụm dừa mát tê đầu lưỡi và ngọt lịm.

-Anh Thường đi hái nhãn mời chị Áo vàng thưởng thức chứ.

-Xong ngay.

-Đã có nhãn chín rồi à ? -Trúc hỏi.

-Rồi chị sẽ biết -Ngoan cười đáp.

-Trúc đi hái nhãn với tôi không ?

-Thường mời.

-Còn gì bằng.

Trúc vui vẻ theo Thường ra vườn nhãn bên hong nhà. Nhãn đầu mùa ở nhà Thường đã chín đều ,cây nào cũng có những chụp tre hay bao nylon dùng để bao nhũng

chùm nhãn lại cho dơi khỏi ăn được.Nhãn nhà Thường chín sớm ,và trái thật to ,bước vào vườn nhãn Trúc lịm đi trước bầu không gian như được ướp trong hương thơm của nhãn chín.

-Ở nhà Trúc có trồng nhãn không ?-Thường hỏi.

-Nhà nào a ?

-Nhà trong SàGòn ấy.

-Không. Chỉ có khế và mận thôi.

-Còn nhà của chú Hiển ngoài này ?

-Có ,nhưng chỉ có vài cây ,chắc chú trồng cho vui vậy thôi.Bởi thế nên chỉ có bông chứ chưa có trái.

Thường bẻ những chùm nhãn còn trong bao chuyền cho Trúc để bỏ vào chiếc giỏ đệm.Chẳng bao lâu chiếc giỏ đệm đã căng phồng.

-Thôi đi Thường,nhiều rồi.

-Hái thêm một chùm nhãn đặc biệt cho Trúc mang về,tối ăn.

Trúc theo Thường đi về phía cuối vườn ,ở đây có một cây nhãn đặc biệt ,chỉ cao ngang đầu Trúc thôi nhưng trái trĩu cành,Thường giải thích :

-Đây là cây nhãn do tôi trồng ,loại nhãn này khó kiếm ,trái to ,vỏ mỏng ,cơm dày ,hột nhỏ xíu và ngọt khỏi chê.

-Chưa ăn mà nghe Thường quảng cáo đã biết ngon rồi.

-Bởi thế nên mới gọi là nhãn đặc biệt. Và chỉ có khách quý mới được thưởng thức.

Trúc đỏ mặt.Nhưng Thường thì tỉnh bơ. Anh không hái chỉ một chùm mà hái tới ba chùm nhãn lớn.Hoá ra Thường cũng điều tra kỹ về Trúc ,biết cô bé có ba chị em nên mới hái ba chùm nhãn ,điều này thì chắc chắn do Ngoan "báo cáo " lại thôi.

Hai người đi loanh quanh trong vườn nhãn ,Trúc thấy có những chú chim vào vườn từ bao giờ chắc để ăn nhãn chín ,thấy bóng người vụt đập cánh bay lên. Trong khu vườn cũng vang lên một âm thanh quen thuộc ,đó là

tiếng ong bay.Trúc thích thú cứ muốn ở mãi trong vườn này.Bởi vì cả người Trúc sẽ được ướp trong hương nhãn chín ,tóc tai mặt mũi ,ở đâu cũng là hương nhãn.

-Nghe nói Thường sắp vào Sài Gòn học đại học à ?

-Ai nói ?

-Ngoan.

-Chưa chi đã xạo.Ba má tôi bắt phải vào trong đó ,nhưng tôi thì không thích.

-Sao lại không thích.

-Tôi thích nghề đánh cá.Đúng hơn là tôi rất yêu biển.Trúc chưa đi biển lần nào thì không thể biết vẻ đẹp của biển đâu.

-Chủ nhật Thường cũng được về đi đánh cá kia mà ?

-Nói thế chứ đã học rồi thì có trăm mối lo khác ,đi đánh cá chỉ là tài tử.Tôi ghét cái gì có vẻ tài tử lắm.Phải làm hết mình ,yêu mến lấy việc mình làm mới được.

-Thường học giỏi lắm phải ko.

-Trái lại là khác.Trúc đừng nghe Ngoan ba xạo mà tin.Trúc tin nó là bán lúa giống mà ăn đấy. Ngoan xạo không ai bằng.

-không.Ngoan rất dễ thương.

-Thôi ta ra ngoài ấy đi.

Hai người ra khỏi vườn nhãn.N thấy Trúc xách cái giỏ đựng căng phồng ,cậu bé cười lớn :

-Bộ chị hái hết vườn nhãn của em rồi sao ?

-Vườn nhãn của Ngoan có hái hết đời cũng còn.Chị thích quá đi.

-Vậy thì ngày mai mời chị lại tới.Lúc nào vườn cũng mở rộng cửa.

Thường mang ra một cái rổ nhựa ,trút hết nhãn trong giỏ đựng vào ,chỉ trừ ba chùm nhãn đặc biệt dành cho Trúc mang về nhà thôi.

-Mời Trúc thưởng thức nhãn đầu mùa

Thường mời Trúc.Cô giã nấy :

-Ba người cùng ăn chứ ,mình Trúc ăn sao hết.

-Hôm nay chị là khách đặc biệt.Phải ăn hết rổ nhãn đó mới về được -
Ngoan cười.

-Lớp ăn ,lớp mang về.Như vậy mai một chị sẽ tới hoài.

Ba người ngồi quanh rổ nhãn.Nhưng Thường và Ngoan chỉ ăn cho vui ,phần lớn để mời Trúc "thưởng thức " nhãn đầu mùa.Và quả nhiên ,loại nhãn ở vườn nhà Thường rất thơm ngon ,không giống như loại nhãn Trúc thường mua ở các chợ Sài Gòn.

-Trong lúc chị áo vàng ăn nhãn ,anh hãy thực hiện điều thứ 3 đi -Ngoan nhìn Thường nói

-Điều thứ 3 là điều gì ?

-Thôi đừng có làm bộ ông ơi.

Trúc đã biết điều thứ 3 ấy là điều gì rồi nên cô hết hồn ,vừa phun cái hột nhãn xuống đất ,Trúc vừa kêu lên :

-Thôi ,đừng có đùa như vậy nữa.

-Không đùa đâu ,đây là chuyện nghiêm túc.

Trúc nhìn vẻ mặt của Ngoan ,cậu bé không cười ,khiến Trúc ái ngại ,và cô không hiểu nổi tại sao hai anh em nhà này có những trò chơi quái ác như vậy.

Thường đỏ mặt nói :

-Bữa khác không được sao ?

-Không được,đừng ăn gian con nít.

-Để khách về rồi làm.

-Cũng không được,phải thực hiện điều hứa cuối cùng ngay bây giờ.

Thường chép miệng ,thở ra :

-Thôi đành vậy -Thường ngó Trúc đỏ mặt tiếp -xin lỗi Trúc nhé ,đây là trường hợp bắt buộc dĩ

Trúc phì cười. Thường bước lùi ra ba bước và nhanh như chớp Trúc thấy Thường nhào lộn đầu trở xuống ,hai tay chống dưới đất thay cho hai chân ,đồng thời hai chân quay ngược lên đầu và bước đi,đủ số vòng qui định ,Thường lộn người đứng lên.Gương mặt Thường đỏ bừng ,anh cốc lên đầu em ranh mãnh một cái mạnh nói :

-Xong rồi đấy nhé ,đừng có yêu cầu gì thêm.

-Chị Áo vàng thấy em có một ông anh tài ba chưa ?- Ngoan cười hỏi.

-Tài thật ,nhưng có ngày té lộn cổ chết tươi.

-Nhằm nhò gì ,anh Thường có nhiều tài lắm.Rồi chị sẽ biết.

-Mỗi lần nhìn ai lộn đầu trông cây chuối như vậy chị đứng tim.

-Chị dở quá.Đúng là con gái.

Trúc nhìn Thường đang đứng thở ra những hơi dài ,có lẽ vì quá tập trung sức vào việc "trồng cây chuối " nên Thường mệt nhọc ,mặt mũi anh đỏ bừng giống như những đường gân máu trên mặt Thường đều căng ra.

-Thật là không hiểu nổi ,vậy mà Thường cũng chấp nhận trò chơi quái ác này -Trúc trách.

-Không sao đâu ,mọi chuyện sẽ đâu vào đấy.

Thường nhìn Trúc vẻ xúc động vì sự quan tâm của cô.Ngoan cười ,nói :

-Nếu chị thấy anh Thường lặn xuống biển nữa chắc chị xỉu luôn.Anh ấy có thể lặn cả giờ ,dạo chơi dưới đáy biển như người ta đi trên đất liền.Anh Thường đã từng gặp người cá nữa đấy.

Thường cười nói với Trúc :

-Đừng có nghe những lời ba hoa của Ngoan.Tôi đâu có phải là thợ lặn.

-Nhưng anh có lặn xuống biển rồi chứ ?

Trúc hỏi và chờ đợi câu trả lời.Thường cười :

-Có một vài lần cần thiết phải gỡ dây câu vướng vào đá ngầm ,nhưng chưa lần nào tôi lặn quá 10 phút.Và trước khi lặn đều phải uống một ít nước mắt.

-Tại sao lại phải uống nước mắt ?-Trúc ngạc nhiên.

-Ở dưới biển lạnh kinh khiếp lắm ,nếu không uống nước mắt sẽ bị lạnh cóng ,khi đó sẽ bị vọp bẻ rất nguy hiểm.

-Nước mắt....có mặn lắm không ?

-Dĩ nhiên là mặn rồi.Thường cười.

-Sao Thường lại dám uống ?

-Vì cần thiết nên phải uống ,mới đầu rất khó uống nhưng sau đó thì quen đi.Bây giờ tôi có thể uống một chén nước mắt mà không sao cả.

Trúc thích thú nghe Thường kể chuyện ,dĩ nhiên anh em chú bé Ngoan chắc sẽ còn nhiều chuyện thú vị nữa mà Trúc chưa được biết hết.Những chuyện về biển quả kỳ lạ nó luôn luôn thu hút sự tò mò của Trúc ,giống như những con sóng biển sủi bọt trắng xóa bò trên bãi cát.Trong lòng những con sóng ấy có biết bao nhiêu là bí ẩn.

-Trúc ăn nhãn đi.

-Nãy giờ Trúc ăn nhiều rồi.

-Ở trong đó Trúc đi học chắc vui lắm nhỉ ?

-Dĩ nhiên học trò con gái tụi này có biết bao nhiêu chuyện vui.

-Chuyện buồn có kô ?-Ngoan vụt hỏi.

-Chuyện buồn ,chuyện thương ,chuyện ghét ,chuyện hờn đù thứ chuyện trên trời dưới đất đều có cả.

-Năm nay tôi sẽ vào trong đó học ,chắc là sẽ gặp Trúc và nhờ Trúc nhiều chuyện lắm đấy.

-Thường có nhà trong Sài Gòn không ?

-Không ,tôi vào đó ở trọ nhà một người bà con.

-Ở trọ thích nhỉ ?

-Ở trọ mà thích nỗi gì ?_Thường cười.

Nụ cười của Thường sao mà đôn hậu đến thế.Trúc ngạc nhiên trước nụ cười của Thường.Cô vẫn nghĩ là thanh niên khoẻ mạnh ,da sạm nắng

,chân tay gan guốc thế kia chắc nụ cười phải...dư dử một chút ,ai ngờ nụ cười của Thường hoàn toàn khác hẳn.Khi cười ,Thường lại có vẻ rụt rè ,ngượng ngùng.Trúc không hiểu tại sao Thường lại dám lặn.xuống biển và không sợ sóng gióTrúc tưởng tượng ra một đêm trăng rớt anh vàng trên mặt biển đen thẳm ,sóng biển rì rào ,bình yên vỗ nhẹ vào mạn thuyền Thường và Ngoan rảnh rần ngắm nhìn trăng và anh em họ ca hát nghêu ngao những bài hát về biển.Họ đếm sao trên trời và đi chu du với những vì sao lấp lánh ấy không ?

-Chị Trúc chắc có nhiều bạn lắm nhỉ -Ngoan hỏi.

-Chị có mấy người bạn thân thôi.

-Mấy chị ấy có...hiền như chị không ?

-Có người hiền ,người dữ.Nhưng Ngoan hỏi làm gì kỹ thế ?

-Ngoan chỉ thích những người hiền.con gái mà dữ như bà chằn sẽ khó...lấy chồng.

-Sao Ngoan biết ?

-Nghe người ta nói.Ở xóm thuyền chài này trước đây cũng có một cô gái xinh đẹp nhưng vì chị ấy dữ quá nên không ai dám lấy ,cuối cùng phải ở giá.không hiểu sao một hôm người ta thấy chị ấy hoá điên ,ngồi nói lảm nhảm dưới gốc dừa và ngó ra biển cười khóc ,than thở ,nguyền rủa ai đó.Những đêm trăng người ta thấy chị ấy đi lang thang trên biển...chính em đã bắt gặp chị ấy vài lần. Cho nên con gái phải hiền ,dữ quá sẽ biến thành người điên.

Trúc cười trước câu kết luận đơn giản của Ngoan. Tuy nhiên Trúc đoán chuyện có

này chắc Ngoan không bịa được, mà là câu chuyện có thật, nhưng có điều chuyện độ đến đâu Trúc chưa biết rõ được, có điều một người con gái hoá điên như vậy quả thật đáng tội nghiệp.

- Chị ấy hiện giờ vẫn còn đẹp- Ngoan nói và nhìn Trúc mỉm cười.

- Ngoan có chọc phá chị ấy không ?

- Không. Mỗi lần gặp chị ấy em chạy trốn.

- Sao lại trốn ?

- Vì... thấy ghê lắm.

-Sao Ngoan bảo chị ấy đẹp.?

- Người đẹp mà không mặc quần áo thì đẹp ở chỗ nào ?

Đến đây thì Trúc chịu ,cô không dám hỏi nữa mà ngồi yên ,gương mặt đỏ bừng vì ngượng.

-Chú kể chuyện tào lao quá-Thường nhìn em nói.

-Em kể chuyện thật 100% chứ bộ.

-Thật cũng không được kể? như vậy.Chị ấy đáng thương ,con người ta không ai muốn như vậy cả.Chẳng qua người ta lâm vào một hoàn cảnh nào đấy thôi.

-Thì em có nói gì đâu.....

Buổi chiều đã buông xuống từ bao giờ với màu nắng nhạt thêch trải dài theo con dốc đầy đá sỏi.Không gian ướp trong hương thơm của mùi nhãn chín được gió biển chuyển đi xa hơn ,dường như theo cả những cánh chim bay qua vườn về tới những mái nhà xa trong thành phố mờ đục Gió biển bây giờ mang theo hơi lạnh ,và tiếng sóng vỗ ầm ào chứng tỏ thủy triều đang tràn bãi cát phía sau nhà Thường.

-Thôi,chị phải về đây thôi Ngoan.ạ.

Trúc đứng lên và coi như đó là một lời từ giã luôn Thường vì Trúc ngại ,không biết nói với Thường như thế nào.

-Chưa ăn hết nhãn mà về ?-Ngoan nói.

-Chị phải về nấu cơm chiều cho nhỏ em ăn ,không thôi nó chạy tìm khắp nơi.

-Trúc mang tất cả nhãn về.Ở đây có tục lệ đãi khác như vậy. Nếu khách không ăn hết phải mang về nhà.Vậy thôi.

-Cái này là Thường bịa ra hay sao đấy ?

-Không ,hoàn toàn không bịa.Có ba má Thường ở nhà ông bà cũng bắt buộc thế thôi.Vì ăn không hết là khách chê nhân vườn nhà này không ngon.năm sau sẽ không được mùa trái.

-Chà..chà...Trúc lúng túng trước mộ giỏ xách đầy nhân mà Thường dúm vào tay bắt cô phải xách.

Thường lịch sự dắt chiếc xe đạp mini giùm Trúc và đẩy lên con dốc ,Ngoan đi phía sau.Hai anh em có ý muốn tiễn Trúc một khoảng đường dài

Trúc nói :

-Thôi được rồi ,phải ra đường lớn.Con dốc này ngó vậy mà xa lắm.....

Trúc chớp mắt trước câu nói không hiểu vô tình hay cố ý của Thường. tuy nhiên Trúc thật cảm động ,cô bối rối như dưới chân mình có những sợi cỏ gai làm vướng ống quần tây ,Thường dắt chiếc xe đạp gọn gàng leo lên dốc ,Trúc thấy Thường cao lớn và khoẻ mạnh như một cái cây hứng chịu gió bão trên bãi biển.trong lúc đó Ngoan đi sau ,chú bé dùng một cái nhánh cây vừa bỏ đâu đó cạ vào cãm xe đạp làm nó phát ra những tiếng kêu thật vui tai.

Đã đi khá xa khu vườn nhà Thường ,nhưng Trúc vẫn nghe mùi thơm nhân chín đuối theo ,hình như hương thơm cũng bám trên mái tóc cô.Trúc mỉm cười một mình với nỗi vui thầm kín vừa len nhẹ vào tâm hồn mình.

-Thôi ,tới đây Trúc về được rồi.

Thường dừng lại ,trao xe cho Trúc. Ngoan cầm nhánh cây đập nhẹ lên yên xe đạp cười :

-Thôi tạm biệt chị áo vàng.

Trái thường lệ ,hôm nay Trúc đi tắm biển vào buổi chiều ,lại tắm một mình.Trúc không dám bơi ra xa vì biển động ,người ta đang căng cờ báo hiệu vùng nguy hiểm cho những người đi tắm biển để phòng.Trúc tắm ở

gân mí cát ,cô nhảy đùa trên những con sóng bạc đầu liên tiếp nhau bò vào bãi cát và khi rút đi ,để lại trên bãi cát vô số những chiếc vỏ ốc đủ màu ,có những chiếc vỏ ốc óng ánh ,thật đẹp mắt ,Trúc đã gom những chiếc vỏ ốc xinh đẹp lại một chỗ ,định mang về Sài Gòn làm quà tặng mấy nhỏ bạn

Bãi biển làn lướt vắng người ,Trúc đã có thể thoải mái nằm phơi mình trên cát với trò chơi bốc cát cất thành ngôi nhà lâu hoặc những " kỳ quan của thế giới ".Trúc say mê với trò chơi trẻ con của mình ,những ngôi nhà trên cát này bị sóng biển tràn vào cuốn đi. Những ngôi nhà nào sụp đổ ,Trúc sẵn sàng xây thêm những ngôi nhà mới.Chinh1 trò chơi này nhóc Phục đã bày cho Trúc ,nhưng cô xây nhà chưa khéo bằng Phục

Trong bộ bikini màu xanh da trời có những hoa trắng lớn may rất khéo ,Trúc nổi bật trên bãi biển và tự hiểu mình có một nhan sắc trời cho.Trúc đang ở độ tuổi phát triển nên cơ thể nảy nở lý tưởng.Sau những ngày nghỉ hè ở đây ,da Trúc đã bắt nắng ,càng làm cho cô gái SàiGòn có 1 nước da tươi dòn khiến ai cũng phải ngắm nghía.Nhưng bây giờ thì Trúc nằm một mình trên bãi cát,xung quanh chỉ có những con dã tràng thấy bãi cát vắng người bò lên du ngoạn và làm công việc ngàn đời không mang lại hiệu quả nào,đó là "xe cát biển đông "

- "Dã tràng xe cát biển đông ,nhọc nhằn mà chẳng nên công cán gì "

-Trúc nghĩ tới câu hát mà cười thâm trong bụng.

Chán trò chơi xây nhà trên cát ,Trúc bèn đuổi theo những con dã tràng chạy nhanh như gió.Trúc rượt đuổi hết con này đến con khác và không lần nào Trúc tóm được chú dã tràng xem sao.Dã tràng bao giờ cũng chạy nhanh hơn Trúc và chúng có 1 cái nhà an toàn ,bất khả xâm phạm.Đó là cái hang hình tròn ,nhỏ xíu nằm sâu thăm thẳm trong cát ,khi con dã tràng chui vào hang là coi như Trúc chỉ còn nước khum người mà ngó ,nhưng hễ khi Trúc vừa bỏ đi ,con dã tràng lại từ dưới hang chui lên ,tiếp tục se

những viên cát nhỏ tròn xiu chờ sóng biển tràn vào cuốn đi.

Nắng chiều đã tắt ,màu trời mờ nhạt dần và gió cũng lạnh hơn.Trúc cũng chán trò chơi đuổi bắt dã tràng ,cô tới chỗ để quần áo lấy chiếc khăn tắm lớn khoác lên người và cầm chiếc túi vỏ ốc đi ngược lên bãi cát để về nhà chú Hiến.Khi Trúc lên vừa hết con dốc quen thuộc bỗng cô giật mình vì thấy Thường đứng chờ trong một bóng cây ,chiếc xe đạp dựng bên cạnh.

Thấy Trúc đã nhận ra mình ,Thường cười ,bối rối nói :

-Vừa tới nhà hỏi thăm Trúc ,cậu em gì đó của Trúc bảo Trúc hãy còn dưới biển chưa về.Tôi quay ra vừa gặp Trúc từ dưới dốc đi lên nên đứng chờ.

Trúc ngược ngùng không biết làm thế nào để tránh đôi mắt của Thường,tuy anh cũng tế nhị ít khi nhìn thẳng người Trúc.Nhưng chẳng thà mặc bikini nằm trên bãi biển ,giữa chỗ đông người ,ai cũng giống mình ,Trúc đỡ ngược hơn là đứng một mình trước người khác phái ,nhất là người đó lại là Thường.

-Thường quay chỗ khác ,khi nói được không ?

-Được thôi.

-Vậy quay vào gốc cây đi.

Thường cười ,quay mặt vào gốc cây.Trúc ấp úng nói :

-Thường tìm có việc gì không ?

-Ngoan nhờ tôi mang tới tặng Trúc mấy con khô mực loại đặc biệt để tối nướng ăn cho đỡ buồn.

-Chỉ có vậy thôi sao ?

-Hỏi Trúc bao giờ về SàiGòn ?

-Ngày mốt.

-Buổi sáng hay buổi chiều ?

-Ai hỏi ?

-Ngoan.

-Để làm gì ?

-Ngoan đi tiễn.

-Thôi ,khỏi cần ,chú Hiến sẽ đưa ra bến xe.

-Tôi quay mặt ra được chưa ?

-Xí ,chưa được đâu.Bộ Thường gấp về làm hả ?

-không,tôi định mời Trúc đi uống cà phê ở quán Thủy Vân.Quán này rất đẹp ,có ghế bố nằm nghỉ thoải mái.

Trúc cười khúc khích.

-Thôi ,đừng có quảng cáo ,Trúc biết quán đó rồi. Buổi tối ở đó muỗi dữ lắm ,nếu có đi Thường phải mang theo cây quạt để đuổi muỗi.

-Tối nay gió nhiều, không có muỗi đâu.

-Sao lại mời Trúc đi uống café ?

-Vì mình sắp...chia tay.

-Bộ sắp chia tay là phải đi uống cafe hả ?

-Nếu Trúc không thích thì thôi vậy.

-Sao biết người ta không thích ? Nhưng ngay bây giờ không được đâu.Trúc còn phải về nhà tắm nước ngọt ,thay quần áo ,ăn cơm tối.Sau đó mới đi được.

-Vậy tôi chờ ở đây.

-Thôi ,không được đâu.Thường cũng phải về ăn cơm rồi mới đi được chứ ?

-Nhưng...

-Thường đừng nên ở đây.Thường đi đâu đó rồi tới quán café ngồi chờ. Hẹn 7 giờ.được không?

-Được ,nhưng Trúc đi bằng gì tới đó ?

-Đừng lo ,Trúc sẽ đi bộ.

-Tôi quay mặt lại được rồi chứ ?

-Cũng chưa được ,chờ cho Trúc đi thật xa rồi Thường hãy quay mặt lại và đi về nhà.Nếu không thực hiện đúng lời hứa thì Trúc không thèm đi uống café đâu.

-Đồng ý.

Trúc lật đật đi thật nhanh xuống con dốc ,cô không dám quay lại nhìn lên cũng ko biết Thường có thực hiện đúng như lời đã hứa không.Về tới nhà ,vào trong phòng tắm đóng kín cửa rồi mà Trúc vẫn còn ngượng cứng người vì cứ hình dung ra đôi mắt của Thường nhìn mình.Ôi ,đôi mắt của anh sao mà hiền đến thế ,nhưng cũng làm Trúc bối rối đến thế.

Khi Trúc tới quán Thùy Vân thì Thường đã ngồi đợi ở đấy từ bao giờ.Trúc đi thẳng tới chỗ Thường và ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

-Đang sống trong hồi hộp ,tưởng Trúc không tới.

-Sao lại không tới ?

Thường cười :

-Con gái ít khi nói thật lắm.Lần đầu tiên bao giờ họ cũng tìm cách nói dối một điều gì đó ,đôi khi không chủ tâm ,nhưng tâm lý chung khiến họ phải nói dối.

-Trúc không nằm trong cái số "con gái " như Thường nói đâu.

-Trúc đi bộ tới à ?

-Anh thấy rồi.Không lẽ Trúc đi phi cơ trực thăng tới đây.

-Trúc uống gì ?

-Nước dừa.

-Ở đây không có nước dừa.Tại sao Trúc thích uống nước dừa đến thế ?

-Uống nước dừa mà không cho ng ta chặt bằng dao cơ.

Thường đỏ mặt nói :

-Ở đây không có thứ nước dừa ấy đâu.Đó là nước dừa đặc biệt.

-Sao Thường và Ngoan có những trò chơi kỳ quái đến thế.Có ngày gậy hết 2 hàm răng ,hoặc té gậy cổ cho mà xem.

-Còn nhiều trò chơi kỳ quặc hơn nữa mà Trúc chưa biết đâu.

Trúc cười.bắt chước cách nói của Ngoan :

-Rồi sẽ biết.

-Y như giọng nói của chú nhóc Ngoan .Trúc uống gì ?

-Ở đây có những gì ,Thường cứ kêu

-Uống một lúc từng ấy thứ à ?

-Uống cho bằng Thường chứ.

Trúc cười ,nhìn mấy cái ly không còn để trước mặt Thường.Đó là ba cái ly café đen mà Thường đã uống trong lúc ngồi chờ Trúc.

-Như vậy là Trúc uống café đen ?

-Thường cứ gọi cái gì mà Thường thích.Trúc sẽ uống bất cứ cái gì mà Thường gọi.

-Thường gọi bia lon thì sao ?

-Trúc cũng uống như thường.

-Rồi sẽ biết.

Khi cô gái phục vụ đi tới ,Thường ghé vào tai cô gái nói nhỏ ,không cho Trúc nghe

Một lúc sau cô gái phục vụ mang một ly cam tươi.Nhìn ly cam đặt trước mặt ,Trúc ngạc nhiên :

-Sao anh gọi thứ này ?

-Không nữa để Trúc uống café đen.

-Nhiều khi Trúc thích uống café đen thì sao ?

-Thì sẽ gọi tiếp.Nhưng trước hết Trúc hãy uống ly cam tươi này đi đã.

Trong lúc uống từng ngụm nước cam ngọt lịm ,Thường châm một điếu thuốc.

-Thường có ghiền thuốc lá ko ?

-Không

-Không sao lại hút thuốc làm gì ?

-Cho đỡ hồi hộp.

Trúc đỏ mặt vì cô đã hiểu tại sao Thường nói như vậy. Trúc nhìn Thường , gương mặt anh mang một vẻ đẹp nào đó trong bóng tối mà Trúc ít khi thấy ở người con trai khác.

-Thường dập tắt điếu thuốc ấy đi.

-Làm gì. Trúc không thích người khác hút thuốc khi ngồi trước mặt mình à ?

-Không phải như thế đâu , Thường cứ làm theo lời Trúc đi mà.

Thường dập tắt điếu thuốc bằng cách dụi nó vào cạnh bàn. Trong lúc Thường định ném điếu thuốc xuống đất thì Trúc kêu lên :

-Để yên đấy. Trúc mời cho.

Trúc bật quẹt gaz ,mồi thuốc cho Thường. Vì quá bất ngờ chút xíu nữa hai hàng chân mày của Thường bị lén lửa. Và hơi thuốc đầu tiên đã làm Thường sặc sụa ,ho mấy tiếng. Thường ngồi im lặng một hồi lâu ,anh như chìm trong sự xúc động ngẫu nhiên.

Trúc dùng muỗng café vớt từng cục đá nhỏ trong ly nước bỏ ra bàn nói :

-Người ta bỏ đá nhiều quá.

-Trúc không thích nước đá à ?

-Trúc chỉ thích nước đường.

Thường cười. Dĩ nhiên nước đường ai mà ko thích. Thường đã hiểu câu nói mang hai nghĩa của cô gái ngồi trước mặt mình. Và bất chợt Thường nghe tiếng sóng biển thật gần. Nó như vỗ mạnh vào lòng anh , làm Thường lao đao. Quán Thùy Vân nằm bên này con đường chạy dọc theo bờ biển , người ta kê những cái bàn và những chiếc ghế ngồi dưới bóng thùy dương. Ghế ngồi là loại ghế bố xếp , đèn trong quán mờ ảo không đủ sáng nên trong quán tràn ngập bóng tối , khiến 2 người ngồi bên cạnh nhau cũng không trông rõ mặt của nhau. Chiếc máy hát đang phát ra một bản tình ca nói về biển.

-Trúc thích bài hát này không ? _Thường bồng hỏi.

-Nghe cũng dễ thương.

-Nói chung ,nếu người nào yêu biển đều thích những bài hát về biển.

-Với điều kiện phải hay mới được.

Thường rít một hơi thuốc ,đốm lửa ở đầu điếu thuốc loé sáng kỳ lạ

-Người mặc Áo vàng sao lại khó tính đến thế.

Trúc đỏ mặt và nhận ra tối nay vô tình cô cũng mặc chiếc áo vàng giống như hôm gặp Ngoan trên bãi biển.Màu áo vàng bị chìm khuất trong bóng tối nhưng lại trở thành biệt danh của Trúc.

-Thường có thích màu vàng không?

-Cũng còn tùy người nào mặc áo vàng nữa chứ.

-Sao Ngoan lại gọi Trúc là "chị Áo vàng " ?

-Không phải Ngoan gọi mà tôi gọi.

-Hoá ra là thế

Trúc cúi mặt để giấu nụ cười

-Trúc cười gì thế ?

-Làm sao mà giải thích cho Thường hiểu nụ cười của Trúc được.

-Tôi biết rồi ,nụ cười của các cô gái thật khó hiểu.

-Bao giờ Thường lại theo ghe đánh cá đi biển ?

-Ngày kia

-Lúc ấy Trúc đã về thành phố rồi.

-Bao giờ Trúc lại trở lại ngoài này ?

-Chắc là mùa hè năm sau.

-Lâu quá vậy ?

Câu hỏi của Thường biểu lộ sự hốt hoảng làm Trúc mặc cười nhưng cô cố giấu nụ cười của mình.Đúng là mùa hè năm sau thì lâu thiệt ,và thời gian muôn trùng đâu có ai đoán chắc đc điều gì đâu Trúc nhìn vào đốm lửa của điếu thuốc đang rục cháy trên môi Thường và nói :

-Nhưng Thường cũng sẽ vào Sài Gòn học kia mà. Lúc đó sợ Thường chẳng còn muốn trở về vùng biển này nữa.

-Không bao giờ Thường quên được vùng biển này đâu. Ở đây là quê hương của tôi, đâu có ai quên quê hương mình cho đành.

Trúc tin là Thường đã nói thật vì giọng Thường trầm xuống, ngùi ngùi xúc động. Gió từ phía biển thổi lên thật lạnh, Trúc rùng mình khoanh hai tay trước ngực và nằm lọt thỏm vào lòng chiếc ghế.

-Trúc lạnh à ?

-Lạnh.

-Biết làm sao bây giờ, Ở đây không có củi khô để đốt lò sưởi. Ngoài bãi biển sẽ dễ dàng có một đống lửa hơn.

-Thường thường ra bãi biển lắm à ?

-Thỉnh thoảng buồn buồn tôi rủ chú Ngoan đi dạo chơi. Nhất là những đêm trăng, và cũng chính những đêm trăng chúng tôi hay gặp cô gái điên như Ngoan đã nói với Trúc.

-Người điên chắc...khổ lắm nhỉ ?

-Chưa chắc đâu. Nhiều khi người điên lại sung sướng hơn người tỉnh. Rất tiếc tôi chưa điên bao giờ nên không trả lời chính xác câu hỏi của Trúc được.

Bất ngờ Trúc thấy cổ chân cô nhói lên, Trúc đưa tay đập mạnh, nhưng con muỗi đã bay mất. Thường cười :

-Bị muỗi cắn phải không ?

-Trúc quên mang theo cái quạt. Thật là đáng trí.

-Có cái quạt " thiên nhiên " này rồi, Trúc yên chí đi (hì)

Vừa nói Thường vừa dùng bàn tay to khỏe của anh quạt dưới chân Trúc để đuổi muỗi. Trúc ngượng quá rụt chân về, mặt đỏ bừng lắc đầu quây quây :

-Thường đừng làm thế.....mỏi tay chết.

Hai người đột nhiên im lặng ,cả hai rơi vào một tâm trạng bối rối khó giải thích.Trúc múc một cục đá nhỏ đưa lên miệng ngậm và nghe cục đá tan dần trên đầu lưỡi ,hơi lạnh chạy dài xuống cổ họng cho Trúc cái cảm giác thích thú như ăn một que kem.Trong quán đã có khá đông khách ,những cái bàn và những hàng ghế đã chật ních người ngồi.Từ chỗ ngồi trũng thấp như dưới thung lũng này nhìn lên ,Trúc thấy con đường chạy ngang tầm mắt mình ,ánh đèn lao chao đảo bóng xuống với những bóng người qua lại thấp thoáng ,mơ hồ.

-Đêm ,Thường có thức khuya học bài không ?

-Cũng tùy ,nếu không đi đánh cá tôi cũng thức khuya học bài ,còn lênh đênh trên biển thì chịu.Lúc đó không tài nào học được ,nhưng nằm đếm sao trời thì rất thích.

Trúc cười khúc khích :

-Có bao nhiêu sao trời mà Thường đã đếm được ?

-Làm sao mà đếm được sao trời ,Trúc hỏi kỳ.

-Mình đếm bằng tưởng tượng.Thường có đọc Dodet không ?

-Tôi rất mê Dodet.

-Mà mê nhất là truyện nói về đám cưới của các ngôi sao ?

Thường cười.Nụ cười của anh thật hiền lành ,dễ thương và không hiểu sao Trúc liên tưởng tới nụ cười của một đứa bé khi nhìn thấy sao bay trong bầu trời ,những vì sao thật ngộ nghĩnh.

-Chúng ta đi dạo mát một lát đi Thường -Trúc nói.

-Đi ra bãi biển nhé ?

-Tuyệt quá.

Thường gọi tính tiền và cùng đứng lên với Trúc.Hai người đi ngược con dốc cát để lên bờ đường.Gió bỗng thổi ào ạt làm mái tóc của Trúc bay tung ,dạt về phía Thường ,hình như gương mặt anh bị mái tóc Trúc che lấp.Thường bỗng cầm bàn tay Trúc kéo chạy qua đường để xuống bãi

cát.Quá bất ngờ ,Trúc ko kịp phản ứng gì nên đành chạy theo Thường 1 cách thu động.

-Sóng nhiều quá ,chúng đang bò lên trên bãi cát kìa.

Nhưng Trúc có nhìn thấy gì đâu ,cô đứng thờ đốc và mắt chưa quen với bóng tối.Trong lúc đó mắt Thường ngời sáng nhìn thẳng ra biển.Trúc nhìn thấy mắt anh như hai vì sao. Và hai vì sao đó đang bay trong bầu trời thăm thẳm.

Từ kế Trường

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 4

NGÀY ĐẦU TIÊN VÀO LỚP HỌC TRÚC MANG tâm trạng rụt rè như một học sinh mới theo chân mẹ lần đầu tiên bước tới cổng trường. Trúc đã đứng trước tấm gương tử rất lâu ,ngắm nghía lại mình.Sau những ngày nghỉ hè ở biển ,Trúc thật lạ lùng trong gương ,nước da đen dòn ,rám nắng,khoẻ mạnh.Hôm qua đi phố Trúc đã nhắm mắt leo lên bàn cân của một người cân sức khoẻ bên lề đường và thấy mình tăng được 2 ký lô là mập rồi đấy.Sáng nay thấy chiếc áo hơi chật ,tự nhiên Trúc có cảm giác gương mặt mình đầy đặn hơn ,tròn trịa hơn thường ngày.Quả thật ,sau kỳ nghỉ hè ở biển ,Trúc có những đổi thay mà khi nhìn vào gương Trúc mới nhận ra với một chút hoáng hốt.

Và tội bạn Trúc cũng chỉ chờ có thế.Khi thấy Trúc đẩy chiếc Babetta vào cổng trường ,cả ba nhỏ trong nhóm đã ào ra reo lên.Nhỏ Minh Ánh reo to nhất :

-Eo ơi ,nhỏ Thủy Trúc đây sao ,tưởng công chúa con vua Thủy Tề lên mặt. đất chứ.

Trúc gởi xe xong ra đứng chung với nhóm ,cô chớp đôi mắt có đuôi dài hỏi Minh Ánh :

-Tại sao lại gọi là công chúa con vua Thủy Tề ?

-Vì nước da nhỏ đã rám hồng nắng biển như đã sinh ra từ biển chứ còn sao với trăng gì nữa ?

Bích Hồng nắn bờ vai mềm mại của Trúc nheo mắt cười :

-Tăng mấy ký lô mà mập thế ?

-2 ký.

-Ăn trứng cái gì mà mập dữ vậy nhỏ ?-Khánh Huệ chen vào.

-Ăn trứng cái bánh tráng ướp nước cốt dừa chứ sao -Trúc cười đáp.

-Sao đi lạng lẽ mà về cũng lạng lẽ thế ,quà xứ biển đâu ?

-Ai biểu quý vị không tới ngay ,bây giờ thì còn gì nữa đâu mà hỏi.

-Như vậy nhỏ còn nợ bạn bè nhiều lắm đấy.

-Giờ ra chơi trả nợ được ko?

-Được.Con người lịch sự phải vậy ,không nên mắc nợ khó coi -Khánh Huệ cười.

Bích HỒNG kéo Thuỷ Trúc về một góc sân nói :

-Bàn của mình có thêm một nhỏ nữa ,cũng tên Ánh nhưng lót chữ HỒNG.

-HỒNG Ánh à ?

-Đúng vậy ,con nhỏ ngó cũng kiêu kỳ lắm.

-Tên cũng được đấy nhưng mặt mũi sao ?

-Xinh lắm.

-Còn chuyện gì mới nữa không ?

-Ngoài ra thầy dạy môn Văn năm nay của mình là một người có cái lỗ mũi đỏ tự nhiên.

-Lỗ mũi đỏ ?

-Đúng thế ,giống như trái cà chua chín tới.Chẳng hiểu sao kỳ vậy ?

-Ông ấy dạy ra sao ?

-Có học giờ nào đâu mà biết.....Lúc này cả nhóm đi "thám thính " dưới văn phòng ,thầy ống ấy cũng được ,chỉ có điều đặc biệt ấy là đáng nói thôi.

-Suốt mùa hè Bích HỒNG không đi chơi đâu à ?

-Có rãnh rang gì đâu mà đi chơi.Bích HỒNG phải ở nhà lo phụ giúp gia đình.mùa hè đối với Bích hồng thật là...thê thảm.

Trong nhóm bán 4 đứa.Bích.HỒNG thân nhất với Trúc và có hoàn cảnh

tương đối phức tạp. Tuy con nhỏ rất kín miệng ,nhưng hình như ba mẹ Bích Hồng không được hạnh phúc ,gia đình lục đục thường xuyên.Và mỗi lần như vậy Trúc nhận ra đôi mắt đỏ hoe của bạn mình khi vào lớp.Thường ngày Bích Hồng dành thời gian rỗi để ra chợ phụ bán hàng với mẹ ,việc học đối với Bích Hồng là cả một sự cố gắng ghe gớm.Bích Hồng học mà cứ như một người leo dốc ,lì ạch qua mỗi kỳ thi. Nhiều lúc con nhỏ định bỏ ngang "để lấy chồng cho xong ".Trúc rất thương Bích Hồng và thường an ủi bạn ,phải nói Trúc giúp đỡ Bích Hồng rất nhiều trong việc học cũng như trong việc động viên tinh thần.

-Rồi Trúc sẽ phải kể chuyện về những ngày ở biển nhé ,không giấu Bích Hồng được đâu.

-Có gì mà phải giấu kia chứ ?

-Không giấu nhưng chưa chắc đã chịu nói -Bích Hồng cười ,háy mắt.

-Chẳng có chuyện gì đâu nhỏ ơi.Suốt ngày ta đi lang thang ngoài bãi biển ,nhặt vỏ ốc ,đuổi mây" con đã tròng chạy có cờ và xây nhà trên cát.Vậy thôi.

-Chỉ có vậy thôi sao ?

-Ừa vậy thôi -Trúc mỉm cười.

-Không phải đâu.Còn nhiều thứ lắm.Trúc không thể giấu được.

-Sao lúc này nhỏ hay nghi ngờ bạn bè thế ?

-Không phải Bích Hồng nghi ngờ mà chính Trúc đã "tự nói " đấy thôi.

-Sao ?

-Sao với trăng gì ,cứ nhìn trong đôi mắt của Trúc là biết ngay thôi.Đúng không bố ?

Bích Hồng thân mật ôm lấy đôi vai của Trúc.Nó kéo Trúc đi vào hành lang và cười khúc khích ,tiếng cười con nhỏ dội vào những sợi tóc dài của Trúc ,nóng buốt như luồng điện 200 volt rồi chuyển vào lỗ tai Trúc đến là thẳng thốt. Câu nói Bích Hồng thật là lạnh lùng.

Trúc gỡ bàn tay bích hồng hỏi :

-Sao đôi mắt Trúc có gì ,bụi à ,muối biển còn vương lại à ?

-Không phải bụi ,muối biển ,mà là sương khói.

-Trời ,sương khói ở đâu thế ,Vũng Tàu chứ đâu phải Đà Lạt. Nhỏ ngủ mê chẳng ?

-Đời nào.

-Vậy thì nhỏ lắm to rồi. Đôi mắt của ta vẫn bình thường hai con người ,thức thì mở,ngủ thì nhắm lại

-Vậy mà khác lạ hồi Trúc chưa ra xứ biển Vũng Tàu.

-Khác ở chỗ nào nói đi ?

-Nói rồi.Có khói. Nhìn vào mắt Trúc ,Bích Hồng thấy sợi khói bay lên.

-Điều này chắc Trúc phải đi khám mắt quá.Mắt mà có khói bay lên là nguy rồi.

-Ừ ,Trúc phải đi khám mắt gấp.Nếu không có thuốc nào nhỏ vào để tan sợi khói ấy thì có ngày Trúc sẽ phải khóc vì sương mù giăng kín đôi mắt trong sáng ,long lanh như hai hạt nhãn của mình cho mà xem.

-Bích Hồng nói gì thấy ghê.

Lễ khai giảng năm học mới diễn ra theo thủ tục thường lệ.Trúc ngồi giữa đám bạn chỉ nghe loáng thoáng bài diễn văn của thầy hiệu trưởng ,câu được câu mất. Bài diễn văn thi muôn thuở vẫn là bài diễn văn ,nội dung na ná như nhau. Có điều năm nay vì là "học trò người lớn " nên Trúc thấy có những nét mới trong tâm trạng hồi hộp của mình.Giữa tràng pháo tay có lẽ cũng theo thủ tục thường lệ ,Trúc bất ngờ nghe có tiếng ve ngân nga đâu đây trên hàng phượng phía sau lưng trường ,chỗ bức tường cao lờm chờm mảnh chai nhọn chắn ngang.Tiếng ve không còn rộn rã nữa ,nó mang âm thanh trầm lắng ,như chìm vào màu đỏ của những chùm phượng hiếm hoi trên cành cây đã đơm đầy lá non.Trúc thở dài một tiếng như cơn gió mùa thu lướt qua.

-Sao lại thớ dài vậy nhỏ ? -Khánh Huệ thúc vào hông Trúc hỏi.

-Mới đó đã hết một mùa hè , nhanh quá.

-Ừa ,nhanh vô cùng.

-BỒ có nghe tiếng ve kêu trên hàng phượng sau lưng trường ko ?

-Tiếng ve nào ?- Khánh Huệ ngạc nhiên.

-Tiếng ve cuối hè chứ tiếng ve nào.Hỏi vô duyên chưa ?

-Có nghe cái giọng rè rè của ông hiệu trưởng đọc diễn văn thi có.

-Lỗi tai nhỏ chẳng "nhảy bèn " gì hết.

-Ta đâu có được cái đầu óc mơ mộng như nhỏ.

-Đâu phải có đầu óc mơ mộng mới nghe được tiếng ve ?

-Thôi ,im đi ,không cãi nhau nữa.

Minh Ánh thúc vào hông mỗi đứa một cái để giãng hoà.Bích HỒNG cười nói :

-Tiếng ve chỉ để một mình Trúc nghe thôi các bồ ạ

-Đi biển về sao nhỏ Thuỷ Trúc mơ mộng thế không biết.

Câu nói của nhỏ Minh Ánh làm Trúc giật mình. Bài diễn văn của ông hiệu trưởng chấm dứt hồi nào không hay ,chỉ khi tiếng vỗ tay rào rào nổi lên Trúc mới hay biết.

-Về lớp nhanh lên ta giới thiệu Trúc với HỒNG Ánh.

Bích HỒNG nắm tay Trúc lôi nhanh đi ,Minh Ánh kéo tay Trúc lôi lại hoá thành một cuộc giằng co.Khánh Huệ đứng giữa làm trọng tài,Khánh Huệ chu miệng đếm "một ,hai,ba " giữa tiếng" cười ròn tan của nhóm bạn.Cuối cùng Khánh Huệ tuyên bố :

-Thuỷ Trúc không đi đâu cả ,theo ta.

Làm gì ?

-Ra quán chè

-Vậy cả nhóm cùng đi.Còn chuyện gì hồi sau sẽ phân giải.

Bích HỒNG tán thành ,và thay vì lôi Trúc về phòng học ,con nhỏ lại lôi

Trúc theo Khánh Huệ ra quán chè phía bên kia đường.

-Cho con nhỏ có dịp trả nợ bạn bè ,vậy thôi.

Khánh Huệ vừa đi vừa an ủi Trúc.Mình Ánh cũng để vô :

-Hôm nay trả một ,hôm khác trả mười.

Tội nghiệp Thuỷ Trúc mấy bà ơi.

-À ,Bích Hồng bênh vực "người yêu " hả ? -Khánh Huệ trừng mắt Trúc đe dọa.

-Ta công bằng ,không đứng về phe nào.

-Nhỏ định làm Bao Công xử án sao ta ?

-Nhớ Sài Gòn mưa rồi chợt nắng ,nhớ phố thân quen ,nhớ ly chè thơm.Em Thuỷ Trúc ơi.Em còn nhớ hay em đã quên...

Minh Ánh nháy theo mấy câu hát dễ thương của Trịnh Công Sơn.Và cả nhóm bạn bước vào quán chè của dì Tư mang theo tiếng cười ròn tan như chưa muốn dứt.

Vừa kéo ghế ngồi ,Khánh Huệ vừa háy mắt nhìn Trúc :

-Cho tự do kêu há khố chủ ?

-Ừa ,muốn kêu gì cứ kêu.Ăn xong phần ai nấy trả.

-Khôn vừa thôi nhỏ ơi.

-Nói chứ các bán thích ăn chè gì cứ kêu chè đó ,tiêu chuẩn mỗi người một ly.

-không được ,tiêu chuẩn ta phải gấp đôi ,vì ta có sáng kiến...lôi nhỏ Trúc ra quán chè.

-Tiêu chuẩn ta ăn theo ,cũng được hai ly -Minh Ánh nói.

-Ta chung thủy với "người yêu " thôi ,ta một ly cho trọn tình vẹn nghĩa.

Bích Hồng cười ,đá vào chân Trúc dưới gầm bàn như chứng tỏ một sự cảm thông ghê gớm lắm.

-Thôi được -Trúc cười quay vào gọi lớn -cho sáu ly chè thập cẩm đi dì Tư ơi.

Quán chè của dì Tư ,trước khi bọn Trúc tới học chắc cũng đã có rồi.Và phải nói rằng chè của dì Tư ngon nổi tiếng ,cũng chừng ấy thứ hãm bà lần ,đậu đỏ 1 tí ,đậu xanh 1 tí ,đậu trắng 1 tí ,bánh lọt 1 tí ,nước cốt dừa vài muỗng ,thế mà chè của dì Tư đã làm bọn con gái mê tít.Có lẽ đặc biệt ở chỗ dì Tư biết pha chế nước cốt dừa ,ngậm muỗng chè béo ngậy trong miệng ,bọn con gái biết rằng sẽ không bao giờ ăn chè ở đâu ngon hơn chè của dì Tư(trùi ,tả đã thấy ngon,thèm muốn chết).Do đó mỗi ngày dì Tư cứ tà tà hốt bạc ,và bọn Trúc ngày ngày chắc sẽ phải móc túi túi tiền cho dì Tư một cách tự nguyện.

Khánh Huệ vừa ngậm muỗng chè ,vừa nói :

-Ngôi trường này nhờ có quán chè dì Tư nên làm tăng thêm vẻ đẹp của nó.(tâm hồn ăn uống có khác)

-Nhận xét của nhỏ làm ông hiệu trưởng buồn thúi ruột.

-Ông buồn kệ ông.

-Ủa ,sao không vào lớp mà kéo ra hết ngoài quán chè vậy ta ?-Trúc hốt hoảng kêu lên.

-Hôm nay làm lễ khai giảng ,nhận lớp rồi về.Có vậy mà cũng hỏi.

-Trúc vẫn chưa biết lớp ở đâu.

-Mấy bữa nay ta đã tới đây và đã dành bàn rồi. Đợi nhỏ chắc phải ngồi cuối lớp.

-Nhỏ mê xứ biển nên quên cả ngày nhận lớp ,chút xíu là quên cả ngày khai giảng -Minh Ánh phê bình.

-Mỗi đứa có một ly chè rồi rên rĩ hoài - Bích Hồng cười nhăn nhó cái mũi.

-Một ly nữa mới hết rên -Khánh Huệ nói tỉnh queo.

-Từ từ người ta mang ra ,ai thiếu nợ Khánh Huệ sao mà giựt quá trời vậy.?

Ăn chè xong cả lớp kéo về lớp học.Cũng chẳng còn ai trong lớp ngoài

trừ một gương mặt lạ hoặc đập vào mắt Trúc. Nhỏ này đang ngó nhìn ra khung cửa sổ có một tàn phượng còn vương một chùm hoa đỏ ối.

-Nhỏ Hồng Ánh mà ta nói với Trúc đấy.Làm quen đi.

-Ai làm quen ai trước ?

Bích Hồng nhăn mũi :

-Thôi.để ta làm trung gian giới thiệu cho hai người làm quen với nhau.

Bằng một thái độ lịch sự hết sức bất ngờ ,Bích Hồng giới thiệu Thủy Trúc là người bạn mới quen nhau.Nhỏ Bích Hồng kiểu cách nói :

-Từ ngày hôm nay ,bổ sung vào nhóm thêm một cô...tiểu thư. Mong rằng chúng ta thương nhau lắm ,cần nhau đâu chứ đừng thềm cãi nhau làm chi cho mệt.

Trước vẻ nhiệt tình của Bích Hồng ,Thủy Trúc cùng với nhỏ Hồng Ánh...đã lông nheo và cười rúc rích.Thế là hai đứa quen nhau một cách đơn giản nhưng cũng thực sự cởi mở. Phải công nhận nhỏ Hồng Ánh có nước da trắng giống in như trứng gà bóc ,nước da như có thoa một chất kem đặc biệt. Tâm lý con gái buồn cười ,quen nhau trước tiên phải chú ý tới nhan sắc và điều dễ nhận thấy là nước da ,gương mặt ,đôi mắt ,mái tóc...Thủy Trúc còn nhận thấy nhỏ bạn mới của mình hơi cao so với tầm thước của một cô gái VN chính cống.Hồng Ánh có cặp giò dài -nếu nói như câu hát mà đám trẻ trong xóm Trúc nhại theo một bài hát nào đó thì là -cái chân em dài do người yêu em kéo đó -Hồng Ánh chắc phải cao tới một mét sáu lăm ,nghĩa là cao hơn Thủy Trúc một cái đầu và một đôi guốc cao gót 3 phân rưỡi.

-Bồ nhìn gì dữ vậy ? -Hồng Ánh hỏi.

-Chiêm ngưỡng dung nhan mùa hạ của Hồng Ánh chứ làm gì.

-Tui xấu òm.

Con gái biết nói câu đó không phải là con gái xấu.Và chắc Hồng Ánh cũng biết rằng mình đẹp.Dĩ nhiên được vào nhóm "năm mái nhà ngói "

không phải dễ đâu ,mà một trong những điều kiện được công nhận là tiêu chuẩn nhan sắc ,nghĩa là phải xinh đẹp còn chuyện học hành đương nhiên phải cố gắng thôi.

-Nhỏ quê quán ở đâu ?

-Ở Miền Nam mưa nắng hai mùa này chứ đâu.

-Nhưng ý Thuỷ Trúc muốn hỏi là nhỏ sinh và lớn lên ở đâu -Bích HỒNG nhắc nhở

-Hà Nội

-Ba má nhỏ tập kết ra Bắc ha ?

-Không ,chỉ mình ba thôi ,ba ra Bắc gặp má ngoài đó và sinh HỒNG Ánh.

-Chắc nhỏ cũng phải chạy bom Mỹ ,học sơ tán như ai?

-Như Thuỷ Trúc thì nói đại đi ,làm bộ "ai " với "tớ "-Bích HỒNG cười.

-Ừa ,Bộ Thủy.Trúc cũng dân Hà Nội à ?

-Không ,tui tập kết theo ba má lúc còn trong bụng ,sinh ra và lớn lên trong rừng ,về Sài Gòn sau ngày giải phóng.

-Ở trong rừng....chắc thơ mộng lắm nhi ?

-Chạy bom Mỹ gần chết ,thơ mộng ở đâu ?

-Ở Hà Nội tui cũng chạy bom Mỹ vậy ,nhưng cuộc đời vẫn đẹp sao ,thơ mộng hay không là do mình thôi.

-Nói chuyện như hai bồ chán phèo ,ra ngoài quán chè dì Tư nói chuyện hay hơn -Bích HỒNG cười gợi ý.

-Có lý.

-Quán chè dì Tư ở đâu ? -HỒNG Ánh ngạc nhiên hỏi.

-Ở ngay trước cửa trường mình nè ,đúng là "con ma mới " ,ngỡ ngác chẳng biết gì cả.

-Nó là con nai vàng trong lớp ta đó.-Bích HỒNG phát lên vai HỒNG Ánh nói.

-Con nai vàng có sừng rồi nghen.

Ba người cười rúc rích kéo nhau sang quán chè của dì Tư.Như vậy là coi

như Hồng Ánh chính thức gia nhập nhóm "5 mái nhà ngói " kể từ hôm đó với châu châu chè thập cẩm bánh lọt nước cốt dừa béo ngậy

Trên đường về nhà ,Thủy Trúc hỏi Bích Hồng :

-Nhỏ Hồng Ánh dễ thương phải không ?

-Ừa ,dễ thương

-Xứng đáng vào nhóm mình chứ ?

-Ồ ,còn phải hỏi.Nhỏ xinh đẹp chẳng kém ai trong nhóm đâu.

-Nhưng mà hơi...xí xọn.

-Tụi mình đùa nào mà chẳng xí xọn.Không xí xọn không phải là con gái ,lại càng không phải "nhóm năm mái ngói "

-Đúng quá trời -Thủy Trúc tán đồng bằng một nụ cười rúc rích.

-Nhỏ ghé nhà mình chơi đi ,có nhiều chuyện hay ghê lắm.Nhất là món...mắm ruốc dầm ớt" thật cay ,mua 1 chục cóc về nhâm nhi thì ngon tuyệt trần gian.

-Vậy ghé liền.

Nhà Thủy Trúc đi vắng cả ,chỉ còn có mình nhóc Phục đang nằm đọc sách trong ghế xích đu dưới gốc cây khế có nhiều bông và mùi thơm của bông khế dậy lên thơm ngát.

-Phục siêng học quá ta -Bích Hồng xởi lời.

-Em đang tự học võ bằng sách đấy.

-Võ gì ?

-không thủ đạo

-Võ gì mà nghe... rộn vậy.?

-Ừa ,ghê lắm ,võ này mà em học thành công em sẽ bay lên tới ngọn khế lận.

-Để lý sự với mấy chú chim sâu trên đó hay làm gì hở nhà võ sư...."Khao thủ đông" !-Thủy Trúc móc lò.

-Người ta học hành nghiêm túc ,học sách vở bài bản đàng hoàng ,chị

đừng có nhạo báng -Phục nhăn mặt nói.

-Chị có nhạo báng ai đâu ?

-Nhưng mà Phục học....Không thủ đạo để làm gì ,chẳng lẽ để uỳnh lộn với chị Trúc hả ? -Bích Hồng cười hỏi.

-Để nếu mà làm biếng quá ,bị mẹ phết chổi lông gà vào mông thì...bay cho lẹ.Có thể mà nhỏ cũng hỏi.

Bị Trúc kê một câu đau điếng ,nhóc Phục đỏ mặt định gân cổ cãi ,Bích Hồng móc ví lấy tiền dúm vào tay Phục cười :

-Trước mắt ,võ sư "Khao thủ động " cảm phiền bay giùm ra chợ mua cho chị một chục trái cóc đi.

-Làm gì mà tới một chục trái lộn ?

-Rồi sẽ biết.

-A ,em biết rồi ,để hai bà ăn với mắm ruốc bà giáo Thảo mà chị Trúc đã mua hôm ở Vũng Tàu về chứ gì.Người ta nói con gái ăn chua làm biếng lắm ,quả thật không sai.

Trúc hét :

-Thôi đừng có lý sự nữa ? Nhà võ sư bay giùm lẹ , lên.

-Mai một đọc hết cuốn sách ,em trở thành...cao thủ chị sẽ biết tay em.

-Cám ơn ,Chùng đó hẳn hay ,bây giờ đi mua trái cóc lẹ lên.

Phục nhăn mặt cười :

-Mua hai chục nghen , một mình em đã xơi hết một chục rồi.

-Mua một thùng đi ,xí xọn ,con trai mà ăn chua.

Phục vào nhà lấy xe đạp phóng đi.Thủy Trúc và Bích Hồng vào nhà rửa mặt.Trong lúc vốc nước rửa mặt ,Thủy Trúc sững người nhận ra gương mặt mình hiện ra lơ mờ trong đáy thau tráng men xanh ,gương mặt chao đảo theo lớp nước sóng sánh.

-Nhớ biển ghê ơ nhỏ ơ -Thủy Trúc kêu lên.

-Nhớ biển hay nhớ người "xứ " biển.

Bích Hồng vui mặt trong chiếc khăn lau rúc rích cười. Thủy Trúc bỗng giật mình trước câu hỏi vô tình của Bích Hồng. Đúng rồi, Trúc chợt nhớ tới Thường. Gương mặt Thường quen thuộc của Thường như cũng hiện ra trong đáy nước. Trúc lật đật nghiêng chiếc thau nhỏ, đổ nước ra và giật chiếc khăn từ tay Bích Hồng lau những giọt nước mát lạnh đang bám trên gương mặt chợt ửng đỏ vì ngượng.

-Thủy Trúc ơi, giấu ai thì được chứ giấu ta không được đâu. Thú thiệt tất cả đi em ơi.

-Cái gì mà thú thiệt ?

-Cái gì đang làm trí óc nhỏ rối rắm như tóc buổi sáng khi thức dậy chưa chải ấy.

-Trí óc ta vẫn minh mẫn sáng suốt như thường.

-Chưa chắc.

-Chắc 100 %

-Đừng có xạo, ta đem nhỏ vào Chợ Rẫy rọi kiếng bây giờ.

-Cho rọi tới tết -Trúc cười.

-Không rọi ta cũng biết nhỏ đang nhớ tới ai rồi.

-Nhớ ai ?

-Cái người hiện ra trong vùng mắt tối của nhỏ chứ ai.

-Mắt ta sáng long lanh, khỏi cần thấp đèn cũng sáng.

-Đèn ở mắt nhỏ bị người ta gỡ bóng mắt tiêu rồi. Nhưng thôi, rồi sẽ biết, bây giờ nhỏ có trách nhiệm pha chế mắ m ruốc làm sao cho thật hấp dẫn để nhóc Phục mang cóc về mình sẽ ra ngoài gốc khế "nói chuyện". bảo đảm chuyện sẽ dòn tan như cóc chấm mắ m ruốc bà giáo Thảo vậy.

-Nhỏ lúc nào cũng nghĩ tới chuyện ăn.

-Ăn uống là chuyện bình thường. -Bây giờ ta mới hiểu tại sao nhỏ có biệt danh là "Hồng bình thường"

-Cũng là chuyện... bình thường thôi.

Lúc sau Bích.Hồng và Thủy Trúc đã ngồi trên chiếc võng nylon mắc giữa hai người ,trên chiếc ghế con là một chén mắm ruốc dầm ớt cay xè ,đỏ au.Trúc nghiêng đầu lắng nghe tiếng chim sâu gọi nhau trên tàn khế. Trúc cười cười ,ngâm khế mấy câu thơ nhại theo bài thơ "Núi đôi " của Vũ Cao :

"Mắt ta chớp khế khi nhìn khế

Đôi ngọn nên mình gọi khế đôi

khế chua tê buốt hàm răng trắng

Kiến...cắn thành ra rúc rích cười...."

Bích Hồng đấm vai Thủy Trúc hét :

-Trời ơi ,thơ của người ta mà nhỏ nhái ẩu như vậy hả ?

-Có chi mà ẩu ? -Trúc vẫn chưa nín được cười.

-Thơ gì mà có kiến cắn ,ẩu ghê

-Ngồi dưới gốc khế thì phải có kiến cắn chứ sao.

Và ngay lúc đó Thủy Trúc đã phải kêu "úi da " mấy tiếng vì bị một chú kiến vàng to tướng từ trên cây khế cán vào bắp vế một cái đau điếng.

- Trời hại kẻ gian -Bích hồng cười.

- Rồi sẽ biết.

Lập tức Bích Hồng lại hét lên vì một chú kiến vàng đã chui vào áo và cắn vào bờ vai mềm mại của cô một cái đau thắt ruột gan.Tới phiên Trúc cười ,mai mỉa lại :

-Trời hại kẻ tàn bạo.

Bích Hồng giận quá thò tay bắt con kiến vàng bướng bỉnh và bóp chết nó ngay tức khắc. Loại kiến này trông dễ sợ ,to kình như chiếc xe tăng ,lại dữ không ai bằng ,hễ thấy động là từ trong tổ chui ra ,kéo cả đàn ,và cứ

xông vào người mà cần cho đến khi bị bóp chết mới thôi.

Bích Hồng ném chú kiến xấu số rồi nói :

-Sao Trúc không rắc tro bếp dưới gốc khế cho kiến bỏ tổ mà đi.

-Tội lắm ,kiến có tổ như mình có nhà ,bị đuổi biết đi đâu.Ta sợ rắc tro dưới gốc khế ,lũ kiến sẽ kéo đi...bụi đời.Tội nghiệp lắm.

-Nói chuyện với Trúc đúng là huề vốn.Chán phèo.

Nhóc Phục đã nói là làm ,nó mua về hai chục cóc.trái nào trái nấy to bằng cổ tay ,da vàng lườm trông rất ngon mắt. Phục bày những trái cóc ra mặt bàn ,cười :

-Bà bán cóc ở chợ hỏi mua cóc làm gì mà nhiều thế ,biết em trả lời sao không ?

-"Chú " trả lời như thế nào ?-Bích Hồng hỏi.

-Nói mua về ngâm cam thảo bán.

-Bày đặt ,ăn thì bảo ăn ,sợ gì ?

-Nhóc ấu quá ,phải mang rửa trước khi ăn chứ. Bài học vệ sinh sơ đẳng mà cũng quên.

-Thôi ,gọt đi rồi rửa cũng được.

-Khỏi gọt.Ai vệ sinh thì chịu khó đi rửa.

Nói rồi Phục nhón mấy trái cóc còn nguyên vỏ ,chấm mắm ruốc nhai tỉnh bơ.

-Ăn ấu thế ,không sợ vi trùng sao ?- Bích Hồng hét lên.

-Vi trùng nó cũng kêu em bằng...sư phụ.

-Vô duyên.

Kèm theo câu nói là một cú cốc đầu của Bích.Hồng ,làm Phục rụt cổ bỏ chạy ,nhưng trước khi chạy nó không quên nhón thêm một trái cóc nữa.

-Bây giờ mình " oánh tù tù " xem ai thua thi phải đi rửa cóc ,chớ ăn kiểu nhóc Phục ớn quá.

-Rồi -Bích Hồng gật đầu tán thành lời đề nghị của Trúc.

-Hồng được ăn gian à ghen.

-Đứa nào ăn gian kiến vàng cần ráng chịu.

Kết quả Bích Hồng ra cái bao ,Thủy Trúc ra cái kéo.Do đó cái bao bị cái kéo cắt ,nên Bích Hồng phải mang cóc đi rửa.

-Nhanh lên nhỏ ơi ,món mắm ruốc dầm ớt hấp dẫn quá ta hết chờ đợi rồi.

-Vậy thì ăn đi....miếng ớt cho đỡ thêm đi.

Bích Hồng dấm Trúc rồi đi vào nhà.Tiếng cười của Bích Hồng còn ném lại ,trong suốt như pha lê.

Từ kế Tường

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 5

-Trúc thức dậy trong cơn mưa lất phất của buổi chiều ,cô nằm trên giường lắng nghe tiếng chim hót ngoài cây khế.Đấy là những chú chim sâu ,mắt có khoen tròn rất dễ thương mà Trúc đã cấm nhóc Phục ko đc động tới vì nhóc Phục có một cái ná thun ,nó gọi là cây súng cao su ,bắn bá phát bá trúng ,và đã từng dọa bắn những chú chim sâu trên cây khế. Nhờ T cương quyết cấm ,nên đến hôm nay những chú chim sâu vẫn còn bình yên nhảy chuyên trong cành cây và hót líu lo. Tuy vậy Trúc vẫn còn hồi hộp ,nên định hôm nào cùng với chị Huyền tịch thu cây súng cao su của nhóc Phục nữa mới chắc chắn ăn.

-Chị Trúc ơi ,có khách tìm chị dưới nhà.

Nhóc Phục đứng dưới cầu thang gọi vói lên.Trúc giật mình nhảy khỏi giường ra đứng ngoài cửa phòng hồi lớn :

-Ai vậy ?

-Một người khách phương xa.

Trúc hét :

-Thôi đừng có "điều " ,ai thì nói nhanh lên ,phương xa với phương gần cái gì.

-Khách từ phương xa đến thiệt mà ,tay anh chàng xách lĩnh khỉnh quà cáp ,không tin chị xuống mà coi.

-Nghĩa là khách lạ phải không ?

-Lạ với em nhưng chắc quen với chị

-Tên gì ?

-Chẳng chịu nói tên ,chỉ đứng cười hoài.

-Rồi có mở cổng cho người ta vào chưa ?

-Biết chị có tiếp hay không mà mở.Em đã rút kinh nghiệm xương máu nhiều lần rồi.Bây giờ không dại nữa đâu.

-Ừa ,biết được như thế là tốt.

-Chị xuống mở cổng cho "anh ấy " đi.

-Chứ Phục làm gì ?

-Em sửa soạn đi bơi ?

Trúc vội vàng rửa mặt ,chải lại mái tóc rối và không quên ngắm mình trong gương. Từ dạo ở Vũng Tàu về Trúc mập ra ,có da thịt và đc mấy nhỏ bạn khen xinh đẹp ra phết. Trúc không tự tin lắm ,nhưng sáng nay nhìn vào trong gương ngắm lại mình ,Trúc sung sướng mỉm cười.

-Eo ơi ,anh Thường.

Trúc reo lên khi nhận ra người khách lạ đứng chờ ngoài cổng.Cô lúng túng ,cuống quýt ,đến nỗi cánh cổng sắt thường ngày mở rất dễ ,bây giờ phải mấy phút Trúc mới mở được.

Thường mỉm cười.

-Tưởng Trúc không có nhà chứ.

-Trúc vừa thức dậy.Nghe thằng em báo có khách ,không ngờ lại là anh Thường.

-Ngạc nhiên không ?

-Dĩ nhiên là rất ngạc nhiên.Thường vào trong này bao giờ vậy.

- Một tuần lễ nay rồi.

-Vậy mà bây giờ mới tới ?

-Phải lo sắp xếp chỗ ở ,nhập học và....chuẩn bị tới thăm Trúc.

-Tới thăm mà cũng phải chuẩn bị nữa sao ?

-Tức nhiên rồi ,vì còn phải đi tìm nhà.Trúc biết không ,tôi đã đạp xe qua nhà Trúc nhiều lần rồi ,bữa nay mới dám ghé.

Thường theo Trúc vào nhà ,anh đặt một túi ghẹ đã luộc chín ,Một giỏ xách nhãn và mấy chiếc vỏ ốc to tướng lên bàn và cười nói :

-Có ít quà vùng biển tặng Trúc.Ghẹ của lão Ngoan gói cho Trúc đây ,nó vừa gói vào sáng nay, tôi luộc chín luôn rồi mang tới.Thứ này ăn với muối tiêu chanh thì ngọt tuyệt trần đời.

-Thường cho nhiều quá vậy ?

-Cây nhà lá vườn ,có gì mà nhiều _Thường ngượng ngùng cười.

Trúc cầm những chiếc vỏ ốc lên ngắm nghía ,không hiểu Thường nhặt những thứ này ở đâu mà đẹp thế ,những chiếc vỏ ốc óng ánh ngũ sắc lần đầu tiên trong đời Trúc nhìn thấy được.

Trúc khen nức nở :

-Những chiếc vỏ ốc đẹp quá ,nó đủ màu sắc và lấp lánh như tia nắng mặt trời.

-Nếu Trúc thích thì Thường sẽ mang vào hàng khối ,thứ này lang thang trên bãi biển là nhặt được thiếu gì.

-Nhưng không phải ai lang thang trên biển cũng đều bắt gặp được ,Trúc đã lang thang trên biển biết bao lần mà có thấy đâu ?

-Tại vì những chiếc vỏ ốc này chỉ tấp vào bờ biển theo từng con nước.Chỉ có nước khuya mới có ,ai thức qua đêm thì nhặt được.

-Chắc Thường đã thức nhiều đêm lắm nhỉ ?

-Dân vùng biển thường thức khuya.

-Thường ngồi chơi nhé.Trúc sẽ pha nước chanh mời Thường.Ở đây không có dừa dãi khác như ở Vũng Tàu.

Trúc cười và chạy ra nhà sau như một chú chim. Đúng ,có lẽ chiều nay Trúc hoá thành một chú chim hạnh phúc nhảy chuyền trên cành cao và cất giọng hót vang với

niềm vui bất ngờ của mình.

Trúc mang lên 2 ly đá chanh và 1 cái đĩa to để đựng ghẹ ,không quên một

chút muối tiêu chanh.Hai Người vừa ăn những con ghẹ đầy thịt ,thơm ngon với muối tiêu chanh vừa nói chuyện.

-Sài Gòn có những cơn mưa nhỏ rất đẹp ,như cơn mưa chiều nay chẳng hạn

-Thường thích mưa ko ?-Trúc mỉm cười hỏi.

-Thích chứ.

-Rồi sẽ có những cơn mưa sẽ làm cho Thường buồn thúi ruột héo gan.

-Sao thế ?

-Rồi Thường sẽ biết thôi, bây giờ không thể nói trước được đâu.

-Tôi đã từng chứng kiến những cơn mưa rào trên biển ,cũng buồn lắm.

-Đố Thường mưa lạnh hay mưa ấm ?

Thường cười :

-Mưa dĩ nhiên là lạnh rồi ,làm sao ấm được ?

-Thế mà cũng có những cơn mưa ấm đấy.Như cơn mưa chiều nay chẳng hạn.Thường thấy đúng không?

Dĩ nhiên có - Thường mới lắc đầu.

Thường tình nguyện cắn những còng ghẹ đầy gai nhọn và trao cho Trúc.Cô cười :

-Eo ơi ,ghẹ thì ăn ngon thiệt ,nhưng còng ghẹ ghê quá ,cứ tưởng nó đâm vào lưỡi mình.....

-Trúc ăn những cái còng ghẹ của Thường bảo đảm sẽ không sợ điều đó đâu.

-Thảo nào Thường dám cạp bừa bằng răng....

Trúc cười khúc khích ,tự nhiên hai người cùng quay về với những kỷ niệm còn mới tinh khôi của mình trong mùa hè vừa qua.Nghe Trúc nhắc tới chuyện cạp dứa bằng hàng răng cứng như sắt ngụy của mình ,Thường ngượng quá ,mặt đỏ lên.Trúc cũng vừa uống một ngụm nước chanh vớ ra trong miệng.Trúc nhăn mặt ,chịu đựng cái đắng tê dại ở đầu

lưỡi.

-Gì thế Trúc ?-Thường ngạc nhiên hỏi.

-Cái hột chanh.

-Sao ?

-Trúc vừa cắn nhầm.

-Vậy mà tôi hết hồn ,tưởng cái còng ghẹ đâm vào lưỡi của Trúc.

Thường thể hiện sự lo lắng rất dễ thương.Trúc cười ,trong một cơn xúc động ,cô nhìn Thường nói :

-Thường uống nước chanh xem ngon bằng...nước dừa không ,nhưng nhớ đúng cắn cái hột chanh nhé ,đắng lắm đấy.

-Nước chanh cũng có khi ngon hơn nước dừa vậy -Thường cười.

-Cám ơn anh.

Trúc nói khẽ ,nhưng hình như Thường đã nghe thấy ,anh bối rối cầm lấy một chùm nhãn trao cho Trúc ,nói :

-Cây nhãn mà Trúc thích đấy.

Trúc cắn trái nhãn ngọt lịm giữa hai hàm răng trắng đều như hạt bắp.

-Thường học có vui không?

-Chưa biết ,vì mới quen trường ,quen lớp.Còn bạn bè thì chưa quen bao nhiêu.

-Thường ở đâu ?

-Ở trọ nhà của ông chú.

Trúc cười :

-Biết rồi ,nhưng mà nhà của ông chú ở đâu ?

-À ,ở Phú Nhuận ,trong con con hẻm mà mùa mưa buồn hiu hắt ,mùa nắng thì nóng như ran.

-Trúc cũng đã đi học rồi ,vui lắm.Bởi vì hầu như đều gặp lại bạn bè cũ.Tụi nó cũng theo một "nghề " với Trúc. Hôm nào có dịp Trúc sẽ kể cho Thường nghe mấy nhỏ bạn thân.Chuyện của con gái thì luôn sôi

động. bây giờ kể chuyện Thường đi.

-Có gì đâu mà kể ?

-Thường ở trọ ,rồi ăn cơm ở đâu ?

-Ở nhà của ông chú chứ ở đâu nữa.

-Tưởng Thường ăn cơm tháng ngoài chứ.Nếu vậy Trúc và mấy nhỏ bạn hùn nhau lại ,tinh nguyện nấu cơm tháng cho thường ăn.Bảo đảm cơm ngon ,giá rẻ....

-Rẻ cũng ko có tiền trả.

-Thì cho thiếu nợ.

Nhóc Phục này giờ không biết ở đâu ,tự nhiên nhẩy ra cất giọng lịch sự :

-Chị Trúc ơi ,em xin phép đi bơi nhé.

-Phục học cách ăn nói lịch sự bao giờ thế ?

-Người ta lịch sự từ lâu rồi chớ bô.

-Cho Phục một chùm nhãn Vũng Tàu.

Trúc dúm vào tay Phục một chùm nhãn.Phục cười tít mắt ,nói khẽ :

-Như vậy là em biết người khách phương xa này ở đâu rồi.gồm ,hoá ra hai "ông bà " quen nhau từ dạo mùa hè năm ấy ha ?

Phục lãnh nguyên một cái cốc đau điếng ,nó rụt cổ cầm chùm nhãn phóng lên xe đạp vọt ra cửa.

-Chị yên chí đi ,chiều tối em mới về.

Giọng Phục để lại cùng với tiếng cười ròn tan.Trúc quay lại nói với Thường :

- Nó bằng tuổi "chú" Ngoan đấy. Cũng lý sự một cây, không thua gì Ngoan đâu.

- Lúc này "chú ấy" bỏ tôi đứng ngoài cổng, nhất định không mở khi chưa có lệnh của bà chị. Trúc tiếp khách cũng phải xem mặt hả?

Trúc cười, thấy không cần phải giải thích với Thường nữa.

- Vào trong này học, Thường có thấy nhớ Vũng Tàu không?

- Ai mà không nhớ quê hương của mình.
- Sài Gòn Vũng Tàu gần xịn mà nhớ nỗi gì?
- Thế mà vẫn nhớ đấy. Hôm mới vào đây, buồn muốn khóc.

Trúc cười:

- Vậy mà Trúc ra Vũng Tàu thì rất vui.
- Cuối tuần này Thường lại về ngoài đó. Nếu gặp ngày đi biển, Thường sẽ theo ghe ra khơi.
- Ước gì một dịp nào Trúc sẽ có điều kiện theo Thường ra biển xem người ta đánh cá nhí?
- Nếu Trúc muốn đi thì chẳng khó gì, chỉ sợ Trúc say sóng thì mệt là người, có hại cho sức khỏe thôi.
- Thế nào rồi Trúc cũng đi một chuyến. Nghe Thường nói về những đêm trăng trên biển, Trúc thấy giống như trong truyện cổ tích ngày xưa.
- Biển cũng là cổ tích chứ bộ.
- Có lẽ như vậy thật đấy.

Thường ra về trong cơn mưa hãy còn rắc nhẹ trên cây lá. Buổi chiều xám lại với một nền trời ngả thấp, nặng nề. Trúc vào phòng mở nhạc và ngồi ngả đầu lên ghế sa lông nghe Cẩm Vân hát bài "Thành phố tình yêu và nỗi nhớ". Cơn mưa làm cho giọng hát Cẩm Vân trở nên ngọt ngào hơn, nó cũng làm cho Trúc chơi vơi trong một tâm trạng khó tả, chỉ thấy chiều này có một niềm vui bất ngờ, tạo thành một nỗi nhớ nhẹ nhàng trải ra trong bóng mưa mờ nhạt qua khung cửa sổ.

Một lát sau có tiếng chuông gọi cổng, Trúc chạy vội ra. Chị Huyền đi chơi về và che cây dù rất đẹp. Hai chị em che dù đi vào nhà, trên mái tóc Trúc có những giọt nước mưa như bụi bám. Trúc vuốt tóc, bẹo má chị Huyền trêu:

- Đi chơi đâu, khai ngay, không em mách mẹ đấy.
- Vô duyên, khi không đi khai với nhỏ.

Chị Huyền xếp dù lại, dựng vào góc tường. Hai chị em ngồi trong ghế nghe nhạc và nói chuyện.

- Đi chơi vui không? - Trúc chớp mắt hỏi.

- Vui

- Anh Nghiêm đâu rồi?

- Đưa chị về tới cổng, anh ấy phải đi có công việc.

- Xem phim?

- Điều tra hả, nhỏ? - Chị Huyền cười.

- Ừa, điều tra.

- Chị và anh Nghiêm đi xem phim, một cuốn phim thật tuyệt vời.

- Tình yêu?

- Dĩ nhiên. Không lẽ lại đưa nhau đi xem phim trinh thám. Nhỏ hỏi.. mịch lòng quá.

- Sau đó thì đi đâu nữa?

- Tối Givral ăn kem dừa.

- Rồi gì nữa?

- Nhìn mưa bay qua cửa kiếng.

- Sau đó thì đi đâu?

- Về nhà.

- Sao chương trình ngắn ngủn vậy, tưởng hạnh phúc phải tràn trề kéo dài chứ?

- Thôi, tới đó chương trình tạm ngưng được rồi, tối nay còn hẹn nhau đi khiêu vũ nữa chứ bộ.

- Ngon quá ta. - Trúc kêu lên.

- Sao không ngon? - Chị Huyền cười - ông Nghiêm gợi lời thăm Trúc đây, vội quá nên không có quà.

- Cám ơn. Những người sống trong hạnh phúc thường rất vội vã. Chị ăn nhãn Vũng Tàu đi, ngon tuyệt trần đời.

Trúc đẩy những chum nhân no tròn về phía chị Huyền. Cô cũng cắn một trái, cái lưỡi đỏ chót lẫn lớp cùi trắng nõn, ngọt ngào, rồi chu miệng lùa cái hạt nhân đen tuyền phun xuống đất.

- Nhân đây cơm quá, ngon tuyệt, nhưng mà ai cho đây?

- Quà xứ biển của một người quen.

- Nhưng mà ai mới được chứ?

- Bí mật.

- Á, à...

Chị Huyền ăn lia lịa, phun những cái hạt nhân đen tuyền cũng lia lịa. Một lúc chị ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, nhóc Phục đâu rồi?

- Đi bơi và dọa là sẽ đi xem phim luôn, tối mới về.

- Trúc ở nhà một mình à?

- Không một mình chứ với ai, chị này hỏi nghe lạ chưa.

Chị Huyền cười khúc khích:

- Một mình trong căn nhà vắng, chiều lại mưa. Buồn.

- Buồn cũng ráng chịu vì em đâu có quen với ai để đi chơi, đi xem phim và đi ăn kem dừa.

- Mấy hôm nay Trúc học ra sao rồi?

- Bình thường. Một ngôi nhà đẹp đẽ, bạn bè cũ lại gặp nhau gần hết, chỉ trừ mấy đứa bỏ học ngang xương đi.. lấy chồng, còn thì tiếp tục trên ghế nhà trường. Nói chung rất vui nhộn.

- Em nên tập trung lo học ngay từ đầu năm, đừng để cuối năm phải chạy nước rút. Kinh nghiệm của chị hồi bước vào đại học là như thế.

- Em học có kế hoạch chứ bộ.

- Kế hoạch gì cũng có thời gian tà tà, con gái ít giữ vững lập trường. Kế hoạch đề ra nó bộ tỉ mỉ nhưng áp dụng lại trật đường rầy. Chưa kể trong cuộc sống có nhiều đột biến. Nhiều lúc buồn thấy ghê, học không

vô nhỏ ơi.

- Cám ơn chị đã truyền cho cái "kinh nghiệm" chẳng lấy gì là hay ho đó.

- Kinh nghiệm nào cũng đều quý giá. Không bỏ bể ngang cũng bỏ bể dọc, em đừng có mai mỉa.

Trúc cười. Chị Huyền ăn nhãn chán chê, chị vỗ vào cái túi xách vẫn còn căng phồng những chùm nhãn nói:

- Bộ anh chàng nào hái hết vườn nhãn đem cho em sao mà nhiều thế, ăn đến phát ngán cũng còn đầy một túi xách.

- Chứ ai như ông Nghiêm của chị, có que kem mà cũng quên băng đến em út.

- Thôi, sẽ bắt ông ấy bắt đền gấp đôi.

- Cám ơn, chờ đợi cái ngày ấy chắc em mỗi mòn, héo hon thân xác quá.

- Thôi em ơi, xin đừng trách nữa làm gì - Chị Huyền hát và cười dòn -

Thôi, chị đi nấu cơm chiều đây, không thì ba má về sẽ "quở" tất bết luôn.

Buổi tối hai chị em nằm trên hai chiếc ghế xích đu ngoài ban công. Cơn mưa buổi chiều để lại không khí mát lạnh và cây lá như có thêm nhựa sống. Trúc nằm lắng nghe tiếng gió rì rào thổi qua các tàn cây, mùi hương hoa dâu dấy tỏa ra thơm dịu. Con đường chạy ngang qua trước cổng nhà đã trở nên vắng lặng khiến một người nào đi bách bộ trên vỉa hè cũng có thể nghe rõ tiếng giày hoặc tiếng guốc khua, xoa động cả những chiếc lá chết nằm im dưới cơn mưa buổi chiều.

Chị Huyền thuật lại buổi khiêu vũ với anh Nghiêm ở một khách sạn trung tâm thành phố. Cuối cùng chị khoe:

- Anh Nghiêm đã đặt vấn đề với chị rồi đấy.

- Vấn đề gì? - Trúc giả vờ hỏi.

- Đám cưới.

- Cưới?

- Chớ sao - Chị Huyền nói với vẻ tự hào.
- Nhưng bao giờ?
- Vài tháng nữa thôi, khi anh ấy chuẩn bị xong mọi thứ cần thiết.
- Chị trả lời sao?
- Dĩ nhiên là bằng lòng, nhưng anh ấy phải đưa ba mẹ tới nhà nói chuyện với ba mẹ của mình.
- Chuyện ấy là lẽ đương nhiên. Nhưng điều mà em muốn hỏi là chị đã quyết định lấy chồng à?
- Không lẽ ở vậy hoài, để rồi làm một cô gái già - Chị Huyền cười.
- Có sớm quá không?
- Tuổi của chị như thế là vừa.
- Anh Nghiêm đặt vấn đề đó trong lúc tỉnh táo chứ?
- Hoàn toàn tỉnh táo. Anh Nghiêm không uống được rượu và khi nói chuyện đó anh rất nghiêm túc.
- Chị suy nghĩ kỹ chưa?
- Rất kỹ. Không phải đợi tới khi anh Nghiêm đặt vấn đề ấy ra đâu mà chị đã suy nghĩ trước đó rất lâu.
- Chị có một cuộc đời thật êm ả.
- Em nói gì? - Chị Huyền ngạc nhiên hỏi.

Nhưng Trúc không lập lại câu nói của mình thêm một lần thứ hai, cô nằm nhắm mắt, giấu mái tóc mình trong mái tóc và ngửi mùi thơm của những sợi tóc ướt. Tự nhiên Trúc thấy thương mình quá đỗi.

- Em còn nhớ anh Bách không?
- Bách nào? - Trúc mở mắt ra.
- Bách bạn của anh Nghiêm chứ Bách nào nữa.
- Không.

Trúc lắc đầu, cô muốn xua đuổi ấn tượng về một người đàn ông hôm nào nhìn cô trên bãi biển. Bách đó sao, cái anh chàng có đôi mắt "dễ sợ",

nhìn ai như nuốt chửng người đó, lại là bạn của anh Nghiêm. Nhưng tại sao chị Huyền lại hỏi Trúc có nhớ anh ta không?

- Có lẽ tại Trúc chóng quên đấy thôi, anh Bách trước đây có đi cùng anh Nghiêm tới chơi nhà mình vài lần. Anh ấy cũng là một kỹ sư, người trắng trẻo, mập mập...

- Nhưng tại sao chị lại hỏi em có nhớ anh Bách không là thế nào? - Trúc hỏi.

- Vì mới đây chị có gặp anh Bách, anh ấy gọi lời thăm em. Hình như anh ấy có gặp em ngoài Vũng Tàu.

Bây giờ thì Trúc không thể giấu được chị Huyền nữa rồi, cho nên cô gật đầu:

- Anh ta nhớ, còn em thì đã quên.

- Thế mà chị tưởng anh Bách nói đùa chứ.

- Đúng, em có gặp anh ta trên bãi biển, rất tình cờ.

- Có nói chuyện gì nhiều không?

- Chỉ nói vài câu. Rồi đường ai nấy đi, anh ta có hỏi xin địa chỉ nhà chú Hiển, nhưng em không cho. Phải nói là em không có thiện cảm với anh chàng đó.

Chị Huyền cười:

- Tại sao thế?

- Đơn giản là.. em không thích, thế thôi.

- Coi chừng ghét của nào, trời trao của ấy đó nhỏ ạ.

- Cửa đó em chẳng ham đâu.

Tuy trả lời với chị Huyền như vậy, nhưng câu nói của chị Huyền không khỏi làm Trúc gật mình. Có lẽ nào như vậy được chẳng?

- Tại sao chị lại nhắc nhiều về anh Bách như vậy?

- Có gì đâu, chị thấy anh ấy cũng dễ thương, bạn thân của anh Nghiêm và đã có lời hỏi thăm em một cách chân thành.

- Em thì lại nghĩ k hác, anh ta chẳng chân thành tí nào. Đôi mắt ấy có một cái gì không trung thực. Con người thường biểu lộ tư cách của mình qua đôi mắt. Bởi vậy người ta đã nói "đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn", có lẽ đúng như thế thật.

- Hôm nào anh Bách tới nhà chơi đấy.

- Đi với anh Nghiêm à?

- Có thể cùng đi với anh Nghiêm, nhưng cũng có thể đi một mình. Nhưng tại sao em lại hỏi như vậy?

- Em thấy nếu đi cùng với anh Nghiêm thì tiện hơn, còn đi một mình thì... chị tiếp chứ em không tiếp đâu.

- Ừa, thì chị tiếp, nhưng làm sao mà em có vẻ sợ anh Bách đến thế, hả?

- Em chẳng sợ ai hết, nhưng em không thích, vậy thôi.

- Anh Bách đã làm gì khiến em khó chịu như vậy?

Trúc lắc đầu:

- Có làm gì đâu, hôm gặp ở Vũng Tàu cũng chỉ nói chuyện bình thường. Anh Bách đi với mấy người bạn gái.

- Ừa, ông Bách có quan hệ rộng rãi đấy.

- Thôi, không nói chuyện ông Bách nữa. Em buồn ngủ quá rồi. Em vào phòng ngủ đây.

Trúc bỏ vào phòng, nhưng rồi cô cũng không thể nào ngủ được. Bao nhiêu hình ảnh cứ quay cuồng trong đầu Trúc khiến cô bối rối, hồi hộp. Trúc vặn nhạc, mong rằng những bản nhạc nghe giữa đêm khuya sẽ làm cho đầu óc cô bớt căng thẳng, bớt nghĩ ngợi, nhưng chẳng ăn thua gì. Trúc nằm nhắm mắt, ôm chiếc gối ôm dài nghe tiếng gió lao xao ngoài tàn cây rũ xuống trước khung cửa sổ. Tiếng một con chim nào đó vừa đập cánh bay đi có vẻ hoảng hốt. Con chim chắc cũng giống tâm trạng của Trúc hiện giờ.

Chị Huyền gõ cửa hỏi lớn:

- Trúc ơi, ngủ chưa?

- Chưa.

- Biết ngay mà. Thôi chị đi ngủ đây, ở đó mà mơ mộng thao thức suốt đêm đi.

Tiếng chân chị Huyền khuấy dần qua dãy hành lang. Trúc mở mắt nhìn lên đỉnh màn, Trúc thêm được sự vô tư của chị Huyền, cuộc sống của chị ấy phẳng lặng quá, như một giòng suối ngọt lành chảy giữa hai bờ đá, không một khúc quanh, không một nhánh rẽ. Một thời gian ngắn nữa chị sẽ làm đám cưới với anh Nghiêm, kết thúc một cuộc tình cũng tươi đẹp chẳng khác chi cuộc sống phẳng lặng của hai người.

Nằm một lúc lâu cũng không ngủ được. Trúc trở dậy bật đèn và tìm một cuốn tiểu thuyết. Cô ngồi dưới ánh đèn ngả đầu lên thành ghế. Trúc đọc lướt qua trang sách mà chẳng hiểu tác giả viết gì, cuối cùng Trúc gấp quyển sách lại, để hờ hững trong lòng và chìm sâu với những hồi tưởng vụn vặt. Gương mặt của Thường dần hiện ra, vờn nhả ở Vũng Tàu, ngôi nhà trên bãi biển dưới bóng những cây dừa. Nụ cười của Thường thật hiền hòa, ánh mắt của anh nhìn Trúc thân ái. Và khoảng cách không gian, thời gian ấy được thu dần lại vào một buổi chiều cơn mưa bay bay Thường hiện ra trước cổng nhà với những túi quà. Gương mặt sạm nắng ấy như được tô đậm thêm, nụ cười, ánh mắt sâu nặng thêm. Trúc giật mình nhận ra cô đã nghĩ quá nhiều về Thường, một chuyện không bình thường?

- Chị Trúc ơi, ngủ chưa?

Tiếng cửa nhóc Phục vang lên ngoài cửa phòng. Trúc ra mở cửa. Nó nhăn răng cười:

- em vào nói chuyện với chị mười lăm phút thôi, được chứ?

Trúc cười:

- Chị đang cần người để nói chuyện đây, tối nay sao khó ngủ quá.

- Em thì buồn ngủ muốn híp cả mắt.
- Thế lên đây làm gì?
- Em cảm ơn chị về những chùm nhãn. Chưa bao giờ em được ăn những trái nhãn ngọt thơm mê hồn như vậy. Đúng là nhãn Vũng Tàu. Và anh ấy cũng ở Vũng Tàu phải không chị?

Phục vừa hỏi vừa ngồi xuống ghế. Trúc nói:

- Ăn nhãn, biết được nhãn ngon được rồi, hỏi chi mà lảm thế?
- Ăn trái phải nhớ kẻ trồng cây, uống nước phải nhớ người đào giếng...
- Thôi, mệt quá, đừng có dạy đời "lão" ơi.
- Em biết tại sao tối nay chị khó ngủ rồi.
- Tại sao?
- Tại người khách phương xa bất ngờ ghé thăm. Đúng không?
- Ồ hay, người ta tới thăm mắc mớ gì chị ngủ không được?
- Đó mới là vấn đề chứ.

Trúc thấy nhột nhột quá chừng, nhóc Phục lại cứ nhìn chăm chăm vào mặt Trúc mà cười. Trúc đập lên vai Phục, xua tay nói:

- Thôi, khuya rồi về phòng ngủ đi "lão" ơi, đừng ngồi đó mà nói chuyện trên trời dưới đất.

Phục đứng lên, nó đi ra cửa mà còn quay lại vớt một câu:

- Chuyện trên trời mà hóa ra đúng cho người dưới đất đấy. Rồi sẽ biết.

Trúc đóng sập cửa lại, nhưng tiếng cười của chú em như vẫn vang lại khắp phòng làm Trúc nóng bừng mặt, Trúc tắt đèn lên giường ôm chiếc gối dài, cố dỗ giấc ngủ với đôi mắt.. chẳng muốn nhắm lại tí nào.

Từ kế Tường

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 6

Gởi xe xong, Thường và Trúc đi dài theo con đường phố đã bắt đầu tấp nập xe cộ và những dòng người xuôi ngược. Lần đầu tiên biết hẹn hò và đi chơi với một thanh niên, Trúc ngỡ ngàng ngần chỉ sợ bạn bè bắt gặp. Eo ơi, mấy nhỏ bạn của Trúc mà bắt gặp trúc đi phố với Thường chắc chúng nó sẽ đồn rầm lên, Trúc có nước độn thổ.

- Đi đâu vậy Thường?

- Tới đằng kia uống nước.

- Tự nhiên đi uống nước?

Thường cười:

- Khát nước thì đi uống nước chứ sao?

- Người ta không khát.

- Nhưng chẳng lẽ đi long rong hoài ngoài phố. Trúc không sợ môi chân à?

- Không.

- Nhưng cũng nên vào quán ngồi nghỉ chân rồi đi tiếp. Không khát nước thì ăn kem. Tôi biết ở quán đó có món kem ngon lắm.

- Biết từ bao giờ?

- Mới biết hôm qua. Phải đi ăn trước mới dám mời Trúc chứ. Nếu lỡ kem không ngon thì què chết.

Câu trả lời dễ thương của Thường khiến Trúc phì cười. Sao lại thành thật và ngây ngô đến thế.

- Đồng ý không? - Thường nhìn Trúc hỏi.

- Không đồng ý cũng không được.

Hai người băng qua đường và bắt chột Thường nắm bàn tay của Trúc. Cô

giật mình nhưng không rút lại được vì Thường đã lôi cô đi giữa dòng xe cộ để qua phía bên kia đường.

Buông tay Trúc ra, Thường lúng túng giải thích:

- Vì sợ bị tai nạn nên tôi buộc lòng phải dẫn Trúc qua đường.

- Xí.

Trúc lườm Thường, và cảm thấy bàn tay mình còn nóng hổi, mấy ngón tay tê dại như có một luồng điện chạy qua.

- Gớm, ở thành phố buổi chiều xe cộ đông quá. Trúc có chóng mặt không?

- Làm gì phải chóng mặt lặn? - Trúc cười.

- Hồi nhỏ tôi bị yếu tim.

- Còn bây giờ?

- Trái tim yếu hơn.

- Thường học sách nói xạo hồi nào vậy?

Nhưng anh đã tăng lờ, làm như không nghe thấy câu hỏi của Trúc. Hai người lại băng qua đường, lần này Thường không nắm tay Trúc nữa, nhưng anh đã đứng chắn phía trước dòng xe, cố ý để Trúc đi qua.

- Tại sao anh không nắm tay người ta?

- Bây giờ xe cộ ít hơn lúc này.

- Xí.

Thường cười nhỏ và đẩy cửa kính bước vào quán, Trúc theo sau. Hai người chọn chiếc bàn trống trong góc quán. Ở ngoài đường thì đông người, nhưng trong quán giờ này lại vắng. Thường ngồi đối diện với Trúc, anh xoay cái bình cắm hoa nhỏ trong tay và hỏi:

- Trúc uống nước hay ăn kem.

- Ăn món kem gì mà anh quảng cáo là ngon tuyệt đấy.

- Kem dừa.

Trúc gật đầu. Thường quay qua người phục vụ đứng chờ, nói:

- Hai cái kem dừa, nguyên trái.
 - Nhưng không phải cặp bằng răng chứ? - Trúc trêu Thường.
 - Hôm nay thì không phải sử dụng đến hàm răng đâu.
 - Thường ăn kem dừa ở đây bao nhiêu lần rồi?
 - Lần đầu tiên. Hôm nay.
 - Sao biết kem dừa ngon tuyệt?
 - Dễ thôi, hôm qua tôi vào đây và gọi nước chanh. Người phục vụ mang ly nước chanh ra tôi hỏi ngoài nước chanh có món gì ngon nhất, dĩ nhiên không phải bia, ông ta bảo có kem dừa ngon nhất.
- Trúc cười. Vừa lúc người phục vụ mang ra hai trái dừa đặt trong hai cái đĩa to. Người ta đã bỏ đầy kem trong mỗi trái dừa và Trúc ước chừng nếu ăn hết phần kem trong trái dừa, cô sẽ bỏ luôn cả cơm tối.
- Ăn thử xem - Thường mời.
 - Không ăn cũng biết ra sao rồi, vì Trúc đã từng ăn kem dừa ở quán này.
- Thường xịu mặt. Muỗng kem như nằm bất động trong miệng anh. Trúc nhìn thoáng thấy Thường buồn. Cô cười:
- Nhưng kem thì khác mọi lần. Đừng tưởng kem dừa luôn luôn giống nhau.
- Trúc ngậm một muỗng kem như để nó tan dần trong đầu lưỡi. Trúc khen:
- Kem ngon quá.
 - Đừng khen lấy lòng ghen cô bé.
 - Khen thật.
 - Ráng ăn hết nhé, để chứng minh cho lời khen của mình.
- Dĩ nhiên rồi cuối cùng Trúc cũng ráng ăn hết trái dừa đầy kem. Thường nhìn cô với vẻ hài lòng, ánh mắt của Thường rất trẻ con làm Trúc tức cười:
- Tuần rồi Thường có về Vũng Tàu không? - Trúc hỏi.
 - Có.

- Vui chứ?

- Thường theo ghe đi biển. Lúc nằm đếm sao trên trời mới biết mình nhớ đất liền đến như thế nào. "Lão Ngoan" lại gửi lời thăm chị Áo Vàng, nó dọa hôm nào sẽ vào Sài Gòn và tới thăm Trúc đấy. Nó để dành rất nhiều vỏ ốc.

- Ngoan đi biển hay ở nhà?

- Lúc này Ngoan thường đi biển để phụ giúp với ba má tôi.

- Chắc là Ngoan có nhiều chuyện để kể lắm nhỉ. Tại sao Thường không bảo Ngoan viết thư cho Trúc?

- Nó lười viết thư lắm.

Trúc hình dung ra chú bé Ngoan với chiếc áo nhà binh cũ, rách vai, đầu đội chiếc nón nỉ có nhiều lỗ thủng một sáng nào trên bãi cát. Trúc tự nhủ, cô sẽ biên thư cho chú bé nếu có dịp.

- Hình như trời chuyển mưa phải không Thường?

Trúc nhìn ra cửa kiếng và hỏi Thường khi thấy một khoảng trời xám lai, ánh nắng vàng tươi không còn thấy nữa qua các mái nhà mà bầu trời như lẫn với màu lá cây xám xịt.

Thường gật đầu:

- Chắc là sắp mưa to.

- Chết rồi, làm sao về kịp.

- Sao lại về? - Thường ngạc nhiên.

- Trúc bỏ quên mấy bộ quần áo trên sào, khi đi quên mang vào, trời mưa ướt hết.

- Tưởng gì ghê gớm, áo ướt thì phơi lại cho khô, đâu có gì khó khăn.

- Nói như Thường thì hết chuyện.

Khi Thường gọi người phục vụ tính tiền, Trúc nhận thấy trong tay anh có hai chiếc vé xem phim, chẳng hiểu Thường mua từ lúc nào. Khi đi ra đường, Thường nói khẽ:

- Minh đi xem phim nhé?
 - Trời mưa không thấy sao?
 - Trời mưa thì có dính dáng gì tới chuyện xem phim - Thường cười.
 - Nhưng Trúc muốn về nhà ngay.
 - Dù Trúc có về cũng không kịp lấy mấy bộ quần áo đâu. Ướt rồi cho ướt luôn.
 - Công trình người ta giặt, rồi phơi cả buổi. Tại Thường hết đũa.
- Thường gãi đầu, cười trừ:
- Dĩ nhiên là tại Thường, ai có phủ nhận bao giờ mà Trúc nói.
 - Rạp nào?
 - Phía bên kia đường.
 - Phim gì?
 - Không biết.
 - Xời, ai đòi rủ người ta đi xem phim mà không biết phim gì.
 - Tại vội quá nên chỉ mua kịp hai vé chứ không xem được tựa phim. Tại Trúc hết đó, cứ sợ trễ hẹn, nhưng người tới muộn lại là Trúc.
 - Lần sau sẽ bù lại. Bây giờ nắm tay đưa người ta qua đường đi.
- Lần này thì danh chính ngôn thuận, Thường nắm tay Trúc qua đường với niềm vui choáng ngập hồn anh. Bàn tay của Trúc nhỏ bé quá, mềm mại quá, nó như run rẩy trong bàn tay to bè của Thường.
- Buông tay người ta ra, nắm hoài kỳ chết.
- Trúc rút tay về và kêu lên khi hai người đã qua tới bên kia đường. Thường cười, mặt anh đỏ lên. Hai người lẳng lẳng đi vào công viên. Bây giờ bầu trời đã tối sẫm lại với những đám mây đen kéo qua các ngọn cây, gió lạnh nổi lên xào xác cuốn những chiếc lá khô dạt về một góc phố. Mưa bắt đầu rắc hạt.
- Nhanh lên cô bé. Mưa lớn lắm.
- Vừa gọi, Thường vừa chạy về phía rạp chiếu bóng cách đấy không xa.

Trúc chạy theo. Bây giờ cô vừa giận Thường, vừa buồn cho chính mình. Tại sao không để Thường nắm tay, bây giờ thành ra một người chạy trước, một người chạy sau. Trúc vừa chạy vừa thở. Khi cả hai đã đứng dưới mái hiên của rạp chiếu bóng thì mưa đổ ào xuống.

- May quá. - Thường nói.

- Sao lại may?

- Nếu chạy không kịp bây giờ cả hai ướt như chuột lột rồi.

- Tại sao anh bỏ chạy một mình? - Trúc giận dỗi hỏi.

- Vì sợ Trúc... cự nự.

- Em lạnh quá.

Trúc bỗng rùng mình và nép sát vào người Thường tránh mưa. Thường nắm tay Trúc bước lên những bậc thêm cao để vào rạp chiếu bóng.

Phim vừa mới chiếu, đèn tắt hết nên trong rạp tối đen. Thường nắm tay Trúc dò dẫm từng bước để tìm ghế ngồi. Phải có hơn mười phút mắt anh mới quen dần với bóng tối và nhận ra hai chiếc ghế trống ngay phía trước mặt mình. Thường kéo Trúc ngồi xuống.

- Tối quá sao anh thấy hay vậy?

- Mắt Thường đếm sao trời hoài nên sáng như sao.

- Xạo quá trời.

Ngó lên màn ảnh một lúc Trúc mới biết đó là một phim tình báo và hình như Trúc đã xem rồi một lần, cho nên cô không mấy thích thú.

Bàn tay Thường bỗng lần tìm bàn tay Trúc, anh bóp nhẹ nhẹ mấy ngón tay mềm mại của cô và hỏi:

- Trúc có thường đi xem phim không?

- Thường.

- Đi với ai.

- Đi một mình.

- Không thể tin được, không có ai đi xem phim một mình bao giờ.

- Đùa thôi, Trúc hay đi xem phim với mấy nhỏ bạn, hoặc với chị Huyền, hoặc với nhóc Phục.

- Còn đi với một người khác phái?

- Chưa.

- Trời lạnh quá.

- Không phải đâu, rạp này có máy lạnh đấy.

Giọng Thường thì thầm:

- Trúc lạnh à?

- Không.

- Sao mấy ngón tay Trúc run rẩy thế?

- Tại vì hồi hộp.

Thường cười nhỏ:

- Yếu tim mà bày đặt đi xem phim tình báo, toàn những pha gây căng.

- Biết đâu. Tại Thường dẫn người ta đi xem chứ bộ.

- Sao một lúc thì "Thường" một lúc thì "Anh", phải có lập trường vững vàng chứ cô bé.

Trúc ngượng ngùng dấu mặt sau vai THƯỜNG và giận quá, cố ngất vào bả vai Thường một cái làm Thường nẩy người lên. Sau đó thì cả hai đều ngượng ngùng, bối rối ngồi im lặng đuổi theo những hình ảnh thoáng quá trên màn ảnh mà không ai hiểu được diễn biến của đoạn phim mãi cho tới khi đèn bật sáng.

Lúc cả hai ra khỏi rạp thì cơn mưa cũng đã tạnh, nhưng để lại một bầu không khí ẩm ướt, cơn gió thổi qua trước cửa rạp chiếu bóng như còn sũng nước và trên các tàn cây cao không ngớt để rơi những hạt bụi nước xuống hè đường. Thường phủi một vài hạt bụi nước óng ánh bám trên tóc Trúc và nắm tay cô băng qua đường. Ánh đèn cao áp tỏa xuống làm cho bãi cỏ công viên như xanh hơn và thoáng nghe thứ hương cỏ nồng nàn từ đất ẩm bốc lên. Tiếng một loại côn trùng nào đó rên rỉ trong bãi cỏ

khi Thường và Trúc đi ngang qua.

- Máy giờ rồi "anh"?

Tiếng "anh" đầy ngỡ ngàng phát ra làm chính Trúc cũng thấy bối rối.

Thường cười:

- Mong sẽ không có sự thay đổi nữa nhé? Hơn bảy giờ thôi. - Thường nói.

- Mình đi lấy xe rồi về.

- Em phải về nhà ngay bây giờ à?

- Vâng, em không thể đi chơi khuya hơn được đâu. Tối nay em còn phải thức học bài

o0o

Như thường lệ, mỗi khi tới nhà Bích Hồng, Trúc đều nhấn kèn xe Honda một tràng dài. Và đó cũng gần như là một "mật hiệu" để Bích Hồng nhận ra khách lạ, quen, thân hay không thân. Nhưng nay người ra mở cổng cho Trúc lại là nhỏ...Hồng Ánh.

Trúc dắt xe vào sân, ngạc nhiên hỏi:

- Bích Hồng đâu?

- Nhỏ bạn làm yaourt ở sau bếp.

- Xời, hôm nay lại trở nghề mới nữa rồi. Hồng Ánh tới lâu chưa?

- Cả buổi rồi.

Hồng Ánh vừa đi ra đóng cửa lại, vừa hét vang:

- Bích Hồng ơi, có "người yêu" tới nè.

- Ai thế? - Tiếng Bích Hồng hỏi vọng ra.

- Bộ nhỏ có nhiều "người yêu" lắm sao mà không nhớ ai với ai hết trơn vậy?

Hồng Ánh tuy mới gia nhập nhóm "năm mái nhà ngói" nhưng đã trở nên thân thiết với Bích Hồng, điều này làm nhỏ Minh Ánh và Khánh Huệ hơi khó chịu. Tâm lý con gái vốn phức tạp, nhưng rồi đâu cũng vào đó, cuối

cùng Hồng Ánh đã trở thành một thành viên của gia đình gồm năm đứa con gái tuổi suýt soát nhau, xinh đẹp như nhau và có lẽ... nhiều chuyện cũng như nhau.

- Xời ơi, nhỏ Thủy Trúc mà làm tưởng đâu ai, khiến người ta luýnh quýnh làm đổ hết mấy hũ yaourt rồi. Bắt đền đi.

Bích Hồng vừa lau tay trong chiếc khăn lông nhỏ vừa nhìn Trúc, nói:

- Bộ ta không xứng đáng là khách quý sao? - Trúc cười.

- Không.

- A, có "người yêu mới" nên phụ bạc "người yêu cũ" rồi phải không?

Bích Hồng nhăn mũi:

- Ai biểu Thủy Trúc tới trễ làm chi. Ngày xưa Thủy Tinh tới trễ cho nên mất vợ đấy.

- Ta tới trễ có năm phút thôi.

- Thủy Tinh tới trễ có ba mươi giây mà ôm hận ngàn đời. Thủy Trúc may hơn Thủy Tinh vì ta không phải là người phản bội.

- Nói nghe mũi lòng quá thể.

- Coi chừng Thủy Trúc khóc rơi nước mắt cá sấu bây giờ. Bích Hồng đến cho Thủy Trúc hũ yaourt đi.

- Yaourt ăn chưa được đâu.

- Sao vậy?

- Ta lỡ tay làm cho nó lỏng bông như nước phải để vô tủ lạnh, mở hết tốc độ may ra nó mới đặc lại.

- Thế bao giờ mới được ăn yaourt do Bích Hồng làm?

- Chắc phải tới chiều.

- Xời, vậy mà cũng làm. Sao không nhờ ta chỉ cho. - Trúc cười nói.

- Thất bại làm lại mấy hồi, như thế lại càng có thêm kinh nghiệm quý báu.

Buổi học nhóm đầu tiên của bộ ba Bích Hồng, Thủy Trúc, Hồng Ánh mở

màng bằng cách trao đổi kinh nghiệm làm yaourt và ăn hết bốn đĩa bò bía ngoài đầu ngô và mỗi người làm thêm một ly chè, trong tủ lạnh nhà Bích Hồng.

Hồng Ánh cười:

- Học nhóm kiểu này chắc nhỏ nào cũng mau.. lên cân.
- thôi, ta sợ mập lắm.
- Nhỏ phải lên ba ký nữa mới vừa Trúc ơi, đừng sợ mập.
- Ba ký nữa ta giống như cái hột mít lăn trên đường nhựa bóng loáng chứ hết còn nhỏ Thủy Trúc "nàng thơ" nữa rồi.
- Bộ nhỏ sợ không còn là "đối tượng" để mấy ông thi sĩ đứng đợi trước cổng trường làm thơ... con cóc nữa sao?

Bích Hồng lên giọng hóm hỉnh:

- Thủy Trúc mà còn sợ chi, Hoàng hoa thôn đã có chủ rồi mà.
- Nhỏ tuyên truyền gì bậy bạ thế? - Trúc lờm.
- Nói có sách mách có chứng đảng hoàng.
- Nhỏ nên nhớ tội vu khống có ghi trong bộ luật hình sự đó nha.
- Cách đây ba bữa, ai đi với ai ăn kem ở Grival, khai đi nhỏ ơi?

Thủy Trúc chột dạ:

- Ai chứ không phải ta.
- Xời, phải chi ta có cái máy chụp hình, chụp đủ ba mươi sáu tấm cho nhỏ hết chối.
- Nhỏ có nhìn lầm ai không?
- Yên chí, ta chưa có cận thị nên nhìn rất rõ. Nếu cần ta sẽ kể chi tiết cho nghe.

Hồng Ánh cười tít mắt, giục:

- Kể đi Bích Hồng, chuyện này hay quá, đáng phải thu băng cassette đấy, bán chạy như tôm tươi.
- Anh chị vào Grival lúc hơn bốn giờ chiều, lúc đó trời đang chuyển mưa.

Anh chị đang ngồi ở chiếc bàn trong góc quán phía tay phải ngõ ra đường. Trên bàn có một lọ hoa nhỏ, cắm ba nhánh cắm chướng màu hồng phấn. Anh chị ăn kem dừa, ngồi đối diện nhau rất tình tứ. Đúng không Thủy Trúc?

Trúc đỏ mặt, hỏi:

- Nếu đúng, sao Bích Hồng không vào quán...nhận diện cho chắc ăn?

- Nên nhớ ta là con người lịch sự, không muốn bị nguyên rủa vì phá đám. Nhưng lúc đó ta đứng phía bên kia đường, dưới một gốc cây to, ta "quay phim" từ đầu tới cuối.

- Bích Hồng đi đâu thế?

- Đi phố mua ít đồ chứ đi đâu?

Trúc cười:

- Xạo. Ta không tin đâu.

- Tin hay không thì tùy, và ta cũng không phải đi có một mình, có người làm chứng thứ hai hẳn hoi.

- Ai?

- Anh Tùng chứ ai.

- A, như vậy giấu đầu lòi đuôi đấy nhé, tự nhiên Bích Hồng khai chứ chả ai tra khảo gì đâu. Cho hết chối.

Bích Hồng biết mình lỡ lời, nhưng không biết làm sao lấy lại được. Cô cũng đỏ mặt rồi lãng chuyện:

- Hôm đó ta mắc một trận mưa quá trời quá đất, về cảm luôn.

- Vô duyên, đang nói chuyện nọ xọ sang chuyện kia. - Hồng Ánh phê bình.

- Đúng đấy, cái gì phải ra cái đó, ta không phủ nhận việc đi ăn kem với một người bạn trai, nhưng Bích Hồng cũng đừng chối quanh việc mình có "bồ".

- Tội lỗi hai người ngang nhau. - Hồng Ánh cười tủm tỉm.

- thôi mà nhỏ, bỏ qua chuyện ấy đi, hồi sau phân giải. Bây giờ học đi, muộn rồi. Trưa nay ta phải về sớm để nấu cơm.

thế là ba người ngồi ba góc để bắt đầu học bài. Nhưng Trúc không tài nào nuốt trôi những dòng chữ kéo qua mắt khi tâm trạng của cô đang rối bời trước sự phát hiện bất ngờ của Bích Hồng. Nếu không chặn trước, ngày mai chắc cả lớp đều biết tin sốt dẻo này qua cái "loa" khuếch đại âm thanh của nó. Eo ơi, nhỏ Bích Hồng mà thêm mắm dặm muối cho câu chuyện thêm ly kỳ, hấp dẫn nữa thì có nước Trúc độn thổ, bỏ trường mà đi luôn. Khi về, thế nào cũng phải "nói nhỏ" với Bích Hồng và ký hiệp ước hòa bình thôi.

Hồng Ánh bỗng nhướn cặp mắt bồ câu to đen, chớp chớp hỏi Bích Hồng:

- Bộ hàng xóm Bích Hồng hôm nay có đám giỗ hả?

- Nhỏ hỏi gì mà lạ vậy, ngồi ở đây làm sao mà biết chuyện bên hàng xóm được?

- Tại ta nghe có mùi xào nấu bốc lên thơm phức.

Trúc cười:

- Nhỏ nhạy bén với thức ăn quá.

- Đúng là có đám giỗ rồi, chà, ngồi học bài trong mùi thơm của thức ăn như vậy chịu sao thấu. Đóng cửa sổ lại Bích Hồng ơi.

- Đóng cửa sổ lại nóng chết, với lại đâu thể nào ngăn được mùi thơm bay sang?

- Vậy làm sao bây giờ, bao tử ta đang bị kiến bò.

- Ăn mấy đĩa bò bía rồi còn gì?

- Bị mùi thơm kích thích nên bao tử nó kêu gào. Ta vốn xấu tính đói.

- Ăn đại mấy hũ yaourt của Bích Hồng đi.

- Trời...

Trúc cười thầm, cô đi lại chiếc ghế bố Liên xô xếp để góc nhà bật ra

nằm. Trúc lăn qua lăn lại cho mấy cái lò xo kê rít lên như tiếng chuột rít, rồi nói.

- Buồn quá học không vô.

- Con người hạnh phúc nhất trần gian mà than buồn? - Hồng Ánh nháy mắt nói.

- Trong nỗi vui có lẫn nỗi buồn, trong hạnh phúc có xen niềm cay đắng.

- Học nhóm kiểu này chắc tiêu quá - Bích Hồng cũng bỏ sách, đứng lên tới bên cửa sổ nhìn qua một mái nhà khác. Ở đó đang có mấy chú chim bồ câu bay lượn. Chúng giang cánh, đánh thành nhiều vòng cung trong một khoảng trời lấp lánh nắng buổi sáng.

Trúc vươn vai, nói như hát:

- "Hôm nay trời nhẹ lên cao, ta buồn không hiểu vì sao ta buồn".

- Ngưng học, để xả hơi mười phút.

Hồng Ánh cũng buông sách nói và tới đứng sau lưng Bích Hồng, cô ôm vai bạn, và cùng nhìn hướng mấy chú bồ câu bay.

Một lúc Hồng Ánh cười hỏi:

- Đố nhỏ những con chim bồ câu bay đi đâu?

- Bay về chuồng chứ đi đâu.

- Thật lắt.

- Chứ nhỏ nói bay về đâu? - Bích Hồng ngạc nhiên.

- Bay về mấy cái quán... nhậu chứ đâu.

- Xời, đầu óc nhỏ u tối quá, chỉ nghĩ toàn món ăn, món nhậu.

Trúc bồng ngời dậy, nói:

- Thôi hôm nay không học nữa đâu, và để cho đầu óc bớt căng thẳng ta để nghỉ tuần sau đi Lái Thiêu chơi.

Hồng Ánh tán thành ngay:

- Ý kiến tuyệt quá nhỏ ơi. Phải mau mau đi thăm vườn trái cây Lái Thiêu không thôi sẽ hết mùa trái cây đó.

- Nhưng đi cách sao? - Bích Hồng hỏi.

- Ai có "người yêu" thì đèo nhau, còn ai cu ky một mình thì phải đi một mình, có thể mà cũng hỏi.

- Trúc đi với ai?

Trúc cười không đáp, Hồng Ánh nói:

- Phải rủ nhỏ Khánh Huệ và nhỏ Minh Ánh nữa chứ.

- Tức nhiên, không rủ hai nhỏ ấy chửi tắt bếp sao.

- Nên rủ người khác phái cùng đi, để có chuyện gì mình còn nhờ vả được, hoặc có người "bảo vệ", chứ toàn một đám con gái vô tích sự thì chán thấy mồ.

- Cũng có lý.

- Nhưng ta không có anh trai, không có em trai, cũng không có bạn trai thì làm sao? - Hồng Ánh hỏi.

- Rủ ông hàng xóm.

Hồng Ánh nhảy tới đâm thùm thụp vào vai Thủy Trúc. Hai đứa rượt nhau chạy quanh phòng và cười ngặt nghẽo. Trúc chạy tới chỗ Bích Hồng, ôm vai bạn và ghé vào tai Bích Hồng nói khẽ:

- Rủ Tùng đi cho vui, còn Trúc sẽ rủ người mà Bích Hồng gặp ở Grival. Đồng ý không?

Bích Hồng nhướng mắt:

- Để làm gì, cho tụi nó cười chui xuống đất trốn luôn hả?

- Nhỏ quên mình đi thăm vườn trái cây là cần phải có người trèo cây sao? Không có đàn ông con trai chỉ đứng dưới đất mà nhìn thôi.

- Ờ há.

- Vậy ngoéo tay.

Sáng chủ nhật, Thương và Trúc ngồi ở quán cà phê ven đường Nguyễn Du chờ mọi người tới. Thương hút thuốc, anh rít khói thở ra thành những vòng tròn và cười:

- Sao đi chơi xa mà không báo sớm, làm suýt nữa anh đã về Vũng Tàu rồi.
- Bất ngờ mới vui, chuẩn bị trước có khi lại không vui chút nào.
- sao giờ này chẳng thấy ai tới hết, em có hẹn đúng giờ không?
- Yên tâm đi, em bảo đảm mà.
- Anh rất ghét những người nào trễ hẹn.
- Vậy mà hẹn với em anh cứ tới trễ hoài. - Trúc nhăn mặt.
- À, đó là những lần bất khả kháng. Em uống cà phê đi, dù sao cũng phải chờ các bạn của em thôi.

Thường đá vào chân Trúc hỏi:

- Nghĩ gì mà thù người ra thế?
- Anh biết làm nước mắt không? - Trúc cười hỏi.
- Anh chỉ uống được nước mắt chứ không làm được nước mắt.
- Nước mắt tôi ớt anh uống được không?

Thường cười:

- Cay điếc con ráy ai mà uống cho được. Vả lại lặn xuống biển chỉ cần uống nước mắt trong, uống nước mắt tôi ớt có khi bị chìm luôn.
- Em có chú em làm nước mắt tôi ớt ngon nhất thế giới. Em đang nghĩ về nó đấy.
- Sao hôm nay em nói toàn chuyện ăn uống với nước chấm không vậy?
- anh không biết đâu, ở nhà em mỗi người chuyên phụ trách một món. Chẳng hạn như em chuyên môn pha cà phê, chị Huyền làm trứng ốp la, mẹ làm bún bò, nhóc Phục làm nước mắt.. kia, Bích Hồng tới rồi.

Bích Hồng ngồi phía sau chiếc xe cúp 50 cho Tùng chở. Tùng tắt xe vào lề và hơi bối rối khi bắt tay Thường. Bích Hồng nhanh nhẩu nói:

- Hai ông làm quen với nhau đi, khỏi giới thiệu chi cho mất công. Mai mốt biết liền.

Trúc kéo ghế cho Bích Hồng, Thường kéo ghế cho Tùng. Trúc nhìn Bích Hồng trách:

- Tới trễ quá vậy?

- Mới có hai mươi phút mà trễ gì? - Bích Hồng cười - Tại xe bị xẹp bánh.

- Hồng Ánh và Minh Ánh đâu?

- Ai biết.

- Hẹn hò kiểu này đi chơi mất vui. Chờ mười phút nữa không thấy hai nhỏ đó mình đi nghen.

- Ừa, ta cũng ghét kiểu chờ đợi mỗi mòn và giờ giắc dây thun quá.

Tùng gọi cà phê đá và Bích Hồng gọi cà phê sữa. Nhìn tách cà phê, Bích Hồng cười:

- Ta với nhỏ "chung tình".

- Xời, từ bây giờ trở đi cho nhỏ "sang ngang" đó.

Thường mời Tùng hút thuốc. Trúc thoáng nhìn hai người bạn trai và thầm nhận xét. Tùng cao hơn Thường một cái đầu, nước da trắng như con gái, nhưng ở Thường toát ra nét cương nghị cần thiết của một người đàn ông. Thường khỏe mạnh hơn, vô tư, hiền lành, trong khi Tùng có vẻ là một thanh niên sành sỏi. Trúc đá nhẹ vào chân Bích Hồng.

- Nhỏ giấu bạn bè lâu quá rồi nhé, chỉ mới hôm nay mới cho "đối tượng" xuất hiện.

- Phải chờ có "đồng minh" đã chứ. Hôm nay thì ta với nhỏ là đồng minh rồi, không còn sợ gì nữa.

- Đồ quý.

- Chứ không phải sao?

- Tùng học trường nào thế nhỏ? - Trúc hỏi.

- Y dựợc. Còn "chàng" kia của Trúc?

- Bách khoa.

- Dân ở đâu vậy?

- Xứ biển.

- Ngó biết liền, nhưng tại sao lại... trôi dạt vào tới trong này lận?

- Vì bị sóng biển đánh.

- Đồ quý.

Cuối cùng rồi HỒNG Ánh cũng đèo được Minh Ánh tới trên một chiếc Honda. Hai nhỏ bữa nay diện mô đen... Việt kiều, quần có tới mấy chiếc túi luộm thuộm. HỒNG Ánh có chiếc áo đẹp, màu vàng giống y như áo của Trúc. Nhỏ này cũng gout "nhà chùa" giống như mình đây. Chờ cho hai nhỏ bạn xuống xe, kéo ghế ngồi xong Trúc nguyễn một cái dài:

- Gớm, hai nhỏ mà cũng bày đặt tới trễ, làm như người quan trọng.

- Mà quan trọng thiệt đó. - HỒNG Ánh cười - không có hai đứa ta cuộc đi chơi xa này sẽ mất nhiều ý nghĩa quan trọng lắm chứ.

Bích HỒNG cong môi:

- Xời, làm như không có hai nhỏ thế giới này sẽ không có hòa bình vậy.

- Dám lắm chứ, bởi vì lỡ anh chị gây gổ nhau thì ai là người hòa giải, đúng không? - Minh Ánh cũng để vô.

- Quá đúng. - HỒNG Ánh cười xác nhận.

Và thế là Bích HỒNG phải kêu thêm hai ly cà phê sữa. Hôm nay Khánh Huệ bận đi chùa với mẹ nên không có mặt. Như vậy về nguyên tắc coi như nhóm "năm mái nhà ngói" mất một nhân vật.

HỒNG Ánh ngậm chiếc muỗng cà phê trong miệng, giống như con thỏ ngậm nhánh cải. HỒNG Ánh nheo mắt nói:

- Khánh Huệ dặn tới dặn lui là phải mang quà về, tuy rằng nhỏ không có mặt.

- Mang về cho nhỏ hai trái sầu riêng, ăn xong bắt nhỏ quỳ lên đó mà chịu tội. - Bích HỒNG nói.

- Tội gì?

- Tội bỏ bạn bè theo mẹ đi chùa. Chà, bộ nhỏ ấy tính làm cô tiểu thư đi lễ chùa giống như cái cô bé đi chùa Hương thơ của Nguyễn Nhược Pháp điệu đến phát ghét.

- Người ta dễ thương vậy mà chê là "điệu". - Hồng Ánh cười.
- Có bao nhiêu "điệu" trên cõi đời này, cô tiểu thư ấy điệu hết trơn rồi, cho nên bây giờ con gái chúng mình phải sống thật giản dị, chân thành. Hẹn hò với bạn bè là phải giữ lời.
- Thôi thế cũng được, có Khánh Huệ đi ai chở. - Minh Ánh hỏi.

Trúc cười dòn:

- Cho nhỏ chạy bộ từ đây lên Lái Thiêu.
- Thôi, uống cà phê nhanh lên rồi lên đường quý vị ơi, nắng lên cao rồi kìa. - Thường nhìn đồng hồ và nói lớn.

Hồng Ánh giả vờ hỏi:

- Ông nào vậy ta?
- "Chàng" của Trúc đấy. Còn người bên cạnh là "chàng" của ta. Được chưa nhỏ?
- Ít ra cũng phải có "vài lời phi lộ" như vậy mới được chứ, không thôi ra đường lỡ đụng xe gây lộn thì phiền.
- Cái miệng của nhỏ Hồng Ánh này dẻo như cao su Đồng Nai. Biết vậy hồi đó ta không cho vào gia đình "năm mái nhà ngói" đâu. - Bích Hồng nói.
- Bởi vậy nên trời phạt nhỏ vẫn còn cu ky một mình.
- Tại ta không ưa con trai, thấy đứa nào giở giọng tán tỉnh ta mắc gây lộn hơn là có cảm tình.
- Trời ạ, nhỏ ăn nói như vậy ai mà chịu cho thấu? - Trúc đá mạnh chân Hồng Ánh nói.

Thường và Tùng rít thuốc, cười cười. Nhỏ Hồng Ánh vẫn tỉnh bơ uống từng muống cà phê xem như không có chuyện gì.

Minh Ánh ghé vào tai Hồng Ánh nói nhỏ:

- Nhỏ ăn nói dữ quá vậy?
- Vậy mà nhằm nhò gì, cho bọn con trai nó sợ.
- Xí xọn vừa thôi.

- Hiền sẽ bị ăn hiếp. Rồi nhỏ coi, tương lai Trúc và Bích Hồng sẽ bị hai anh chàng bá vợ ở đâu hiện ra ăn hiếp cho coi.

- Tình yêu muôn đời vẫn vậy, con gái phải phục tùng con trai. Đó là bí quyết để giữ vững tình yêu. - Minh Ánh triết lý.

- Bộ nhỏ thích.. phục tùng con trai lắm hả?

- Xời, ta chưa hề có người yêu bao giờ, đừng nói ầu.

- Vậy ta với nhỏ ngoéo tay, thế không bao giờ có người yêu. Chịu không?

- Thôi đi nhỏ ơi, đừng có khùng. Tình yêu nó đến lúc nào ai mà biết được, ai mà chống đỡ nổi. Nhỏ nói cứng vậy chứ khi tình yêu tới nhỏ cũng ngã cái rầm.

- Có ngã ta cũng ngồi dậy. Tỉnh bơ.

- Chờ xem, thức khuya mới biết đêm dài, đừng nói vội.

Đến lượt Tùng sốt ruột hỏi:

- Xong chưa quý vị, mình khởi hành đi, đường còn xa.

- Những người nào cu ky mới thấy đường xa chứ.

Hồng Ánh nheo mắt nói. Trúc đâm vào vai Hồng Ánh:

- Nhỏ cũng có "người yêu" Minh Ánh đó, ra xa lộ tha hồ cho hai người du dương.

Khoảng 9 giờ hơn họ tới Lái Thiêu và kéo vào vườn của một người bà con với Minh Ánh. Đó là một người đàn bà góa bụa, hiền hậu, có chồng hy sinh trong kháng chiến và một đứa con trai vừa hoàn thành quân sự trở về. Minh Ánh gọi người đàn bà là Dì Năm.

Dì Năm hoàn toàn bất ngờ với cuộc viếng thăm này, nhưng dì thật là vui vẻ đón tiếp mấy người bạn của cháu mình. Minh Ánh ôm vai Dì Năm hỏi:

- Dì Năm ở nhà có một mình sao?

- Anh Sỹ mày đi làm ngoài thị trấn chiều mới về, không ở nhà một mình chứ với ai?

- Dì Năm muốn có dâu không, con giới thiệu cho nhỏ bạn nó đứng kia kia.

Minh Ánh đưa tay chỉ Hồng Ánh đang mân mê những trái chôm chôm vừa đổi màu trên cành nặng trĩu. Dì Năm cũng hiểu đó là lời nói đùa của cô cháu lém lỉnh, nhưng dì cũng ngược mắt nhìn cô gái lạ. Hồng Ánh biết Minh Ánh trêu mình vội chạy tới đâm thùm thụp vào vai Minh Ánh:

- Nhỏ giới thiệu ầu quá, rũi ta.. bằng lòng thì sao?

- Thì coi như bọn mình là chủ của khu vườn trái cây này chứ có sao đâu.

Dì Năm kéo chéo khăn lau mồ hôi trán và tươi cười mời:

- Mấy cháu đi đường xa chắc mệt lắm, vào nhà nghỉ, uống nước rồi hãy thăm vườn.

- Tụi cháu khỏe lắm Dì Năm, chẳng mệt nhọc gì đâu. Mùa này vườn nhà trái cây nhiều không dì Năm?

- Cũng khá. Hôm nay chỉ còn sầu riêng và chôm chôm thôi, mặng cụt hết rồi.

Hồng Ánh reo lên:

- Thích quá, mình đi hái sầu riêng đi Minh Ánh.

- Sầu riêng không hái trên cây được đâu - dì Năm cười giải thích - sầu riêng chỉ đợi trời tối nó rụng xuống, mình ra lượm mang vào nhà thôi. Những trái rụng là những trái đã chín cây.

Minh Ánh ôm vai dì Năm.. nhõng nhẽo:

- Tụi con ở chơi tới chiều lặn, chút nữa sẽ vào nhà uống nước. Bây giờ dì Năm cho tụi con ra thăm vườn nghen.

- Ờ, cứ đi thẳng, bờ nào có trái chín cứ việc quẹo vào và ăn bao nhiêu thì ăn.

Và thế là cả bọn ào ra vườn. Hai ông con trai được đẩy đi trước để... dẹp đường, vệt những cành cây thấp. Bốn cô gái theo sau. Trong vườn thật mát, những cây sầu riêng cổ thụ cao ngất ngưỡng và sai trái. Những cây

chôm chôm thấp hơn, cành nhánh lòa xòa, trái cũng chi chít trên cành, những chùm chôm chôm chín đỏ trông thật ngon mắt. Thường và Tùng vói tay hái chôm chôm và phân cho bốn cô gái, họ vừa ăn vừa cười khúc khích. Minh Ánh vừa đi vừa kể chuyện gia đình dì Năm, giống như một cô thuyết minh chuyện truyền thống. Khu vườn sâu riêng có một quá khứ đầy lịch sử, ở đây trong hai cuộc kháng chiến đều có hầm bí mật của cán bộ cách mạng, dì Năm có chồng đi kháng chiến, vừa là một cơ sở nuôi giấu cán bộ hoạt động bí mật. Dì có một người con trai lớn và một cô con gái kế hy sinh trong chiến tranh trước ngày giải phóng. Hiện nay anh con trai tên Sỹ là con út, người con duy nhất còn lại của gia đình. Khu vườn rộng mênh mông, trước đây nó đã từng bị chất độc hóa học của Mỹ rải, chỉ sau ngày giải phóng mới phục hồi lại. Trong vườn có những cây sâu riêng đã chết và vài khoảng vườn bị tàn phá, tuy cây cỏ lên xanh nhưng dấu tích cũ hầy còn.

Thường và Trúc vô tình rẽ sang một bờ vườn khác, và khi nhận ra thì các bạn đã khuất đâu xa. Thường mạnh dạn nắm tay Trúc, hai người sung sướng nhìn nhau cười trong bóng râm của cây chôm chôm trĩu nặng trái chín. Thường ngắt vội những trái chôm chôm dúi vào tay Trúc, hai người ngồi xuống đám cỏ mịn, nồng nàn hương đất và hương lá mục, vừa ăn chôm chôm vừa lắng nghe tiếng ve kêu ran ran trên cành cao.

Trúc ngả đầu lên vai Thường nói:

- Ở đây bình yên quá phải không?
- Nó khác với Vũng Tàu đầy sóng biển và gió.
- Không ngờ hai đứa ở xa cách một góc trời một góc biển vậy mà quen nhau, rồi trở thành thân thiết. Cũng lạ.
- Chỉ thân thiết thôi ư?

Trúc mắc cỡ, dụi đầu vào cổ Thường và che mắt cô trong mái tóc rũ xuống. Trúc lắng nghe tiếng trái tim cô đập vang trong lồng ngực và cảm

thấy một khoảng không gian đang dừng lại trên đầu, ở đó tiếng ve của mùa hạ đang trôi, tan loãng vào những đám mây.

Từ kế Thường

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 7

Cuộc tiếp xúc đầu tiên giữa Thường và gia đình đã mang tới nhiều bất lợi. Tuy Thường đã tới chơi nhiều lần nhưng chỉ gặp chị Huyền, nhóc Phục. Nhưng đây là lần đầu tiên Thường chạm mặt với mẹ Trúc. Bà Phán tuy không phải là khắc nghiệt nhưng bà quá lo xa. Trúc đã nhận ra sự lo ngại trong từng ánh mắt của mẹ cô và nó đã hình thành một nỗi lo lắng mãi cho tới khi đưa Thường ra về.

Vừa trở vào, bà Phán đã gọi Trúc lại gần, bảo ngồi xuống ghế sa lông và hỏi:

- Cậu Thường đó người ở đâu thế?
- Dạ quê anh ấy ở Vũng Tàu.
- Sao lại vào trong này học?
- Ở ngoài đó không có trường.
- Gia đình cậu ấy làm nghề gì?
- Dạ nghề đi biển, gia đình có nghề chài lưới truyền thống.
- Mới vào đại học phải không?
- Dạ.
- Mẹ không cấm con quan hệ với bạn trai nhưng không nên đi quá xa trong tình cảm khi còn phải vượt qua việc học của mình. Lúc này mẹ thấy con đi chơi nhiều.

Trúc lúng túng nói:

- Anh ấy, là một người đàn ông, gia đình lao động, tuy nghèo nhưng rất có tư cách.

- Mẹ không nói tới chuyện đó. Tóm lại là mẹ không muốn cho con đi quá xa trong tình cảm khi tuổi hã còn nhỏ. Vấn đề không đơn giản như con tưởng đâu.

Trúc thấy là không nên giải thích gì thêm, cô buồn bã đi về phòng mình và nằm vật ra giường ôm chiếc gối dài ngó lên trần nhà bằng cặp mắt vô hồn. Vậy là nỗi lo sợ của Trúc đã thành sự thật, mẹ đã không chấp nhận cho Trúc quan hệ với Thường tuy bà nói rất khéo, nhẹ nhàng, nhưng Trúc hiểu rằng mọi chuyện đã trở thành phức tạp và cô rất buồn, rất ngạc nhiên trước thái độ của mẹ.

Trúc bỏ cơm chiều và nằm vùi trong phòng, trời lại mưa lất phất. Những giọt mưa bay qua cửa sổ như những chiếc roi quất vào lòng Trúc, cảm giác một cái đau âm thầm, mềm mại nhưng sâu lắng, khiến người cô vật vờ. Trúc vặn nhạc nhưng không nghe hết bản, tìm một cuốn sách để đọc nhưng không thể xem hết một trang. Cuối cùng Trúc nằm yên lắng nghe tiếng mưa nhẹ ném trên mái nhà và rơi trên những cành cây ngoài vườn. Lúc này những cuộc đi chơi với Thường bắt đầu quay lại trong tâm trí Trúc như một cuộn phim với những hình ảnh sáng bừng lên, rồi mờ dần, nhạt nhòa. Hình ảnh của Thường trong vườn sầu riêng mới đây, tiếng ve ran trong một bầu không gian êm ả, những chùm chôm chôm đỏ hồng. Ánh mắt của Thường tươi cười trong bóng râm của cây lá...

- Trúc ơi.

Trúc uể oải ngồi dậy ra mở cửa cho chị Huyền. Hai chị em thoáng nhìn nhau. Chị Huyền ngồi xuống mép giường hỏi:

- Sao buồn thế?

- Chị đã biết rồi mà.

- Chuyện mẹ la ấy à?

- Hình như mẹ không thích Thường, mới hồi chiều Thường đến chơi, mẹ tỏ thái độ ra mặt. Tại sao vậy nhỉ?

Chị Huyền nói:

- Đơn giản là mấy bà già có con gái lớn, lo xa, vậy thôi.
- Không đơn giản như chị nói đâu. Tuy mẹ không nói thẳng ra, nhưng em hiểu đó là sự ngăn cấm. Em buồn quá.
- Không lẽ buồn rồi bỏ ăn cơm.
- Em không đói.
- Nếu như em trước đây chị đã tuyệt thực luôn rồi.

Trúc nói như than:

- Chị bây giờ thật hạnh phúc, em mong có được cuộc sống bình lặng như chị.
- Muốn vậy em phải đợi khi học xong đại học, nghĩa là lớn thêm vài tuổi nữa.

Trúc ôm chiếc gối, chớp mắt hỏi:

- Chị thấy Thường thế nào?
- Cũng được.
- "Cũng được" thôi ư?
- Chứ em muốn chị trả lời sao nữa? - Chị Huyền bẹo má Trúc và cười.
- Anh ấy là một người trung thực.
- Yêu rồi à?
- Em cũng chưa biết rõ ra sao. Có đáng gọi là tình yêu không nhỉ?
- Em không hiểu thì chị làm sao hiểu được.
- Hình như là tình yêu thôi, chị ạ.
- Sao lại hình như? - Chị Huyền ngó thẳng Trúc hỏi.
- Vì em cũng chưa rõ được tình cảm của mình. Chỉ thấy Thường hiện diện rất đúng lúc, đó là một niềm vui Đôi lúc như một người thân thiết gắn bó với vui buồn của mình.
- Hai chị em nằm bên nhau, ngoài kia trời mưa lớn dần, tiếng mưa nghe nặng hạt. Chị Huyền bỗng ôm chàng lấy Trúc và nói vào tai cô:

- Đích thực là tình yêu rồi chứ không còn hình như đâu, khi mình thấy người khác trở nên thân thiết với mình, chỉ phớt niềm vui nỗi buồn của mình.

- Lúc chị yêu anh Nghiêm cũng thế à?

- Chị khác chứ. Đâu có tình yêu nào giống với tình yêu nào.

Trúc thở ra một hơi dài. Chị Huyền vuốt má Trúc, cười khẽ:

- Lại thở dài rồi.

- Chị có nghĩ là mẹ đã khắc nghiệt với Thường không?

- Chưa biết.

- Anh ấy là một người nhiều tự ái, thái độ của mẹ đã hơi quá đáng với Thường lúc chiều. Em khổ tâm quá.

- Phải cố gắng chịu đựng thôi em ơi. Nhưng đừng nên nhịn cơm như vậy.

Chị Huyền đứng lên đi loang quanh trong phòng. Dạo này chị Huyền đẹp ra, đôi mắt lúc nào cũng long lanh, ngời hạnh phúc. Chị thường hát trong phòng tắm, trong hành lang, trong những lúc rảnh rỗi.

Có tiếng gõ cửa phòng, và rồi giọng Phục nói như hét:

- Chị Trúc ơi ba gọi.

Và tiếng chân Phục chạy xuống cầu thang, mất hút. Trúc vào phòng tắm rửa mặt, chải mái tóc rối và ngó mặt mình rất lâu trong gương. Mặt Trúc hơi tái. Trúc ra hỏi chị Huyền:

- Ba mới về à?

- Lâu rồi, ba hỏi em sao không ăn cơm, biết mẹ trả lời sao không?

- Trả lời sao?

- Chê cơm.

- Ba gọi em làm gì nhí?

- Chắc là bắt ăn cơm thôi.

- Lạy trời cho ba đừng bắt em ăn cơm. Giờ này mà ngồi trước mâm cơm, em sẽ chẳng tài nào nuốt nổi đâu.

Hai chị em đi xuống nhà và được gọi ra phòng khách. Ông Phán đang uống trà và trước mặt ông nhóc Phục đang sắp lại bàn cờ tướng.

Thấy Trúc xuống, ông Phán ngược lên nói:

- Tối đây con gái, đánh với ba vài ván cờ. Cho Huyền làm trọng tài.

Trúc thở phào. Nhưng cô làm sao có đủ tỉnh táo để đánh cờ được. Trúc lắc đầu:

- Hôm nay con không đánh cờ được đâu ba.

- Sao thế?

Chị Huyền cười:

- Nó đang... rối loạn bộ nhớ.

Ông Phán vỗ vỗ lên trán và cười. Ông thuyết phục con gái:

- Không sao, đánh một ván cờ tướng là bộ nhớ nó bình thường trở lại. Cờ tướng là một môn thể thao trí tuệ, nó làm cho con người ta có thói quen bình tĩnh trong sự rối loạn. Con ngồi xuống đi, còn nhóc Phục xê ra.

Trúc ngồi xuống chiếc ghế Phục vừa nhường lại. Còn Phục ngồi gần chị Huyền, giữ vai trò... châu rìa. Trong nhà ai cũng biết chơi cờ tướng, kể cả mẹ, nhưng chỉ có Trúc mới là đối thủ của ba thôi.

- Trời mưa, uống nước trà đặc, đánh vài ván cờ tướng thì cuộc sống sáng khoái lắm rồi.

Trúc nói:

- Ba đi trước đi.

- À, lại còn chấp ông già đi trước nữa chứ. Nhưng mà phải đánh cho thật ác liệt à ghen, đừng vì rối loạn bộ nhớ mà để thua đấy.

- Đánh ba ván thôi ghen ba, ăn thua gì cũng nghỉ.

- Đồng ý.

Ông Phán vô pháo đầu, một nước đi quen thuộc của ông từ hồi nào tới giờ, trong lúc đó Trúc lên tượng. Ông Phán định lên xe ở nước thứ nhất nhưng không hiểu sao ông lại thôi mà đi ngựa. Huyền lắc đầu cười:

- Không được, hạ thủ bất huờn. Ba đi lại xe đi.

- Cha, quên có trọng tài ngồi bên cạnh. Rồi, cũng được, đi xe thì đi.

Ông Phán trở lại nước xe, và bưng tách trà lên uống một ngụm. Ông thở ra một hơi dài, đẩy sảng khoái. Nhóc Phục nhồi thuốc vào tẩu, nó gõ tẩu thuốc vào cạnh bàn cạch cạch rồi đưa cho ông Phán.

- Giỏi lắm.

Không biết ông vừa khen Phục hay khen một nước cờ của Trúc vừa đi.

Kết quả ba ván cờ là huề. Mỗi người thắng một bàn còn một bàn huề.

Chị Huyền và Phục đã đi ngủ, chỉ còn ông Phán và Trúc ngồi trong ghế sa lông. Nhưng thường lệ sau vài ván cờ ông Phán kể cho con gái nghe công việc của ông một ngày ở bệnh viện. Hôm nay là một ngày làm việc bình thường, không có ca nào nặng. Ông Phán bảo đó là một ngày yên ổn của người thầy thuốc.

Cuối cùng ông Phán nhìn Trúc, hơi mỉm cười:

- Lúc chiều mẹ rầy phải không?

- Dạ.

- Sao lại rầy thế, con gái nhỏ bé của ba?

Bao giờ ông Phán cũng gọi Trúc như vậy, bằng một sự trìu mến của một ông bố thương con rất mực. Thật ra Trúc đã lớn, nhưng vì là con gái nhỏ nhất nhà nên ông Phán vẫn xem Trúc là một đứa bé không hơn không kém.

Trúc thấy không cần giấu ba, nên nói:

- Mẹ không cho con quan hệ với một người bạn trai.

- Ai vậy?

- Anh Thường.

- À, cái cậu vẫn thường đến chơi nhà mình ấy à. Cái cậu vẫn thường cho nhân, phải không?

- Dạ.

- THƯỜNG học ở đâu?
- Dạ, anh ấy học Bách khoa, mới vào năm nay thôi.
- Giữa con và Thường như thế nào?
- Con không thể nói rõ được, mặc dù con không muốn giấu ba điều gì.
- Nếu chỉ là quan hệ bình thường, như một người bạn thì ba thấy không có việc gì phải đặt ra hết. Nhưng mẹ nói lại với ba, giữa con và Thường đã có những biểu hiện tình cảm khá đặc biệt. Điều ấy đúng không?
- Dĩ nhiên anh ấy là một người bạn thân của con.
- Hai đứa đã từng tổ chức đi chơi à?
- Dạ, cùng đi với mấy người bạn nữa.
- Ba mẹ dĩ nhiên là không khắt khe với con trong quan hệ bạn bè, nhưng nếu không phòng ngừa thì vấn đề phức tạp có thể xảy ra. Con còn đi học và ba chỉ muốn cho con chú tâm vào việc học mà thôi. hãy còn quá sớm ở tuổi của con nếu đặt ra vấn đề tình cảm. Có thể con chưa hiểu tình yêu là gì đâu. Đó là một vấn đề hết sức phức tạp.

Trúc bối rối:

- Ba thấy anh Thường như thế nào?
- Ba chưa nói chuyện nhiều với cậu ấy, nhưng khách quan nhận xét, cậu ta có vẻ có tư cách.
- Vậy mà mẹ có thái độ không ưa anh ấy ra mặt ngay chiều này. Con buồn quá.
- Mẹ con nhiều lúc cũng hơi quá đáng. Tuy nhiên cũng có thể giải quyết được, vì mẹ lo cho con.
- Con đã lớn và đã biết suy nghĩ.
- Ba chỉ khuyên con nên cố gắng học, đó là việc quan trọng hàng đầu của con. Chuyện quan hệ bạn bè là thứ yếu. Nếu có dịp ba sẽ nói chuyện với Thường để tìm hiểu thêm về cậu ấy. Trước mắt con không nên buồn phiền gì về mẹ. Con nên nhớ là mẹ sinh con ra trong rừng, lúc máy bay

Mỹ đang ném bom, con không hiểu hết sự cực khổ của mẹ đâu.

Ông Phán lại nhồi tẩu thuốc khác, lần này ông ngả đầu lên thành ghế rít mấy hơi dài, Trúc cảm thấy mùi khói thuốc làm cô nghẹt thở, Trúc ho mấy tiếng. Ông PHán cười:

- Con không chịu được khói thuốc à. Thôi, đi ngủ đi con gái nhỏ bé của ba.

- Ba không đi ngủ sao?

- Ba còn thức uống trà.

Trúc thấy thương ba quá. Ông Phán đúng là một người đàn ông mẫu mực, thương vợ con, sống tất cả cuộc đời mình cho sự nghiệp và cho gia đình. Cuộc đời của ông đã gắn liền với hai cuộc kháng chiến, đi khắp nơi, tập kết ra Bắc rồi trở về miền Nam trong cuộc chiến tranh chống Mỹ, có lúc ông bị thương ở chiến trường ác liệt tưởng đã chết. Ba cực khổ biết bao nhiêu nhưng lúc nào cũng sống rất lạc quan, trầm tĩnh. Ngày trở về Sài Gòn, Trúc hãy còn là một cô bé lên sáu, lúc ấy tóc ba hãy xanh, bây giờ Trúc đã mười chín, tóc ba đã lốm đốm bạc. Mười ba năm trôi qua thật nhanh chóng như một giấc mơ.

Trúc nhìn ba, ái ngại:

- Thôi con đi ngủ đây, ba cũng đừng nên thức khuya. Sáng mai con sẽ nhổ tóc bạc cho ba nhé.

Ông Phán cười:

- Sáng mai con không đi học à?

- Sáng mai con nghỉ một buổi.

- Ba lại đi làm.

- Thì chiều ba về vậy.

- Lúc này không hiểu sao tóc bạc ra nhanh quá. Chẳng mấy chốc ba sẽ thành ông lão tóc trắng cho mà coi.

Ông Phán vuốt mái tóc mình, cười cười nhìn con gái. Trúc rời khỏi ghế đi

về phía cầu thang. Giờ này chắc mẹ đã ngủ. Trúc bước lên những bậc thang mà nghe cả tiếng chân của chính mình. Cơn mưa mỗi lúc như càng lớn hơn. Bây giờ thì tiếng nước đổ ào ạt ngoài vườn cây. Trúc thoáng lạnh, cô rùng mình khi lên hết những bậc thang và về trước cửa phòng mình. Trúc vào phòng không mở đèn, cô trèm mền mở mắt nhìn bóng tối. Lại làm sao, khóe mắt Trúc ứa ra hai giọt lệ nóng. Trúc khóc một cách bất ngờ hết sức. Nhiều khi cũng chẳng ai hiểu rõ những giọt nước mắt của mình.

Thế là Thường không tới nhà Trúc nữa, từ buổi chiều hôm đó. Anh cũng không ghé trường đón Trúc vào giờ tan học như dạo nào. Trưa nay Trúc cùng về với Bích Hồng, cô bỗng có ý nghĩ rủ bạn cùng đi tới nhà Thường.

Bích Hồng cười:

- Bộ anh chị giận nhau rồi à?
- Không.
- Sao Thường lại không tới đón Trúc?
- Chắc Thường bận việc gì đó.
- Bây giờ tới nhà, chắc Thường có ở nhà không?
- Làm sao biết được. Nhưng cứ tới thử xem.

Bích Hồng cười:

- Đi thì đi.

Trúc chở Bích Hồng chạy giữa dòng xe cô đông nghẹt. Qua những con đường trong phố, thỉnh thoảng Trúc bắt gặp một cây phượng già cuối mùa hoa đã thay lá non. Tuy thế những chùm hoa hiếm hoi sót lại trên cành cây vẫn rực rỡ trong màu lá xanh.

Bích Hồng đập vai Trúc:

- Chạy tà tà thôi nhỏ ơi, gặp gì mà phóng ào ào thế. Cuộc đời ta còn tươi phơi phới, đừng có gây tai nạn tội nghiệp lắm.

- Bích Hồng sợ chết à?
- Ta không sợ chết mà chỉ sợ gãy giò thôi.
- Gãy giò ông Tùng cũng thương như thường. Đừng lo.

Một lúc Bích Hồng hỏi:

- Ta hỏi thật, mà Trúc cũng phải nói thật, đừng có giấu bạn bè.
- Hỏi đi.
- Bộ Thường và Trúc giận nhau hả?
- Ừa.
- Ai giận ai trước.
- Cả hai. Giận cùng một lượt.
- Sao bày đặt giận nhau chi vậy, thiếu gì chuyện vui sao lại giận nhau làm chi cho chóng già?
- Trúc đâu có muốn giận nhau.
- Vậy lỗi tại Thường à?
- Cứ cho là thế đi.
- Vậy thì hãy quay xe lại, đừng thèm tới nhà ông ấy làm gì. Người ta giận, Trúc cũng phải giận lại, nếu cần cứ giận mút chỉ coi ai năn nỉ trước.

Nhưng con hẻm vào nhà Thường đã hiện ra. Con hẻm thật dễ nhớ vì nó có một cây cột điện gãy chân sắp ngã nhào, nếu không có mấy sợi dây điện níu lại.

- Ngõ vào nhà Thường đây hả? - Bích Hồng hỏi.
- Chứ không lẽ ta vào nhà người khác?
- Vô duyên, ta hỏi thế mà nhỏ cũng cự nự. Sao hôm nay nhỏ ham gây lộn thế?

Trúc làm thinh, vì xe vào ngõ hẻm phải chạy thật cẩn thận, trong hẻm đầy trẻ con. Ở một bãi đất trống cặp theo hẻm bọn trẻ con còn chia nhau đá banh, Trúc đã suýt tông phải một đứa trẻ con ở chỗ này nên hôm nay

vẫn còn sợ.

- TrúC nhớ nhà không đó, sao con hẻm chạy loằng ngoằng như con rắn thế này?

- Sao lại không nhớ.

- Trí nhớ của nhỏ tốt thiệt, vào loại siêu rồi đấy. Ta có đi vào con hẻm nào bảy lần cũng vẫn quên như thường.

Nhà ông chú của Thường hiện ra bên tay phải gần cuối hẻm. TrúC dừng xe, ngó lên căn gác, cánh cửa sổ quen thuộc hãy còn đóng im ỉm chứng tỏ Thường không có mặt ở nhà. Tuy vậy TrúC vẫn gõ cửa và ngay sau đó có người từ trong nhà đi ra. Đó là PhượNg, đứa em bà con của Thường. Con bé quen với TrúC nên cười nói:

- Anh Thường không có nhà.

- Đi học chưa về à? - TrúC hỏi.

- Em không biết nữa. Lúc này anh ấy đi bất thường lắm, và cũng không nói gì ở nhà cả.

TrúC sực nhớ hôm nay là thứ bảy, cuối tuần. Có thể Thường về Vũng Tàu chăng?

- Anh Thường có báo là đi về Vũng Tàu chăng?

PhượNg lắc đầu:

- Không.

- Anh Thường không về ăn cơm sao?

- Cũng chẳng nghe anh ấy nói gì cả. Lúc này cơm nước của anh cũng bất thường. Có khi anh ăn cơm ở đâu rồi mới về nhà. Có khi đi chơi suốt tới khuya mới về nhà. Chị có biết chuyện gì không?

- Chuyện gì? - TrúC ngạc nhiên hỏi.

- Hình như anh Thường gặp một chuyện gì buồn lắm, anh đi chơi hoài và thường say rượu nữa.

TrúC thở ra. Bích Hồng hiểu tiếng thở ra đó của bạn mang ý nghĩa gì.

Bích Hồng ái ngại nói:

- Như vậy là bất thường rồi. Trúc phải gặp Thường mới được.

Phượng hỏi Trúc:

- Hay là chị nhắn gì cho anh Thường, em nói lại cho.

- Không.

Trúc cần môi quay xe ra con hẻm. Bích Hồng đấm lưng bạn nói:

- Sao không nhắn gì với Thường hết vậy nhỏ?

- Biết nhắn gì bây giờ, để suy nghĩ đã.

- Rõ ràng là giữa anh chị có chuyện gì trục trặc rồi, nói đi, ta tình nguyện làm trung gian hòa giải cho.

- Bích Hồng không hiểu được đâu.

- Trúc không chịu nói thì có trời mới hiểu nổi.

- Ừa, chỉ có trời mới hiểu thôi. Ta khổ lắm nhỏ ơi.

- Lại than thở rồi. Ta ghét cảnh than thở lắm. Chuyện gì cũng giải quyết được hết, đừng có than thở mà nghe não lòng.

- Chắc Thường đã về Vũng Tàu rồi.

- Sao Trúc biết?

- Biết chứ.

- Vậy đi Vũng Tàu tìm Thường không?

- Thôi đừng có khùng.

- Thương nhau mấy núi cũng trèo, mấy sông cũng lội, mấy đèo cũng qua mà.

- Ta héo ruột gan mà nhỏ còn trêu được sao?

- Chứ không lẽ khóc à? - Bích Hồng cười.

- Ừa, ta cũng muốn khóc lắm đấy.

Đúng như Trúc đoán, trưa hôm đó Thường đã ra bến xe đò về Vũng Tàu. Anh không thể ở lại thành phố trong một buổi chiều cuối tuần với bao nhiêu kỷ niệm đổ xô về như những con sóng biển có sức mạnh xô ngã

mình và chìm anh trong nỗi buồn của tiếng ve cuối mùa hạ vỡ ra. Thường đã tự động không gặp Trúc vì anh không thể nào quên được ánh mắt của mẹ cô. Suốt những ngày trôi qua Thường sống trong mặc cảm và tìm mọi cách lãng quên cô gái đã đến với anh bằng một tình yêu đầu đời.

Chú bé Ngoan thấy Thường đi xuống con dốc đầy sỏi đá vào nhà, Ngoan không ngạc nhiên vì Thường vẫn trở về Vũng Tàu vào buổi chiều thứ bảy hàng tuần. Chỉ hơi nghi ngờ có chuyện bất thường khi chú nhìn vào đôi mắt của Thường, đôi mắt ấy giống đôi mắt con thuyền trên biển, nó mênh mông quá, buồn bã quá.

- Em ở nhà một mình à? - Thường lên tiếng hỏi.

- Một mình. Ba má đi biển mấy ngày nay rồi.

- Sao chú nhìn anh lạ thế?

- Anh sao vậy? - Ngoan dè dặt hỏi.

- Bình thường thôi. Có lẽ đi đường nên mệt.

Ngoan ngơ ngác:

- Anh mà mệt, anh lặn xuống biển cả buổi cũng chả sao, đi xe đồ hai tiếng đồng hồ ăn nhằm gì mà kêu mệt. Hình như có chuyện gì đó không vui, đúng không?

Thường đã vào nhà, anh ngồi xuống chiếc băng ghế dài mà hôm nào Trúc đã ngồi. Chiều nay thủy triều lên sớm, tiếng sóng ầm ầm vỗ vào bờ đá, cái âm thanh muôn thuở này sao hôm nay Thường thấy buồn.

Ngoan ngồi xuống cạnh anh, hỏi:

- Anh có gặp chị Trúc thường không?

- Có.

- Chị ấy vui hay buồn?

- Vui.

- Có gởi lời thăm em không?

- Anh đi vội quá nên Trúc không hay.

Thường đi vào vườn nhãn. Mùa này nhãn không còn, những con chim như cũng bay đi nơi khác, không còn nghe chúng đập cánh trong vườn như trước nữa. Cả một khu vườn im vắng lạ lùng.

- Anh ăn cơm chưa? - Ngoan theo Thường ra tận ngoài vườn hỏi.

- Anh không đói.

- Sao lại không đói? Em đã nấu cơm rồi, có mấy con khô nướng...

Thường gắt:

- Đã bảo anh không đói, chú vào ăn cơm trước đi.

- Tại sao anh buồn thế?

- Chuyện bình thường. Chẳng có gì khiến cho Ngoan phải quan tâm.

Ngoan bồng cười:

- Thôi, em biết rồi, chắc anh và chị Trúc giận nhau rồi phải không?

- Đừng có đoán mò.

- Coi chừng đúng đấy ông anh ạ. Nếu như anh chị giận nhau thì đúng là... chuyện bình thường.

- Còn nếu không phải giận nhau?

- Thì em chịu, không hiểu nổi.

- Vậy thì cũng đừng tìm hiểu làm gì. Sáng mai anh sẽ quá giang ghe người quen đi tìm ghe nhà mình.

- Bộ anh.. khùng hả? Biết bao giờ ghe nhà mình về, rồi anh trẻ học làm sao?

- Anh chán học rồi.

- Bây giờ đúng là không có chuyện bình thường rồi.

Buổi tối Thường rủ Ngoan ra quán Thùy Vân uống cà phê. Hai anh em ngồi dưới bóng cây thùi dương, khuất trong bóng tối và uống cà phê đen. Nhìn điệu thuốc cháy đỏ trên môi Thường, Ngoan lắc đầu nhẹ nhẹ và hỏi:

- Hồi chị Trúc còn ở đây, anh thường hẹn chị ấy ra quán này uống cà phê,

đúng không?

Thường gật đầu. Ngoan nói:

- thấy chưa, em đoán không sai. Bây giờ không có chị Trúc nên anh rủ em ra đây ngồi để nhớ kỷ niệm, đúng không?

- Đúng.

- Đã nói em đoán ít khi sai mà.

- Đoán hay quá sao Ngoan không đi làm thầy bói?

Ngoan cụt hứng, chú bé uống một ngụm cà phê đen, tay gõ thành nhịp trên cạnh bàn theo một điệu nhạc phát ra từ chiếc máy cassette.

- Ở nhà có gì lạ không?

- Có một tin sốt dẻo là chị điên trong xóm mình nhảy xuống biển tự tử trong một đêm trăng.

- Ủa?

- Tội nghiệp, gặp lúc nước lớn, sóng lại to nên chị điên bị cuốn phăng đi không ai hay.

Thường thở dài, hình dung ra gương mặt cô gái điên đã sống qua những đêm trăng của cuộc đời bất hạnh của mình. Giờ đây trên bãi cát đêm đêm không còn tiếng khóc cười của cô gái ấy nữa, tiếng khóc cười đã chìm sâu trong những cơn sóng biển mất rồi.

- Tại sao chị ấy tự tử?

- Ai mà hiểu nổi người điên. Anh hỏi kỳ.

- Chắc là phải có lý do nào đó.

- Có trời mới biết được.

- Vậy mà chị Trúc định có dịp ra Vũng Tàu tìm thăm chị ấy đấy.

- Thế nào em cũng biên thư báo tin cho chị Trúc biết chuyện này.

oOo

Bích Hồng tới nhà Thường vừa lúc cơn mưa đổ ập xuống. Phượng ra mở cửa, cô bé nhận ra ngay người quen.

- Chị là bạn của chị Trúc phải không?
- em nhớ dai ghê, anh Thường có nhà không bé?
- Có, anh ấy đang ở trên gác.
- Em gọi giùm anh Thường, báo là có khách nhé.
- Chị cứ đi thẳng lên gác, chắc anh ấy đang học bài.

Bích HỒNG bước lên những bậc thang. Cô dừng lại trước một căn phòng bừa bãi sách vở, sàn gác đầy bụi, chứng tỏ chủ nhân của nó không buồn quét dọn.

- Chào anh Thường, nhận ra người quen chứ? - Bích HỒNG lên tiếng khi Thường quay ra.

Thường ngạc nhiên đến sững sờ anh lúng túng dọn dẹp vội vã những thứ lỉnh kỉnh chung quanh chỗ ngồi của mình để lấy chiếc ghế trống và nói:

- Làm sao quên được, mời Bích HỒNG ngồi xuống đây, đừng chê chỗ ở chật hẹp nhé.

- Không chê sự chật hẹp, nhưng mà chê sự bê bối của chủ nhân.

Thường ngượng ngùng nhìn quanh những đồ vật quen thuộc của mình mà bình thường anh thấy không có gì phải quan tâm. Nhưng khi bị cô gái phê bình Thường mới thấy nó chướng. Thường lúng túng giải thích:

- Biết làm sao được, tôi không có thì giờ.

- Anh mới vừa ở Vũng Tàu trở vào phải không?

Thường gật đầu. Bích HỒNG nhìn Thường hỏi:

- Tội của anh lớn lắm đấy nhé, đi mà không báo trước, báo hại tôi và Trúc đi kiếm rồi về không.

- Kiếm làm gì?

- Ngộ chưa, để thăm anh chứ làm gì. Không lẽ anh cũng không muốn Trúc tới thăm sao?

- Chuyện đó Bích HỒNG nên hỏi Trúc tiện hơn.

- Thôi, tôi biết hết rồi. Hôm nay tôi có nhiệm vụ mang thư của Trúc tới

cho anh đây. chút xíu nữa bị mưa ướt hết rồi.

Bích Hồng trao cho Thường bức thư dày của Trúc.

- Anh đọc đi, xem Trúc viết gì ở trong.

Bích Hồng tế nhị đứng lên tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài mưa cho Thường được tự nhiên đọc thư. Thường ngân ngại một chút rồi xé bức thư trong tâm trạng hoang mang, buồn bã.

"Thường thân mến,

Vì một lý do riêng, em không thể tới thăm anh được, dù trước đó đã mấy lần em tới tìm anh nhưng không gặp. Hôm nay em nhờ Bích Hồng mang thư này tới cho anh đây.

Anh cũng biết rằng em yêu mến anh ra sao, và em cũng buồn bã thế nào khi chiều hôm đó mẹ em có thái độ hơi quá đáng đối với anh. Em biết anh giận, tự ái, và cố tình tránh mặt em. Điều ấy cũng đúng thôi, nhưng phải nói là em rất buồn. Trong thời gian qua em học sút đi cũng chính vì buồn nản và sống với nỗi khổ tâm mà không biết giải thích thế nào cho anh hiểu được. Mẹ em thì không khắt khe, nhưng bà lo xa cho mối quan hệ của chúng ta.

Em được biết trong thời gian qua anh cũng buồn chán và thường bỏ đi chơi. Có những hôm đi chơi rất khuya và uống rượu say. Anh đi chơi với bất cứ cô nào cũng được, em chẳng có quyền gì để nói. Nhưng mong rằng anh hãy cố gắng học, ba má anh cực khổ quá nhiều, anh không nên vì một chút tự ái mà làm hư hỏng đời mình, làm buồn khổ hai bác đã hy vọng nơi anh.

Em không biết nói gì hơn, chuyện xảy ra ngoài ý muốn của em, chẳng sung sướng gì khi thấy anh bị dằn vặt, mặc cảm. Mong anh hiểu cho, lúc nào em cũng yêu mến anh.

Chúc anh vui.

Thủy Trúc "

Thường đọc xong bức thư, anh thở ra một hơi dài. Bích HỒNG quay lại ghé ngồi, nhìn Thường hỏi:

- Sao, thư vui hay thư buồn?

- Không vui cũng không buồn.

- Nhưng nói chung là có "vấn đề" phải không? Thủy Trúc nó khổ tâm lắm đấy, anh không biết được đâu. Nhất là khi trở nên say sưa, quan hệ tùm lum..

Thường đỏ mặt:

- Ai nói?

- Chẳng ai nói hết. Bạn bè nhìn thấy.

- Khi buồn chán, người ta có quyền đi chơi cho đỡ buồn, uống rượu say cho đỡ buồn.

- Xì, anh mà cũng nói cái giọng đó nữa sao. Đời làm gì mà anh hận?

- Bích HỒNG chẳng hiểu chuyện gì đâu.

- Nếu không hiểu tôi đã không tới đây gặp anh. Bạn bè mấy đứa chơi thân với nhau còn hơn chị em ruột, cãi nhau chí chóe đấy, nhưng cũng thương nhau vô cùng. Anh mà làm khổ Thủy Trúc là cả nhóm hỏi tội anh ngay.

- Bích HỒNG dữ quá.

- Dữ cũng được mà hiền cũng được. Bây giờ anh có nhắn gì Thủy Trúc không, tôi nói lại cho?

- Bây giờ thì chưa.

- mai mốt cũng được, nếu cần thì biên thư, tôi tình nguyện làm người liên lạc không công cho.

- Bích HỒNG uống nước nhé?

- Cám ơn, trời lạnh tôi không khát đâu.

- Tôi cũng khổ tâm lắm chứ có sung sướng gì đâu. - Thường than thở.

Bích HỒNG cười:

- Gặp Trúc thì nhỏ than khổ, gặp anh thì anh than khổ. Tôi muốn điên cái đầu. Đến chừng tôi, chẳng biết tôi than với ai đây?

- Tùng và Bích Hồng vui vẻ chứ?

- Vui, nhưng cũng gây lộn hoài. Nhưng anh đừng có đánh trống lảng, chẳng lẽ đọc bức thư Thủy Trúc anh không cảm động chút nào sao?

- Tôi buồn lắm.

- Lại than buồn nữa. Nhưng buồn gì cũng phải nói một tiếng cho Thủy Trúc vui chứ.

- nói cái gì bây giờ?

- Xời ơi, chuyện của anh mà đi hỏi người khác. Làm sao tôi biết được.

- Bích Hồng là người ở ngoài cuộc, sáng suốt hơn tụi này.

- Vậy thì tôi khuyên anh đừng nên uống rượu nữa. Con gái ghét thậm tệ những anh chàng say sưa. Còn chuyện anh đi khiêu vũ với mấy cô bạn gái gì đó, Thủy Trúc nó cũng buồn lắm đấy.

Cơn mưa đã ngớt hạt, Bích Hồng từ già Thường ra về. Thường ngập ngừng định nói với Bích Hồng chuyện gì đó, nhưng không hiểu sao anh im lặng, chỉ buông một tiếng thở dài rồi đưa Bích Hồng xuống thang gác.

- Cám ơn Bích Hồng nhé. - Thường ấp úng.

- Thôi, ơn nghĩa gì, mai mốt có về Vũng Tàu nhớ mang quà xứ biển vào thì được.

- Bích Hồng thích gì?

- Tôi thuộc loại dễ nuôi, cái gì ăn cũng được và cái gì cũng thích cả.

Bích Hồng cười giòn, đạp máy xe và phóng đi trong cơn mưa chỉ còn rắc những hạt nhẹ trên mái tóc. Đúng là con hẻm vào nhà Thường mùa mưa thì lấy lợi, mùa nắng thì bụi mù. Bích Hồng phải phóng xe ào qua những vũng nước đọng. Khi ra khỏi con hẻm sâu Bích Hồng mới mừng thầm và không ngờ trí nhớ của mình cũng thuộc vào loại siêu như Thủy Trúc.

- Sao, có gặp được Thường không? - Thủy Trúc chạy ra đón Bích Hồng

từ ngoài cổng và lo lắng hỏi.

- Gặp.

- Thường xem thư rồi nói gì?

- Chẳng chịu nói gì cả. Cừ lằm lằm lì lì, phát ngán.

- Sao lại không nói?

- Ai biết đâu. Không lẽ chàng không nói rồi bắt Bích Hồng phải cạy miệng sao?

- Nhưng nói chung mọi chuyện đều tốt cả chứ?

- Phải thuyết cho ông ấy một hồi, nhưng chả biết có chịu nghe hay không. Coi bộ Thường cũng thuộc vào loại cứng đầu cứng cổ đấy.

Trúc buồn bã nói:

- Thôi vậy được rồi, còn nghe hay không là tùy Thường thôi.

- Nhưng ta tin thế nào ông Thường cũng phải nghe. Nếu không nghe thì cả nhóm đồng lòng tẩy chay ngay.

hai đứa vào nhà. Mấy hôm nay nhà Trúc đang chuẩn bị đám cưới cho chị Huyền. Thấy Bích Hồng tới, chị Huyền mừng rỡ nói:

- Đang lo thiếu một cô phù dâu đây, Bích Hồng tới thật đúng lúc. Nhận làm phù dâu cho chị nhé?

- Em xấu òm mà làm phù dâu gì? - Bích Hồng cười.

- Thôi đừng có làm bộ nhỏ oai, Trúc đã nhận lời rồi kìa, đám cưới của chị sẽ có hai cô phù dâu thật xinh đẹp cho nhà trai lác mắt chơi.

- Hồi đó tới giờ em có làm phù dâu bao giờ đâu, lọng ca lọng cọng, người ta cười chết.

- Dễ ợt, chẳng có gì khó đâu, học mười phút là xong.

- Có Thủy Trúc nữa thì em nhận.

- nhất định Thủy Trúc phải là phù dâu cho chị rồi.

Trúc kéo Bích Hồng về phòng mình, hai đứa nằm lăn ra giường cười rúc rích. Bích Hồng nói:

- Bà Huyền sắp sửa lấy chồng ngó xinh ra phết. Bà ấy lấy ai vậy Trúc?

- Ông Nghiêm, kỹ sư xây dựng.

- Chắc là xứng đôi lắm hả?

- Cũng được.

- Sao lại cũng được là thế nào?

Thủy Trúc cười:

- Nghĩa là... cặp ấy cũng được, chớ sao? Nhỏ hỏi kỳ quá, ai còn biết trả lời ra sao nữa.

- Xời ơi, chị Huyền có chồng mà nhỏ làm như người nào khác, không phải ở trong gia đình này vậy.

- Tính ta thế đấy nhỏ ạ.

- Vô tâm.

Thủy Trúc úp mặt xuống gối cười rúc rích, nhưng thật trong lòng cô buồn bã vô hạn. Như vậy là giữa Trúc và Thường dù sao cũng đã có một khoảng cách, một khoảng cách không ai tạo ra và không cần thiết. Tuy nhiên, nó đã hình thành và chi phối hai người. Thường không thể nào hiểu được em đã quay quắt như thế nào trong khoảng thời gian này. Anh bây giờ đang làm gì? Trúc hình dung ra căn gác trọ của Thường ở, căn gác mà một vài lần Trúc đã tới. Ở đó cô đã dần quen với những đồ vật của Thường, những sách vở, cách bài trí, cái bàn, chiếc ghế ngồi lọ hoa ít khi có hoa, cây đàn giá lạnh, và... một lớp bụi mỏng trên sàn gác mà chỉ khi nào Trúc tới nó mới sạch được. Nhớ một vài lần Trúc chê sự bề bộn của Thường, anh cười con trai độc thân không chú ý tới việc chưng dọn căn phòng mình ở. Chứ anh chú ý tới điều gì? Học và nhớ... cô gái mặc áo vàng. Bây giờ thì khoảng cách giữa Trúc và căn gác trọ ấy đã xa, biết anh có còn nhớ cô gái áo vàng ấy nữa không?

Bích Hồng đập nhẹ lên vai Trúc hỏi:

- Nhỏ đang nghĩ gì thế?

- Nhiều thứ lắm.
- Cụ thể là cái gì?
- Buồn quá nói không nổi.
- Để tăng thêm sức mạnh ta mời nhỏ đi ăn kem, được không?
- Cũng chả thích ăn uống gì.
- Nhỏ định tuyệt thực à? - Bích HỒNG ghé sát vào tai Trúc hỏi.
- Nếu tuyệt thực được ta cũng sẵn sàng.
- Thường cũng buồn, cũng kêu, cũng than thở. Nhỏ cũng buồn, cũng chán, cũng kêu than. Ta ở giữa biết làm sao đây?

Trúc nằm ngửa, ôm chiếc gối ngang ngực và nhìn vào mắt Bích HỒNG hỏi:

- Theo nhỏ, ta phải làm sao bây giờ?
- Tạm thời đừng gặp Thường nữa và hãy cố gắng học đi, mọi việc rồi sẽ trôi qua như mây trên trời vậy.
- nhưng trôi theo hướng nào?

Bích HỒNG mím môi có vẻ suy nghĩ. Một lúc Bích HỒNG đáp:

- Theo hướng mưa thuận gió hòa.
- Nhỏ làm thầy bói hồi nào vậy?
- Bộ nhỏ không muốn nói chuyện rồi sẽ tốt lành sao?
- Không đơn giản đâu. Đúng là không đơn giản như hồi đầu Trúc nghĩ.
- Suy cho cùng, chẳng có điều gì đơn giản hết. Hình như sống là một cuộc chống chọi và luôn luôn gặp sự nghiệt ngã.

Trúc bỗng hỏi:

- Tùng "quen" với Bích HỒNG có bị rầy rà như Trúc không?
- Giữa Tùng và Bích HỒNG đơn giản hơn nhiều. Nói chung thì mọi việc suông sẻ, êm ru.
- Sao mọi người đều suông sẻ, êm ru còn Trúc lại gặp sóng gió hoài.
- Thôi, ráng chịu đựng cho nó xong, đừng than thở hoài nhỏ ơi. Bây giờ ra

phố ăn kem đi. Nghe lời ta đi dạo chơi, đi ăn uống thì mọi việc sẽ quên. Nằm nhà nhớ hoài thì sẽ buồn chán lắm. Vậy thôi.

- Đi hết muốn nổi.

- Để ta dìu nhỏ đi nhé.

Bích HỒNG cười, vòng tay ôm Trúc xốc dậy. Hai đứa ngò nhau phá ra cười và Trúc đi vào phòng tắm rửa mặt, thay quần áo. Một lúc sau, Trúc trở ra.

Bích HỒNG kêu lên:

- Lại mặc áo vàng. Ta tưởng màu vàng đối với Trúc từ đây trở thành kỷ niệm rồi chứ.

- trông có tươi thắm không? - Trúc xoay một vòng trước mặt Bích HỒNG và hỏi.

- Tươi như nắng ấy.

- Nắng sáng hay nắng chiều?

- Nắng trưa.

- Nắng trưa chói mắt lắm, ta không thích đâu. - Trúc cười.

Một lúc sau Trúc đèo Bích HỒNG bằng xe Honda phóng ra khỏi nhà. Không khí mát rượi trên đường sau cơn mưa làm đầu óc Trúc thanh thản hơn.

Từ kế Tường

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 8

Sau đám cưới, chị Huyền về nhà chồng, căn nhà bình thường vắng vẻ nay lại càng thêm vắng hơn. Chiều nay Trúc ngồi dưới gốc cây khế và lật xem những tấm hình chụp hôm đám cưới mà chị Huyền đã rửa riêng ra một bộ để lại nhà làm kỷ niệm. Tập album dây cộm, toàn hình màu, gần như chụp lại toàn bộ cảnh đám cưới. Và tấm nào cũng có hai cô phù dâu theo sau. Hôm đó Trúc và Bích Hồng thật xinh xắn bên cạnh cô dâu chú rể. Đám cưới của chị Huyền tổ chức ở một nhà hàng lớn, sang trọng và không khí thật vui. Hôm nay thì chị Huyền đã sống trong hạnh phúc của chị, cô dâu chú rể đã đi hưởng tuần trăng mật ở Đà Lạt.

Một gương mặt hiện ra trong vài tấm ảnh làm Trúc giật mình, đó là Bách. Hôm đó Bách lại làm phù rể, cho nên lúc nào cũng gần gũi Trúc và làm anh ta không bỏ lỡ cơ hội để tán tỉnh cô. Mới đầu Trúc bực mình, nhưng về sau cô cũng lờ đi và rồi tự nhiên có một cảm giác dễ chịu xen vào lòng cô khi mọi người chú ý tới Bách. Phải nói anh ta cũng đẹp trai, đáng học thức, ăn mặc đúng thời trang và nịnh đầm thuộc loại điêu luyện. Trong lúc ngà say Bách đã gọi Trúc bằng "em" xưng "anh" ngọt lịm và nhảy vào đứng chung với Trúc lúc chụp hình.

Bích Hồng đã hỏi Trúc:

- Thằng cha phù rể này.. hắc ám quá. Chỗ con gái người ta chụp hình cũng nhảy vô nhăn răng cười. Vô duyên.

Trúc đã trêu bạn:

- Thằng chả muốn đứng gần Bích Hồng đấy.

- Chứ không phải anh ta mê Trúc ra mặt hả?

- Đâu có.

- Thôi đừng có giả vờ ngây thơ cụ cô nương ơi. Làm sao lấy vải thưa mà che mắt thánh được.

- Vậy mắt thánh của Bích Hồng đã thấy gì?

Bích Hồng cười:

- Thấy anh chàng bị chết đuối trong đôi mắt bồ câu của nhỏ, anh ta đang bơi đang chơi với và kêu la cầu cứu. Trúc hãy làm ơn làm phúc cứu hẳn đi. Ra tay tế độ mà với hẳn lên đi kéo hẳn chết chìm mất.

Trúc cười:

- Ở không đâu mà vớt, cho hẳn chết chìm luôn.

Trúc xếp tập album lại, nhưng gương mặt của Bách như vẫn hiện ra. Trúc ngồi thừ người, lòng cô vừa buồn bã, vừa nôn nao với một tâm trạng phức tạp.

Bất ngờ có tiếng chuông ngoài cổng. Nhóc Phục chiều nay lại đi bơi, do đó, Trúc phải đi ra mở cổng. Cô ngạc nhiên đến sững người khi thấy Bách.

- Sao, ngạc nhiên lắm à, mở cổng cho anh vào coi cô bé?

Trúc nhăn mũi:

- Anh tìm anh Nghiêm hả?

- Trời ơi, hôm này mà tìm anh ấy làm gì. Ông ấy đã bị bà Huyền xô mũi dắt đi Đà Lạt hưởng tuần trăng mật rồi.

- Anh tìm mẹ em hả?

- Không, tìm cô bé.

- Tìm em? - Trúc giả vờ ngạc nhiên.

- Mở cổng đi, đừng bắt khách phải đứng ngoài lâu mà thành con người bất lịch sự.

- Em không ham làm người lịch sự đâu.

- Thôi mà...

Trúc mở cổng, Bách cho xe vào sân. Giọng anh thật tự nhiên khi đi với Trúc về chỗ gốc cây khế:

- Chiều đẹp như thế này mà Trúc không đi đâu sao?
- Bộ anh tưởng em lúc nào cũng rảnh rang để đi chơi như anh vậy sao?
- Em bận học à?
- Học và nấu cơm, coi chừng nhà. Bây giờ chị Huyền ở riêng rồi, em lên chức... quản lý ngôi nhà và cái bếp.
- Như vậy càng vui chứ sao.
- Anh vào nhà chơi - Trúc mời - có mẹ em ở nhà.
- Thôi, ngồi ngoài này nói chuyện cũng được lại mát mẻ.

Trúc bỗng lúng túng, cô không biết làm gì hơn là trao quyển album cho Bách xem để kéo dài thời gian. Bách lật xem qua loa gần như chẳng chú ý gì tới những tấm ảnh đám cưới.

- Chị Huyền có chồng rồi. Trúc còn lại một mình trong căn nhà rộng mà trước đây thường có hai chị em trò chuyện, vui đùa. Bây giờ em có thấy buồn không?

- Dĩ nhiên có buồn một chút xíu.
- Buồn hoặc không sao lại buồn có một chút xíu? - Bách liếc Trúc cười.
- Tính em vẫn vậy, ít rõ ràng một điều gì. Buồn cũng chút xíu, vui cũng chút xíu, giận hờn cũng một chút xíu.

Bách hỏi một cách bất ngờ:

- Tại sao Trúc có vẻ.. ghét anh chút xíu vậy?
- Ghét anh không có chút xíu đâu, ghét rất nhiều - Trúc cười tủm tỉm.
- Đồng ý, nhưng mà tại sao?
- xXn miễn trả lời.
- Thế mà anh vẫn thắc mắc hoài đấy, kể từ hôm gặp em lang thang ngoài bãi biển Vũng Tàu.
- Em lang thang hồi nào? Người ta đi dạo trên biển mà anh bảo lang

thang, kỳ chưa.

- Đi một mình tức là lang thang. Đừng có cãi nữa cô bé bướng bỉnh ơi.

Trúc chớp mắt cười khúc khích:

- Bây giờ tới phiên em hỏi, tại sao anh cho rằng em ghét anh?

- Còn tại sao nữa, thực tế đã chứng minh.

- Thực tế nào?

- Tự em hỏi lại mình xem. - Bách nhún vai - Anh đâu phải là trẻ con mà không biết chuyện ấy.

- Rồi sao? - Trúc có vẻ thách thức.

- Chẳng sao cả. Anh cũng chẳng giận gì em. Vì anh xem Trúc là một cô bé, đơn giản vậy thôi.

- Người ta lớn rồi. Năm nay em học lớp mười hai, năm tới sẽ là sinh viên. Bách cười giòn, anh móc thuốc ra châm lửa hút. Thái độ rất tự tin. Giữa những hơi thuốc, thỉnh thoảng Bách lại liếc nhìn Trúc, anh cười cười:

- Trúc vẫn thường hay ngồi dưới gốc cây khế này lắm à?

- Em là bạn thân của cây khế mà.

- Thích nhỉ, thế có bao giờ em trò chuyện với người bạn thân này không?

- Có chứ.

- Hai người nói gì?

- Nhiều chuyện lắm. Và hoàn toàn những chuyện bí mật mà không thể tiết lộ cho kẻ thứ ba biết được.

Bách nhìn lên cây khế. Mắt anh mở lớn như để chiêm ngưỡng tàn khế um tùm, cành nhánh chi chít, rậm rì. Mùa này khế có nhiều bông nên quyến rũ mấy chú ong bầu tới tìm mật. Những chú ong bầu kêu u u tạo thành một âm thanh quen thuộc trong khoảng không gian phía trên đầu.

Bà Phán bỗng hiện ra ở thềm nhà, bà thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy Bách. Anh ta vội vàng đứng lên lễ phép chào. Bà Phán hỏi:

- Cậu Bách tới bao giờ thế, sao không vô nhà uống nước?

- Dạ, cháu ngồi ngoài này cũng được ạ.

- Trúc mời anh vào nhà đi chứ?

Trúc đành phải mời Bách và cùng theo anh vào phòng khách. Bà Phán cũng ngồi xuống ghế sa lông và vui vẻ hỏi:

- Hôm nay cậu không đi làm sao?

- Dạ, cháu nghỉ.

- Cậu làm việc mà xem ra rảnh rang quá nhỉ?

- Công việc của cháu có lúc bận bù đầu, có khi lại rất rảnh, coi như người nhàn hạ.

Bà Phán vốn là một giáo viên có tiếng, từ ngày nghỉ hưu vì mất sức bà chỉ loanh quanh trong nhà thỉnh thoảng mới tới thăm những người bạn cũ từ hồi con ở trong rừng. Bà có cuộc sống khép kín và gần như nhìn mọi vấn đề dưới con mắt của một nhà giáo. Bà rất mực yêu chồng, thương con, nhưng so với ông Phán, bà không "đổi mới" cho lắm. Điều này cũng dễ hiểu vì ông Phán là một bác sĩ, đã đi nhiều nơi, kể cả nước ngoài, còn bà Phán sống theo khuôn khổ của một gia đình nề nếp. So với chồng, bà Phán như già hơn, mái tóc của bà bạc nhiều và bao năm gian khổ ở chiến trường đã ăn mòn sức khỏe của người phụ nữ vốn không được khỏe mạnh.

- Ngày nghỉ cậu không đi chơi đâu sao?

- Dạ, cháu chỉ loanh quanh trong thành phố. Vả lại muốn đi chơi xa cũng không có bạn. Đi một mình thì buồn chán lắm bác ạ.

Đây là một câu trả lời không thành thật của Bách. Trúc nhìn anh ta và mỉm cười. Trong khi bà Phán lại có vẻ rất có cảm tình với Bách, không phải lúc sau này, mà từ trước kia, khi anh tới nhà chơi cùng với anh Nghiêm. Điều này không khỏi làm cho Trúc nảy ý so sánh, và tự nhiên Trúc cảm thấy buồn phiền trong lòng.

- Hôm nay cậu tới chơi hay có việc gì không?

- Dạ... cháu tới chơi với Trúc.

- Ừ, lúc này Trúc nó cũng ít đi đâu, cứ loanh quanh trong nhà. Nếu cậu tới chơi thì em nó có bạn càng vui. Phải không Trúc?

Câu hỏi bất ngờ của mẹ làm Trúc sửng sờ, không biết làm sao khác hơn là gật đầu. Bách có vẻ cao hứng:

- Cháu có thể kèm cho Trúc học thêm nếu Trúc đồng ý và bác cho phép.

- Điều này thì tốt quá đi chứ, dạo này Trúc nó học sút và làm bác lo ngại. Năm nay Trúc phải thi tốt nghiệp.

Trúc cắn môi, cô không thể ngờ Bách lại tự tiện đề nghị một việc như vậy, và mẹ cũng thiếu tế nhị khi tỏ ý chấp nhận lời đề nghị của Bách. Dù sao Trúc cũng là một cô gái nhiều tự ái.

- Trúc nghĩ thế nào? - Bách tươi cười hỏi.

- Em thấy là chưa cần thiết ạ. Em còn cố gắng được.

- mẹ thấy việc này rất tốt, có lẽ con nên thu xếp để học thêm. Thôi nhé, hai anh em nói chuyện, mẹ bận tí việc.

Bà Phán cố ý để Bách được tự do nên tế nhị cáo từ. Còn lại hai người trong căn phòng rộng tự nhiên Trúc cảm thấy mất tự chủ trước Bách. Cô phải giả vờ mở nhạc.

- Trúc thích loại nhạc nào? - Bách hỏi.

- Tình cảm.

Bách cười:

- Anh tưởng mấy cô gái trẻ thường thích nhạc giật chứ.

- Cũng tùy.

- Nghe chị Huyền bảo Trúc biết khiêu vũ. Hôm nào anh mời Trúc đi chơi nhé?

- Nếu Trúc rảnh và mẹ cho phép.

- Ồ, anh sẽ trực tiếp xin bác. Chẳng có sao hết.

Trúc tưởng đâu cô từ chối khéo như vậy Bách sẽ hiểu nhưng Bách đã tới

nhà vào chiều thứ bảy và đã xin phép mẹ đưa Trúc đi chơi. Bà Phán đồng ý và có vẻ khích lệ. Cô muốn khóc quá chừng và tự nhiên muốn đập phá cái gì đó cho hả giận. Tuy nhiên cuối cùng rồi cô cũng nhân lời đi chơi với Bách. Có lẽ cô "giận lẫy" mẹ thì đúng hơn.

Lúc đưa Trúc đi lên những bậc thang của khách sạn có mở khiêu vũ, Bách nói giọng tình tứ:

- Để tối nay anh xem em nhảy như thế nào.

- Em nhảy dở ẹc.

- Thôi, đừng có xạo cô bé, Huyền đã báo cáo lại với anh hết rồi. Sợ anh "quậy" không lại với em đó thôi.

Buổi tối cuối tuần khiêu vũ trường đông nghẹt. Cũng may Bách tìm được cái bàn trống gần ban công nên không khí tương đối dễ chịu. Trong ánh đèn mờ ảo Trúc nhìn những cặp tình nhân đưa nhau ra sàn nhảy và một bản nhạc tình tứ vang lên. Bách gọi thức uống, một gói thuốc ba số 5.

- Em không uống được bia đâu, anh đổi cho em ly cam tươi tốt hơn.

- Xong ngay.

Bách uống từng ngụm bia, còn Trúc uống từng ngụm nước cam. Trúc thấy đôi mắt Bách sáng lên trong đóm lửa của điếu thuốc cháy. Đôi mắt đã từng nhìn Trúc trên bãi biển. Trúc rùng mình.

- Tối nay người ta đưa nhau đi nhảy đông quá nhỉ?

Bách nói một cách băng quơ. Trúc làm tỉnh ngậm chiếc muống nhìn về một góc của sàn nhảy. Trúc thoáng thấy một gương mặt quen thuộc. Và Trúc giật thót mình sững sờ. Có thể như thế được sao? Trong bóng mờ, Trúc nhìn thấy Thường đang nhảy với một cô gái. Thọt đầu Trúc tưởng mình lầm, nhưng khi bản nhạc chấm dứt, Thường đưa cô gái về chỗ ngồi ở chiếc bàn trong góc khiêu vũ trường gần với bàn của Trúc, cô mới biết là mình không lầm. Tự nhiên Trúc run lẩy bẩy như người bị cảm lạnh, mắt cô mờ tối, cảm giác hai giọt nước mắt đang ứa mà không khóc

được. Trúc cắn chiếc mũống. Cắn đến nhói đau hàm răng.

- Anh mời em bản này.

Đó là một điệu tango tình tứ. Trúc nhả chiếc mũống ra cho nó rơi vào ly đánh "keng" một tiếng và đứng lên. Bách nắm tay Trúc đưa cô ra sàn nhảy. Bách thì thào:

- Tay em lạnh quá.

- Tự nhiên như vậy đấy.

Thường cũng đưa cô gái ra sàn nhảy. Trong một thoáng sững sờ hai người nhận ra nhau. Mắt Thường tối sầm lại mà mặt anh thì đỏ gay, có lẽ Thường đang say. Còn Trúc bước sai nhịp, dẫm lên Bách và cô gục đầu luôn vào vai Bách. Cô khóc nức nở làm Bách ngạc nhiên. Anh không hiểu sao Trúc lại như thế, và bỏ dở bản nhạc, Bách đưa Trúc về chỗ ngồi.

o0o

Bức điện tín của chú Hiển làm cả nhà hoang mang.

- Anh cho phép Trúc và Phục ra ngay. Trường bị bắt, nhà cần người. Càng sớm càng tốt.

Sau bữa cơm tối ba quyết định cho Trúc và Phục sáng đó đi ngay Vũng Tàu. Bức điện không nói rõ được thực trạng của gia đình chú Hiển, nhưng ba đoán đó là một việc hết sức cần thiết, chú ấy mới đánh điện tín hỏa tốc như thế.

Trúc nói:

- Nhưng con còn đi học, Phục cũng đi học chứ bộ?

- Ba sẽ xin phép cho hai đứa nghỉ một tuần vì việc gia đình. Trúc ra ngoài đó viết thư về cho ba ngay về tình hình của chú Hiển nhé.

Ngồi trên xe đò ra Vũng Tàu, Trúc nhìn ra cảnh vật hai bên đường mà nôn nao với những kỷ niệm của mùa hè đã trôi qua. Lòng Trúc nặng trĩu, vừa hoang mang lo sợ không biết chuyện gì đã xảy đến với Trường, vừa buồn bã khi nhớ tới Thường, có lẽ nào tình cảm ban đầu của hai người

chỉ trong một thời gian đã như những vụn cát đã bị sóng cuốn trôi trở lại biển khơi?

- Sao chị có vẻ buồn vậy? - Phục hỏi.

- Lần này đâu phải đi nghỉ hè mà vui? - Trúc đáp.

- "Ông" Trường chắc quậy quá nên bị bắt chứ gì.

- Chị cũng đang lo đây.

- Nhưng chú Hiển và thiểm Loan không lẽ để cho con mình bị bắt sao?

- Thôi, ra ngoài đó sẽ biết. Phục đừng hỏi làm chị rối óc thêm.

Phục cụt hứng, nó làm thỉnh ngả đầu vào thành ghế nhắm mắt như dỗ giấc ngủ. Bác tài xé mở băng cassette, những bản nhạc Ấn Độ thịnh hành vang lên trong xe.

Phục mở choàng mắt và lầu bầu:

- Bác tài mở nhạc ồn ào làm khó ngủ quá.

- Người ta không kêu mà nhỏ kêu. - Trúc nói.

Phục mỉm cười. Và sau đó một lúc hình như Phục chìm vào giấc ngủ, mãi đến khi xe vào tới bến Trúc lay gọi Phục mới tỉnh dậy. Nó dụi mắt và ngơ ngác hỏi:

- Ủa, tới rồi à?

- Tới rồi.

- Mau quá, vậy mà em tưởng còn lâu lắm mới tới.

- Em ngủ say có hay gì đâu.

Hai chị em đón chiếc xe xích lô về nhà chú Hiển. Chỉ có thím Loan ở nhà, thấy Trúc và Phục ra tới, thím Loan mừng rỡ nói:

- May quá, thím định chạy đi công việc đây, nhà đang rối lắm, có Trúc và Phục ra trông nhà giùm mới an tâm được.

- Nhận được điện tín của chú, ba bảo cháu và Phục đi ngay. Cả nhà hoang mang không hiểu chuyện gì mà điện tín thì nói vắn tắt quá.

- Khổ quá đi. Trường nó dính vào một vụ tổ chức vượt biên và đã bị bắt.

Chú thím phải chạy lo hết hơi. Nhà lại không có ai.

- Có chuyện đó thật sao thím? - Trúc ngạc nhiên hỏi.

- Thoạt đầu thím cũng không tin, nhưng sự thật lại đúng như vậy mới khổ, con với cái...

- Đã có hy vọng gì chưa thím?

- Cũng đang lo đây. Khổ nỗi là chú Hiến lại phải vừa đi công tác gấp, mình thím ở nhà mới mệt chứ.

Tối đến thím Loan mới có thì giờ kể lại đầu đuôi câu chuyện về Trường. Thì ra, sau ngày ba chị em Trúc ở Vũng Tàu về lại Sài Gòn, chú Hiến và thím Loan bận lo chuyện làm ăn, ít có thì giờ quan tâm tới Trường nên anh ta càng hư đốn, Trường tiếp tục lao vào con đường ăn chơi trác táng với một đám bạn bè xấu, bỏ học và tham gia vào một vụ tổ chức đưa người vượt biên để lấy vàng chia nhau. Một đêm cuối tuần trăng trên bãi biển vắng người, Trường và đồng bọn đã bị dân chài phát hiện việc đưa người vượt biên nên báo cho công an vây bắt tại trận.

Thím Loan than thở:

- Tại nó là con một nên chú thím nuông chiều thái quá thành ra hư đốn đến thế, thật không còn mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ ở xứ Vũng Tàu này nữa.

- Ở trong trại giam, Trường có vẻ hối hận việc mình làm không thím?

- Ai biết nó có hối hận hay không, khi chú thím vào thăm nó vẫn tỉnh khô như không có chuyện gì xảy ra.

Rồi thím Loan lại thở dài. Trúc không ngờ việc của Trường làm lại mang tính chất nghiêm trọng đến thế. Hóa ra lời chị Huyền nói đã trở thành sự thật. Trúc rất tiếc là trong thời gian đó cô không có ở đây, nếu có, chắc chắn Trường sẽ nghe lời khuyên của Trúc mà kịp dừng lại mọi chuyện. Trúc tin là thế, vì thực ra Trường bị ảnh hưởng bởi bạn bè xấu, trong khi đó chú thím lại vắng nhà luôn.. thế mà khi vào dự đám cưới của chị

Huyền, Trường vẫn tỉnh bơ, không có biểu hiện gì sa chân vào tội lỗi. Nhìn vẻ mặt khổ sở của thím Loan, Trúc không biết an ủi thím thế nào. Trúc cũng mong cho trời mau sáng để cùng với thím Loan vào thăm Trường ở trại giam. Đêm đó Trúc phải thức khuya để viết một bức thư dài cho ba kể rõ mọi chuyện. Và báo cho ba biết có thể hai chị em sẽ lưu lại Vũng Tàu coi giùm nhà chú Hiển lâu hơn dự kiến.

Sau khi đi thăm Trường về, thím Loan đi lo ngay công việc. Chỉ còn hai chị em Trúc ở nhà.

- Phục trông nhà, chị đi lại đây một chút nhé? - Trúc cười phát vào vai nhóc Phục nói.

- Đi đâu? A, thôi em biết rồi, chị đi tới nhà anh Thường phải không?

- Đúng đấy.

- Em sẽ trông nhà với một điều kiện - Phục cười.

- Điều kiện gì?

- Chị phải xách về giỏ nhãn.

- Xời, lạc hậu quá Phục ơi, mùa này làm gì có nhãn.

- Ủa, bộ nhãn cũng có mùa nữa sao?

- Nhà "lý sự" thông minh mà chẳng hiểu cái gì cả. - Trúc cười - Nhưng thôi, chị sẽ có quà khách cho Phục, cứ yên chí.

Trúc vào dẫn chiếc xe đạp mini của thím Loan và đạp xe về hướng nhà Thường. Con đường vẫn như xưa, không có gì thay đổi nhưng sao Trúc thấy nó lạ lẫm như lần đầu tiên cô biết. Có lẽ Thường vẫn còn ở Sài Gòn và chắc chắn Thường không ngờ Trúc đang ở đây, sắp sửa tới nhà anh, sắp sửa gặp lại những kỷ niệm còn ngùi ngùi trong thương nhớ.

Chú bé Ngoan đang ngồi vá lưới trong sân, thấy có người vào nhà, Ngoan hất chiếc nón nỉ che tầm mắt để nhìn ra. Ngoan tròn mắt và đứng vụt lên reo to:

- Trời ơi, chị Áo Vàng. Chị ra bao giờ thế?

Trúc dựng xe trong bóng cây và ôm lấy vai Ngoan cười:

- Chị ra hôm qua.
- Vậy mà hôm nay mới tới.
- Chị bận công việc, hôm nay mới rảnh. Ngoan ở nhà một mình à?
- Ba má em đi biển rồi. Anh Thường thì ở trong Sài Gòn, em không ở nhà một mình thì ở với ai? - Ngoan cười nói.
- Lâu gặp Ngoan, chú cũng tiếp tục "lý sự" nữa rồi.
- Chị ra ngoài này anh Thường có biết không?

Trúc buồn bã lắc đầu:

- Chị không gặp anh Thường.
- Sao thế? A, em biết rồi, hình như lâu nay chị và anh Thường giận nhau phải không?
- Sao em biết.
- Làm sao mà em không biết. Dễ quá mà. Lần nào về ngoài này thấy anh Thường thở vắn than dài, đi ra vườn nhãn như người mất hồn là em biết ngay thôi.

- Anh Thường có nói gì với em không?
- Không bao giờ, có hỏi anh ấy cũng không nói.

Trúc ngồi xuống chiếc băng ghế dài nhìn quanh ngôi nhà chìm trong bóng nắng. Khu vườn nhãn rì rào gió, mùa nhãn đã hết nên hương thơm cũng tàn lụi trong không gian thình lặng. Lũ chim bay vào vườn ăn trái chín cũng bay đi... Trúc lặng lẽ thở dài.

- Chị lại thở dài nữa rồi. Sao ai cũng thở dài hết vậy?
- Ngoài này có cái gì vui kể lại chị nghe? - Trúc nói.
- Chẳng có gì vui, xứ biển thì một ngày cũng như mọi ngày. Chuyện chị điên nhảy xuống biển tự tử em đã kể chị nghe hôm trước trong một bức thư rồi.
- Ngoan vẫn đi học chứ?

- Lúc này em học hết lắm chị ơi. Tại anh Thường vào Sài Gòn nên ở nhà có một mình em lo, ít có thời gian học bài.

- Chị cũng học hết vô - Trúc cười nói.

- Tại sao thế?

- Buồn.

- Anh Thường về đây cũng kêu buồn. Có hôm về anh dẫn em đi uống bia ngoài quán Thùy Vân, cái quán mà chị với anh ấy thường ngồi đó.

- Ngoan mà cũng uống bia à?

- Chứ sao.

Trúc nhại giọng Ngoan làm chú bé phì cười.

- Ngoan tiếp tục công việc đi, chị ra vườn nhãn một chút.

- Mùa này chẳng có gì, buồn tanh.

- Có cây lá chứ sao không? - Trúc cười và đi vào vườn nhãn.

Ngoan không tiếp tục vá lưới, chú bé cũng theo Trúc vào vườn. Vô tình Trúc dừng lại dưới bóng cây nhãn mà ngày nào Thường đã hái những chùm nhãn đầu mùa tặng cô. Tự nhiên Trúc muốn khóc.

- Anh Thường có nói gì về chị không, Ngoan? - Trúc chớp mắt hỏi.

- Anh ấy không nói gì cả, nhưng mà như đã nói thật nhiều.

- Nghĩa là sao?

- Anh ấy cũng ra ngoài vườn nhãn, tới đứng dưới gốc nhãn này, như chị vậy, và thở dài.

- Như thế sao lại nói rất nhiều?

- Vì con người ta khi im lặng là nói rất nhiều.

- Ngoan lại "lý sự" nữa rồi.

- Em hỏi thật, bộ chị và anh Thường giận nhau à?

- Không.

- Như vậy tại sao cả hai lại buồn khỉnh khiếp vậy?

Trúc ngó Ngoan cười:

- Bộ Ngoan thấy chị buồn "khủng khiếp" lắm sao?
- đúng như vậy đấy.
- Tuần này anh Thường có về nhà không?
- Em cũng không biết nữa, lúc này anh ấy đi về bất thường lắm. Giống như "thằng cha" té giếng.
- Sao Ngoan lại nói vậy?
- Chị Trúc không biết đâu, trong xóm em có một ông đó hồi nhỏ bị té giếng, được người ta vớt lên kịp, lớn lên ông ta khùng ngơ ngơ ngác ngác như "ông Thường" bây giờ vậy.

Trúc cười:

- Ngoan mà nói anh Thường như người bị té giếng thế nào cũng bị anh ấy.. búng lỗ tai đấy.
- Búng lỗ mũi em không sợ, cho anh ấy búng cả ngàn cái cũng không sao.
- Bao giờ mới tới mùa nhãn nữa Ngoan?
- Năm sau.
- Năm sau thì lâu quá nhỉ, biết chị có ra ngoài này nghỉ hè nữa không?
- Sao lại không, trừ khi chị đi lấy chồng. Ừa nhưng mà lấy chồng người ta lại càng phải đi nghỉ mát, tắm biển hơn. Do đó kết luận rằng, thế nào mùa hè năm sau chị cũng lại ra đây nữa coi.

Trúc mỉm cười trước suy nghĩ ngây ngô của chú bé. Từ chỗ này Trúc cũng có thể nghe được tiếng sóng theo gió vọng tới. Tiếng sóng biển buổi chiều nghe vừa xa xăm vừa gần gũi, giống như một thứ tiếng nói của kỷ niệm nào đó vọng về.

- Mình ra ngoài bãi biển đi

Câu hỏi của chú bé không được trả lời. Bởi lúc đó Trúc đã như người mất hồn, cô nhìn ra mặt biển xanh thẳm, chìm sâu trong sự im lặng và đôi mắt thật buồn

o0o

Trong lúc ngồi uống cà phê sáng. Phục hỏi Trúc :

- Tối qua chị uống bia ở đâu vậy ?
- Sao em biết chị uống bia ? - Trúc cười cười
- Mặt chị đỏ rần. Em vừa mở cổng cho chị vào là biết ngay thôi.
- Thím Loan biết không ?
- Lúc đó thím Loan ngủ mất tiêu rồi.
- Mặt chị đỏ lắm hả ?
- Đỏ như mặt trời mọc ban đêm.
- Chị uống bia ngoài quán Thùy Vân với chú bé Ngoan. Nhưng mà em đừng nói cho ai biết hết nhé ?
- Bộ.. chị... khùng sao, tự nhiên đi uống bia với thằng bé ấy.
- Chị buồn.
- Tại sao chị buồn ?
- Nỗi buồn của người lớn, em còn nhỏ không hiểu được đâu, vì vậy đừng hỏi nữa.

Phục cười, nó "lý sự"?

- Bộ có nỗi buồn người lớn và nỗi buồn tre con nữa sao ?
- Thôi, đừng hỏi chị nữa mà. Thím Loan đi lo công việc rồi phải không ?
- Thím đi từ sáng sớm lặn kia. Lúc chị còn ngủ
- Thím có dặn gì chị không ?
- Không, chỉ nói rằng trưa nay thím không về ăn cơm, chị em mình đừng đợi.

Trúc gật đầu, cầm tờ báo đi luôn ra ngoài sân nằm trên ghế xích đu. Vừa lúc đó có tiếng chuông gọi cổng, Trúc nhồm dậy gọi Phục :

- Ra ngoài cổng xem ai đấy PHỤC Ơi.
- Sao chị không mở mà gọi em ? - Phục đi ra ngó Trúc hỏi.
- Thôi mở cổng cho khách đi, đừng có "lý sự " nữa.

Một lúc sau Trúc ngạc nhiên đến tròn mắt khi thấy Phục đi vào với Bách.

Trúc không hiểu cô mừng hay lo lắng, ngẩn người giây lâu, Trúc mới hỏi được :

- Ủa, sao anh biết nhà này mà tìm tới ?

- Có gì khó khăn đâu khi người ta đã quyết đi tìm ? - Bách cười nói.

- Nếu anh không biết địa chỉ thì làm sao tìm được ?

- Dĩ nhiên. Trúc biết ai cho địa chỉ không ?

- KHông.

- Mẹ em đấy, hôm qua anh tới chơi nhà, biết được em có việc phải ra Vũng Tàu, anh hỏi bác địa chỉ nhà chú Hiến, bác cho ngay.

- Anh đi chơi à ? - Trúc giả vờ hỏi.

- Đi tìm chứ đi chơi nổi gì. Vũng Tàu có xa lạ gì với anh đâu mà phải bỏ công đi chơi.

- Anh Bách vào nhà uống nước - Trúc mời.

- Em hết trốn anh rồi nhé - Bách vừa theo Trúc vừa cười nói.

- Việc gì mà phải trốn ?

- Lần trước hỏi địa chỉ nhà này em không nói. Hoá ra rồi cũng không giấu được lâu. Bây giờ anh bắt được em ở đây.

- Tuy nhiên anh vẫn là người khách không mời mà tới - Trúc cười.

- Vậy mới ngon.

- Em hỏi thật, anh đi chơi, đi lo việc làm ăn hay có việc gì ?

Bách nhìn thẳng vào mắt Trúc, nói:

- Anh đi tìm em.

- Tìm em ?

- Đúng như thế.

- Nhưng mà để làm gì ? Em ra ngoài này có công việc nhà chứ không phải rảnh rang đi chơi đâu.

- Anh biết chứ. Và chính vì vậy mà anh ra đây, vì anh nghĩ rằng trong việc này anh có thể giúp em được - Bách cười - Đúng hơn là có thể giúp

gia đình chú Hiển được.

Trúc bối rối hỏi:

- Anh đã biết chuyện gia đình chú Hiển rồi à, ai nói với anh ?

- Mẹ em.

Trúc thêm nhủ "anh ta đã mua chuộc được mẹ mình mất rồi". Và trông Bách, anh ta có vẻ hãnh diện khi nói rằng chính mẹ Trúc đã cho anh ta biết điều đó mà lẽ ra phải giấu. Chúng tỏ anh ta cũng là một người được tin cẩn trong gia đình.

Trúc xằng giọng :

- Anh giúp bằng cách nào ?

- Anh có quen với một vài nhân vật có quyền lực ở đây, có thể giúp cho Trường ra được.

- Việc đó chú Hiển cũng thừa sức làm, nhưng chú đã không làm.

- Sao chú ấy lại đánh điện tín khẩn cấp vào Sài Gòn và nhờ em ra coi nhà để vợ chồng chú ấy chạy lo ?

- Không phải chú Hiển đánh điện tín đâu, mà là thím Loan mạo danh chú để đánh đây. Từ khi biết Trường tham gia vào vụ tổ chức vượt biên và bị bắt, chú Hiển giận, bỏ nhà không thèm bước chân về nữa, cũng không thèm chạy lo cho Trường.

Bách cười :

- Như vậy sự giúp đỡ của anh lại càng hữu ích. Có sao đâu ?

Đúng là không có sao thật, nói một cách nào đó trong trường hợp này sự giúp đỡ của Bách hết sức cần thiết. Mấy ngày đã trôi qua, thím Loan chạy tứ tung nhưng ở đâu cũng hứa nhưng rồi Trường vẫn còn ở trong trại giam. Tội nghiệp thím Loan vì thương con nên không nghe lời chú Hiển, hạnh phúc của thím Loan có thể bị tan vỡ vì chuyện này.

- Ngày mai em đi với anh đưa Trường về. Được chứ ?

- Để em hỏi lại ý kiến của thím Loan đã.

- Em cứ hỏi. Nhưng anh tin chắc là thím Loan sẽ rất vui về nhận lời.

- Cũng chưa biết.

- Còn tối nay anh mời em đi ăn, ở ngoài này anh biết có một nhà hàng khá lắm.

Trúc phân vân không biết có nên nhận lời mời của Bách không. Đây không phải là lần đầu tiên. Bách mời Trúc đi ăn, hoặc đi khiêu vũ, nhưng hầu hết những lần Bách mời trước đây đều có vợ chồng chị Huyền, còn hôm nay....

- Em ngại à ? Anh sẽ không để em về khuya đâu, và sẽ đưa em về tận nhà.

Trúc ngẫm nghĩ một lúc rồi nhìn Bách mỉm cười, nói :

- Thôi, em không hứa chắc đâu, tối anh cứ tới nếu không có gì trở ngại thì em nhận lời.

Buổi tối, đúng bảy giờ, Bách tới nhà đón Trúc bằng chiếc Dream 100 bóng lộn. Anh ta rút cho Phục một xấp tiền và cười vỗ vai Phục nói :

- Công "chú" coi nhà. Khi về anh sẽ có quà. Ở nhà một mình có sợ ma không ?

- Chỉ sợ ma sống chứ không sợ ma chết - Phục nói.

- Giải

- Nhưng anh cho tiền chi nhiều vậy, định "hối lộ" hả ?

- Để Phục mua đồ chơi.

- Xời, làm như tui còn nhỏ tí không bằng. Người ta lớn rồi ông ơi.

- Vậy để rủ bạn đi uống cà phê.

- Nghe còn có lý hơn.

- Thôi, anh và chị Trúc đi nhé.

Bách chở Trúc chạy hết con đường cạp biển rồi quẹo vào một con đường tối om om, vắng tanh. Trúc hỏi :

- Bộ hết đường rồi sao, con đường gì mà tối thấy ghê.

- Ở đây phần lớn đường phố đều tối như vậy cả.
- Chắc anh ra Vũng Tàu thường lắm phải không ?
- Cũng thường, phần lớn là do công tác.
- Chứ không phải đi chơi ?
- Vừa công tác, vừa tranh thủ đi chơi, tội gì em.
- Sao anh không lấy vợ đi anh Bách ? - Trúc cười khúc khích hỏi.
- Cũng sắp lấy rồi.
- Ai thế, nói cho em mừng coi ?
- Bí mật. Nhưng bảo đảm là không xa lạ với em đâu.
- Chà, làm em hồi hộp.
- Khi biết được người đó là ai, em sẽ còn hồi hộp hơn nữa. Không chừng em cũng sẽ đứng tim luôn.
- Coi vậy chứ trái tim em vững vàng lắm, đá ném ào ào cũng không nhằm nhò gì đâu. Anh đừng có lo.

Bách cười, tăng ga cho chiếc xe chạy nhanh hơn. Trúc không quen với lối chạy xe bạt mạng này nên hoảng hồn nói :

- Chạy từ từ thôi anh Bách ơi. Nhanh quá vậy ?
- Em vịn chặt nghen, coi chừng té đấy.
- Vịn ở đâu bây giờ ?
- Ai biết.

Trúc bấu chặt vào mép yên xe, trong khi Bách vẫn giữa nguyên tốc độ. Con đường có nhiều ổ gà, Bách cũng không tránh, cho nên chiếc xe cứ lao đi, Trúc có cảm tưởng như mình đang ngồi trên những con sóng biển. Trúc mím môi, cố giữ cho khỏi bật lên tiếng kêu hoảng sợ để chứng tỏ cô không sợ, chứ thật ra thì trong bụng run như con thằn lằn bị ngắt đuôi. Hai bên tai Trúc nghe cây lá ào ào, cứ tưởng nếu bị ngã, chắc sẽ khó mà sống được. Mãi đến khi ra một con phố sáng ánh đèn, đường tốt; chiếc xe chạy bình thường. Trúc mới thở phào.

Bách cười :

- Coi Trúc vậy mà cũng gan quá nhỉ ?

- Để anh đừng có hù người ta - Trúc giận dỗi nói.

Bách đưa Trúc tới một nhà hàng lớn, có khiêu vũ. Hai người chọn chiếc bàn chỗ khuất, Bách lịch sự kéo ghế mời Trúc ngồi.

- Chúng ta ăn tối nhé ?

- Tùy anh.

- Sao lại tùy anh ?

- Em sao cũng được, không có ý kiến. Với lại ở đây em không rành. Anh cứ gọi đi. Em thuộc vào loại dễ nuôi, cái gì ăn cũng được hết trừ món lươn.

- Sao thế ?

- Em rất sợ lươn. Hôm nào mà ở nhà mẹ nấu canh chua lươn cho ba ăn là coi như hôm đó em nhịn cơm.

- Rồi em ăn gì ?

- Ăn hủ tiếu

- Trời, nhịn cơm kiểu đó càng ngày càng mập. Người phục vụ tiến lại bàn, Bách trao cho Trúc tấm thực đơn chọn món ăn, nhưng Trúc lắc đầu :

- Đã bảo tùy anh, em nói thật chứ bộ

- Vậy anh gọi cái gì em ăn cái đó nhé.

- Dĩ nhiên là không có cái món mà em ăn không được.

- Yên chí, ở đây không có món lươn đâu.

Bách gọi thức ăn xong quay qua hỏi :

- Uống gì bia nhé. Anh và em uống bia chơi.

- Tùy anh.

- Bà Huyền bảo em cũng uống bia cừ lắm.

- Em uống được một lon.

Bách cười, gọi thêm bốn lon bia và trao lại tấm thực đơn cho người phục

vụ. Một lúc sau trên bàn đã bày đủ các món ăn Bách gọi. Chủ yếu là cá biển. Cá biển nấu canh chua, cá biển chiên, cá biển kho tộ. Trong lúc Bách khui bia rót vào ly cho hai người, Trúc cười hỏi:

- Sao anh không gọi cho em món ghẹ luộc
- Cái gì ? - Bách ngạc nhiên trợn mắt.
- Món ghẹ luộc, bộ anh chưa bao giờ ăn món này à ?
- Món ấy ai ăn ở đây.
- Em ăn.
- Nhà hàng chắc không có đâu.
- Sao không, ghẹ luộc ăn với muối tiêu chanh. Em vẫn thích ăn món ấy ở nhà.
- À.. anh hiểu rồi.

Dĩ nhiên Bách làm sao hiểu được ý của Trúc. Thật ra Trúc cũng chỉ nảy ra ý ấy khi vào đây thôi, tự nhiên Trúc muốn nhìn mấy con ghẹ để nhớ lại ngày đầu tiên Trường vào Sài Gòn đã mang tới tặng Trúc những con ghẹ đã luộc sẵn.

Bách gọi người phục vụ lại nói yêu cầu của mình. Ông ta lắc đầu cười :

- Ở đây đâu có món ghẹ luộc ?
- Nhưng cô này thích món đó, ông giúp dùm được không ?
- Được chứ, mua ngoài chợ thiếu gì ?
- Vậy nhờ ông mua giùm. Một chục ghẹ.
- Ông bà đợi cho hai mươi phút sẽ có ngay.

Khi người phục vụ quay đi, Bách cười nói :

- Cái nhà hàng này ngạc nhiên vì món ăn đặc biệt của em.

Trúc mỉm cười. Và khi Bách mời cụng ly. Hai người bắt đầu ăn, Bách lịch sự gắp thức ăn bỏ vào chén Trúc và mời Trúc ăn một cách ân cần. Bách luôn miệng nói :

- Ăn đi cô bé ạ

Càng lúc người ta càng kéo nhau ngồi chặt những chiếc bàn trống trước giờ chương trình khiêu vũ bắt đầu. Không khí căn phòng càng trở nên náo nhiệt khi ban nhạc bắt đầu những bản vui nhộn như mời mọi người ra sàn nhảy. Tuy nhiên chỉ có ít cặp hưởng ứng.

- Mời cô bé.

Trúc lại cụng ly với Bách. Cô uống cạn ly bia của mình và cảm thấy gương mặt mình nóng bừng lên, mọi vật xung quanh trở nên bừng sáng, long lanh và như nhảy múa cùng với điệu nhạc. Mới đầu là một tâm trạng buồn bã xâm chiếm Trúc, rồi dần dần tan biến theo từng ly bia. Mới đầu Trúc thấy trong đáy ly gương mặt Thường hiện ra cùng với đôi mắt, nụ cười quen thuộc của anh rồi dần dần gương mặt ấy cũng tan biến, trong ly chỉ còn những viên đá cục trong suốt, sóng sánh với bọt bia trắng, xốp, đầy hấp dẫn. Trúc lại uống, và cảm thấy có một niềm vui, sự hưng phấn đưa cô lên cao dần.

- Mời em bản này.

Đó là một bản Boston tình tứ mà Bách đã chờ đợi. Anh ta dìu Trúc ra sàn nhảy và nhìn vào đôi mắt long lanh của Trúc, Bách mỉm cười hỏi khẽ :

- Em say à ?

- Không - Trúc lắc đầu.

- Mặt em đỏ, và đẹp lắm.

- Xạo

- Cứ nhìn vào gương xem, hay nhìn vào mắt anh cũng thấy.

Trúc ngượng ngùng đing giấu mặt mình sau mái tóc, nhưng Bách đã khéo léo hôn phớt qua đôi môi hé mở của Trúc khiến cô giật thót mình. Bách tỉnh bơ dìu Trúc theo điệu nhạc và xiết chặt cô trong vòng tay cứng rắn.

- Em muốn biết người anh sắp cưới là ai không ?

Trúc chớp mắt hỏi :

- Ai thế ?

- Em đấy.

- Là em.

- Sao, ngạc nhiên à, đã bảo khi em nghe anh nói, thế nào em cũng ngạc nhiên mà.

- Đúng là ngạc nhiên thật. Em còn nhỏ quá, còn đi học

- Năm nay em sẽ thi tốt nghiệp cấp ba, em sẽ vào đại học. Lớn rồi cô bé ơi.

- Em không chịu đâu. Và anh cũng đừng có đùa như thế.

- Anh nói thật, không đùa đâu.

Và Bách cúi xuống mặt Trúc, cô giấu gương mặt của mình sau mái tóc làm Bách cụt hứng.

Trong cơn say lâng lâng, người Trúc như đang đi trên những ngọn sóng biển, cô cảm thấy hơi thở Bách nóng hổi trên mặt mình và hiểu những lời Bách nói không phải là lời đùa cợt. Nhưng Trúc thì sao ? Cô mơ hồ, chơi vơi trong một tâm trạng khó phân biệt. Bản nhạc dứt, Bách dìu Trúc về chỗ ngồi.

Trúc ngã đầu vào thành ghế, mỉm cười :

- Thôi em không uống được nữa đâu.

- Em mệt à ?

- Mệt

- Chương trình khiêu vũ còn kéo dài đến tận khuya.

- Nhưng em không thể đi khuya được. Một chút xúi nữa em phải về, không nên để Phục ở nhà một mình.

- Được

Bách uống cạn ly bia của mình, anh khui tiếp một lon bia khác và ngửa cổ uống. Mặt Bách cũng đỏ rần, đôi mắt anh cứ nhìn Trúc một cách lạ lùng

Sau khi nhảy thêm ba bản nhạc nữa Bách mới chịu đưa Trúc về. Đồng hồ

chỉ 10 giờ đêm, Trúc ngồi phía sau xe mà người cứ lâng lâng, mơ màng trong tâm trạng nửa say nửa tỉnh.

- Vịn chặt nhé, không té đấy.

- Đừng có hù em.

- Nói thật đấy, không tin chút sẽ biết.

Bách tăng tốc độ, Trúc nghe tiếng gió lướt qua tóc mình mát rượi và chiếc xe lao nhanh trên con đường vắng. Mới đầu Trúc vịn vào mép yên xe, nhưng khi chiếc xe trở lại con đường đầy ổ gà lúc này Trúc suýt té mấy lần nên bắt buộc phải ôm eo ếch Bách cho khỏi rơi xuống đường.

Phục ra mở cổng, nó ngái ngủ, gương mặt sật sù. Bách cũng quên mất lời hứa của mình. Anh ta vỗ vai PHục nói :

- Chú vào ngủ đi, để anh đóng cổng cho.

PHục lững thững đi vào nhà. Bách đóng cổng lại và dìu Trúc về phòng. Thím Loan chắc cũng chưa về, nhà vắng tanh. Trúc ngồi ngã đầu vào thành ghế, nói :

- Khuya rồi, anh Bách về đi.

Bách làm thinh, anh ta bật quẹt châm điếu thuốc lá gắn lên môi.

- Trúc mệt lắm à ?

- Không.

Bách rít thuốc, cười :

- Không mệt mà đi không muốn nổi.

- Tại mấy ly bia. Anh ác lắm, bắt em uống bia làm chi ?

- Anh có bắt đâu, chính em uống đấy chứ.

Làm sao mà Trúc nhớ được chính cô tình nguyện uống hay Bách đã nài ép ? Trúc chỉ mơ hồi nhớ lại gương mặt nào đó, gương mặt của Thường, rồi của Bách, cứ lẫn lộn vào nhau như một tấm kính có hai mặt xoay hết mặt này tới mặt kia trước mặt mình.

- Anh về đi, khuya rồi, em buồn ngủ quá.

- Hút hết điếu thuốc anh về.
 - Thật nghe, để em đi ngủ.
 - Thì em cứ ngủ đi. Anh sẽ ngồi nhìn em ngủ.
 - Xí đừng có làm bộ
 - Thật mà. Khi nào em ngủ say anh sẽ về.
 - Thôi anh về đi, không ở đây được đâu, chút nữa thím Loan sẽ về tới rồi.
- Và thay vì Bách về, anh ta bế xốc Trúc lên và mang đặt cô xuống giường.
- Đừng anh

Trúc đẩy Bách ra khi anh ta cúi xuống mặt cô nhưng hai bàn tay cứng như sắt của Bách đã ghì mặt Trúc thật chặt, không cho Trúc lẩn tránh và đặt lên môi Trúc một chiếc hôn dài bất tận. Trúc giãy nãy, cuối cùng thì cô bật khó rấm rức như một đứa trẻ tủi thân. Và Bách không dừng lại, anh ta tham lam, điên cuồng, lợi dụng Trúc đang chơi vơi trong cơn say để chiếm đoạt cô.

Từ kế Tường

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương kết

Ít có dịp nào mà cả bốn đứa bạn thân đều có mặt đông đủ như vậy. Nhưng chiều nay sự có mặt của bạn bè tại nhà làm cho Trúc khổ tâm vô cùng.

Đã thế Khánh Huệ lại bô bô cái miệng :

- Tại sao nhỏ lại nghỉ học lâu thế ?

- Mình bận

- Bận gì cũng phải nói cho bạn bè biết chứ. Đằng này lẳng lẳng nghỉ, không nói lời nào. Tưởng đâu nhỏ nghỉ học ở nhà để chuẩn bị lấy chồng rồi.

Hồng Ánh cười :

- Nhỏ lấy chồng thế nào ta cũng phải làm phù dâu. Không trốn bạn bè được đâu.

- Ta cũng phải có một chân trong đám cưới mới được, cũng không trốn khỏi đâu Thủy Trúc ơi.

Trong bốn đứa bạn thân, chỉ có Bích Hồng là thường gặp Thủy Trúc hơn cả. Tuy không biết rõ lý do nghỉ học của Trúc, nhưng Bích Hồng đã cảm thấy một việc gì đó đang xảy ra cho bạn. Mấy lần nhờ Bích Hồng xin phép. Trúc đã tạo cho bạn một nỗi nghi ngờ.

Hôm nay Bích Hồng cũng phải nói :

- Không được đâu Trúc ơi, ở trường đã đặt vấn đề rồi đấy. Lần này không ai có thể xin phép cho bạn. Hoặc là Trúc đi học, hoặc là phải có người nhà tới trường. Thế thôi.

- Có lẽ mình đến nước phải nghỉ học luôn thôi.
 - Tại sao vậy ? Nhỏ đùa hay nói thật ?- Bích HỒNG ngạc nhiên
 - Mình buồn lắm
 - Buồn đi học cho vui. Ở nhà buồn là đúng rồi - Minh Ánh khuyên
 - Lúc này trong lớp nhiều chuyện vui lắm. Thiếu Trúc gia đình "năm mái nhà ngói " mất một cây cột chống đỡ, làm sao mà chống chọi với nhóm khác - Khánh Huệ nói
 - Quán chè mất một mối quen, dì Tư cũng buồn thúi ruột.
- Bích HỒNG vuốt tóc Trúc cười :
- Ở nhà tóc dài ra mất tấc rồi, mai đi học cho bọn con trai no ngấm.
 - Chút nữa Bích HỒNG ở lại với mình nhé - Trúc dặn nhỏ
 - Có chuyện gì à ?
 - Mình muốn tâm sự với nhỏ. Buồn lắm.
 - Ừa, thấy mặt nhỏ ta cũng biết có chuyện gì buồn bã lắm.
- Hôm nay có ba mẹ ở nhà nên Trúc rất sợ bị phát hiện ra việc Trúc nghỉ học. Do đó, Trúc mời khéo bốn nhỏ bạn thân ra ngồi dưới gốc cây khế. Vừa ngồi xuống, Khánh Huệ là người đầu tiên nhìn Trúc với ánh mắt ngạc nhiên, rồi hỏi :
- Lúc này Trúc mập ra đấy, và có vẻ gì khác lạ lắm.
- Trúc giật thót người. HỒNG Ánh ngấm nhìn Trúc một hồi lâu rồi cũng gật gù :
- Đúng đấy, ta cũng thấy như thế
 - Mập thì rõ ràng rồi, nhưng gương mặt lại xanh.
 - Tại Trúc ở trong phòng miết, chẳng đi ra ngoài nên da trắng ra đấy.
 - Trắng khác, xanh khác nhỏ ơi - Minh Ánh kêu lên. Khánh Huệ bỗng nói :
- Thông báo cho nhỏ một cái tin quan trọng, ngày mai có thể cô giáo chủ nhiệm và bí thư trường sẽ tới nhà gặp ba mẹ Trúc đấy.

- Thật không ?- Trúc hốt hoảng hỏi
- Không lẽ ta đi tù nhỏ à ?
- Chết rồi, làm sao đây ?- Trúc kêu lên hoảng hốt
- Ủa, chứ Trúc nghỉ học ở nhà không biết sao.
- Không.
- Thế thì chết thật. Rồi những ngày nghỉ học Trúc đi đâu ?
- Tới nhà bà chị ở suốt buổi. Đến giờ thì về.
- Bà chị không nói với ba mẹ Trúc à ?
- Không, vì mình đã dặn rồi.
- Thôi thế thì chết thật đấy - Hồng Ánh lo ngại nói.
- Trúc gan thiệt - Minh Ánh kêu lên
- Ủa, gan quá trời. Ta không dám liều lĩnh thế đâu. Dù gì cũng phải lo ở nhà biết chứ.

Bích Hồng dè dặt bên vực bạn :

- Dĩ nhiên là phải có lý do gì đó Thuỷ Trúc mới giấu gia đình chứ.
- Bây giờ chuyện sắp đổ bể tùm lum làm sao mà giấu được nữa.
- Mấy nhỏ cứ làm rối lên thêm - Bích Hồng trách.
- Chứ còn biết làm sao bây giờ ?
- Từ từ tính
- Nhỏ nói ngon quá ta, ngày mai ở trường tới đây đây mà bảo từ từ tính - Minh Ánh nói.
- Thế thì giúp được gì cho Thuỷ Trúc, Minh Ánh hiến kế đi ? - Bích Hồng nói.
- Ta đâu biết kế gì, nhỏ lằng òm.
- Vậy thì nhỏ im đi, đừng làm Trúc rối lên nữa.

Trúc thầm cảm ơn Bích Hồng đã hiểu ý mình. Quả thật từ lúc bốn nhỏ bạn kéo tới nhà. Trúc đã lo lắng bồn chồn không yên. Cô như ngồi trên lửa và không biết phải giải thích làm sao cho bốn nhỏ bạn hiểu được

hoàn cảnh của mình. Bây giờ chuyện không khéo sẽ sinh ra cãi nhau.

- Thôi được rồi, tới thăm Trúc cho biết tình hình vậy thôi, tụi này về.

Khánh Huệ ngó Trúc nói. HỒNG Ánh và Minh Ánh cũng đứng lên. Ba nhỏ cứ nhìn Trúc chằm chằm, Trúc lảng tránh những đôi mắt như dò xét ấy và tiễn ba nhỏ bạn ra cổng.

- Dù sao Trúc cũng phải tới trường. Ở nhà là nguy hiểm lắm - HỒNG Ánh dặn.

- Để mình tính.

Trúc buồn bã quay vào buồng người xuống chiếc ghế xích đu như một người mất hồn. Bích HỒNG cầm bàn tay nhỏ nhắn của Trúc bóp nhẹ và an ủi bạn.

- Có chuyện gì buồn lắm sao mà coi Trúc giống như một kẻ mất trí vậy ?

- Đúng đấy. Cả tháng qua mình gần như mất trí đau khổ tột cùng mà phải ráng cắn răng chịu đựng.

- Tại sao ?

- Bích HỒNG không hiểu nổi đâu.

- Dĩ nhiên nhỏ không nói thì ta làm sao mà biết được.

- Mình cũng không thể nói.

- Sao lại không thể nói, mình là bạn thân, có gì Trúc cứ nói, đừng ngại. Mình không như mấy nhỏ kia cái mồm lạnh chanh, tía lia mà chẳng hiểu gì hết đâu.

- Chuyện vô cùng quan trọng mà không làm sao nói được

- Xời, chuyện sập trời cũng phải nói chứ.

Hai giọt nước mắt lăn dài trên gò má Trúc, cô khóc ngon lành và giấu mặt mình sau mái tóc. Bích HỒNG hoảng hồn lay bạn :

- Sao Trúc khóc, có gì nói cho mình nghe chứ.

Trúc lắc đầu, Bích HỒNG thở ra một hơi dài, nhìn bạn đầy thương cảm.

- Chuyện của Trúc và Thường à ? - Một lúc Bích HỒNG hỏi

- Không. Lâu rồi mình không gặp anh ấy.
- Như thế thì có gì phải khóc ?
- Nhỏ đừng hỏi nữa. Bây giờ phải làm sao đây ?
- Làm sao là làm thế nào ? - Bích HỒNG bực mình.
- Nếu Bích HỒNG cũng giống như mấy nhỏ kia thì hãy về đi, để Trúc yên thân.

Bích HỒNG bóp nhẹ bàn tay Trúc cười :

- Chơi với nhau thân thiết như "người yêu" ai bỏ Trúc trong hoàn cảnh này
- Cớ sao Bích HỒNG có vẻ bực mình, gắt gỏng ?
- Thôi, không gắt gỏng nữa.
- Vậy thử bảo mình phải làm gì đây ?
- Hay là mình và Trúc tới nhà con nhỏ bí thư Đoàn và cô chủ nhiệm giải thích ?
- Đã bảo không thể giải thích được cho bất cứ một người nào khác.
- Vậy thì biết làm sao bây giờ ? - Bích HỒNG nhăn mặt nói.
- Chắc mình không sống nổi đâu - Trúc nức nở
- Đừng có nói tầm bậy.

Trúc bỗng nói :

- Lâu nay Bích HỒNG có gặp Thường không ?
- Không
- Chắc là Thường giận mình lắm. Nếu có dịp nào gặp Thường, Bích HỒNG hẳn giùm một lời, nói mình xin lỗi anh ấy.
- Nhỏ làm gì mà như trăng trời thế ?
- Bích HỒNG không biết được đâu.
- Tức quá, chuyện gì thì cứ nói cho Bích HỒNG biết đi chứ, ở đó cứ khóc, cứ than thở mãi vậy ?
- Thôi, Bích HỒNG về đi.

Trúc lại úp mặt trong mái tóc khóc vùi. Quả thật Bích Hồng không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra với bạn. Cô đứng lên đi vòng quanh trong sân, thử chấp nối lại những suy nghĩ của mình nhưng cuối cùng Bích Hồng cũng chịu thua. Vừa lúc ấy nhóc Phục từ trên lầu lộ mặt ra nhìn răng cười với Bích Hồng. Lập tức, Bích Hồng ngoảnh nó xuống.

- Ở nhà đang có chuyện gì vậy ? - Bích Hồng kéo Phục về một góc sân hỏi

- Chuyện gì đâu ?

- Chuyện có liên quan tới chị Trúc đấy - Bích Hồng bắt nọn

- Chẳng có chuyện gì hết.

- Cớ sao chị Trúc buồn ?

- Ồi, dạo này bà ấy "mát".

- Hỏi chuyện, Phục cũng như không.

- Chứ ai biết chuyện gì đâu mà nói.

- Cách đây hơn tháng, Trúc ra Vũng Tàu giải quyết chuyện gì đấy ?

- Chuyện nhà.

- Chuyện nhà là chuyện gì mới được chứ ?

- Chuyện gia đình chú Hiến ấy mà, chị không cần biết bởi vì nó không có liên quan gì tới chị đâu.

- Vô duyên, chị hỏi là sợ có liên quan gì tới Trúc thôi.

- Nhưng bảo đảm là không có liên quan gì tới chị Trúc đâu. Hồi đó chị Trúc và Phục ra ngoài ấy coi giùm nhà cho chú Hiến, vậy thôi.

- Hồi ấy chị Trúc có gặp lại anh Thường không ?

- Chắc là không

- Phục nhớ kỹ lại nha, trả lời cho chính xác. Chị phải "điều tra" cho ra chuyện quan trọng này. Nhớ kỹ đi chú bé.

Phục nhìn Bích Hồng cười :

- Bộ chị tính tập sự làm... công an sao mà điều tra

- Ừa

- Ồi dào, chị mà làm công an tui... cùi liền.

- Thôi, nói đùa chứ PHỤC nhớ kỹ lại đi. Trong thời gian ở Vũng Tàu có ai tới nhà chú HIỂN tìm TRÚC không ?

- Có

- Ai vậy ?

- Thằng cha BÁCH chứ ai ?

- BÁCH nào ?

- BÁCH bạn của NGHIÊM, chồng chị HUYỀN, người chụp hình chung với chị trong đám cưới ấy mà.

- Ờ.. ờ... chị nhớ ra thằng cha ấy rồi.

- Hình như ông ấy mất chị lắm đấy.

- Đồ quý

PHỤC bỏ chạy vào nhà, tiếng cười nó ròn tan như trêu chọc BÍCH HỒNG thêm, BÍCH HỒNG đi về chỗ TRÚC nằm, tự nhiên cô cảm thấy một nỗi lo sợ mơ hồ cho bạn. BÍCH HỒNG lay mạnh vai TRÚC hỏi :

- Nói thật đi, có phải thằng cha BÁCH đã làm cho TRÚC buồn phải không ?

TRÚC giật thót người, đôi mắt đỏ heo mở lớn, đầy vẻ hoảng hốt :

- BÁCH nào ?

- Đừng có giả vờ nữa cô bé Ơi, còn BÁCH nào nữa cái thằng cha kỹ sư xây dựng gì đấy đã nhào vô chụp chung hình với tụi mình trong đám cưới của bà HUYỀN ấy. Hồi nhỏ ra Vũng Tàu thằng cha đó đã mò ra tới nơi phải không ?

TRÚC ấp úng :

- Nhưng mà...

- Nhưng với không nhì gì, có không thì TRÚC cứ bảo chứ đừng giả vờ nữa.

- Ừa.. có.

- Thôi chết rồi - BÍCH HỒNG kêu lên

- Nhưng không phải lỗi ở Trúc đâu, anh ta tự tìm ra nhà chú Hiền chứ Trúc đâu có cho địa chỉ.

- Thế ông Bách đã làm gì khiến Trúc phải khổ sở như vậy ?

Trúc nhìn Bích Hồng, tiếng khóc của cô vỡ ra. Chưa bao giờ Bích Hồng cảm thấy thương bạn đến thế, mỗi tiếng khóc của Trúc như một mũi kim nhọn đâm vào trái tim cô. Bình thường Thủy Trúc là một cô gái cứng rắn, giỏi chịu đựng, nhưng không ngờ hôm nay Thủy Trúc mềm yếu đến thế, như vậy tức là phải có một vận đề nào đó làm cho Thủy Trúc đau khổ đến tột cùng mới dẫn Thủy Trúc đến tâm trạng như thế này.

Bích Hồng gần như sắp khóc theo bạn, cô nhỏ nhẹ hỏi :

- Có chuyện gì Trúc cứ nói đi. Hãy tin ở Bích Hồng. Không nên dè dặt nữa.

- Mình khổ quá...

- Đã bảo cứ nói đi, cứ than khổ hoài, làm sao Bích Hồng biết được.

- Tại Bách tất cả. Mình căm thù anh ta cật cùng.

- Nhưng mà có chuyện gì ?

- Mình... mình.. Trúc nghẹn ngào không nói được hết câu.

- Bình tĩnh đi Thủy Trúc , cứ nói, không sao cả...

- Mình...có thai rồi.

Bích Hồng sửng sốt, tưởng đâu mình nghe lầm. Cô ngồi nín lặng một hồi lâu như để kiểm chứng lại lời nói của Trúc. Và cuối cùng, Bích Hồng tin là mình nghe không lầm. Cô chết lặng giữa tiếng khóc của cô bạn gái đáng thương. Sự thật xảy ra như vậy sao ? Bích Hồng nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ hoe của Trúc, gương mặt tối sầm lại qua màn nước mắt. Bích Hồng thần thờ hỏi :

- Bao giờ ?

- Cả tháng nay rồi. Đó là lý do mình bỏ học. Mình không thể tới lớp được, mình cũng không muốn sống.

- Chuyện này không thể giấu bác được. Nếu Trúc sợ không dám nói, Bích Hồng sẽ nói hộ cho.

- Không, không được đâu...

- Tại sao lại không được ?

- Mình không muốn ba mẹ mình phải buồn khổ.

- Thà biết trước để tìm cách giải quyết, còn hơn để mọi chuyện quá muộn. Tại sao Trúc... ngu thế ?

- Trúc sợ lắm.

- Ngốc quá. Trúc ngốc chưa từng thấy. Rồi thằng cha Bách trời đánh đó biết chưa ?

- Chưa

-Lâu nay hẳn có tới đây gặp Trúc không

- Có tới vài lần nhưng Trúc lánh mặt. Mình căm thù anh ta thấu xương. -
Cả nhóm sẽ tìm gặp anh ta để "hỏi tội". ĐỒ KHỐN NẠN

- Không nên đâu... đừng cho anh ta biết.

- Cái gì Trúc cũng sợ hết thì giải quyết được gì. Nín khóc và chờ ở đây.

Bích Hồng đi vào nhà, nhưng vừa tới phòng khách Bích Hồng dừng lại, cô không hiểu khi ba mẹ Trúc biết được việc này thì câu chuyện sẽ diễn biến ra sao. Có nên nói không ?

- Gì thế Bích Hồng ?

Ba mẹ Trúc đang đánh cờ tướng trong phòng khách chợt nhìn thấy Bích Hồng lấp ló ngoài cửa, ông PHán đã lên tiếng hỏi.

- Dạ..

- Thuỷ Trúc đâu rồi ?

- Trúc ở ngoài vườn đó bác.

- Sao cháu không ở ngoài đó chơi với Trúc ?

- Dạ.. Bích Hồng ngập ngừng.

- Vào đây.

Ba Trúc vẫy tay gọi, Bích Hồng không còn cách nào khác phải đi vào. Bích Hồng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với ông, ván cờ đang hồi gay cấn. Bích Hồng không giỏi chơi cờ tướng, nhưng cũng biết sơ qua các nước đi. Ông Phán cười :

- Bác của cháu sắp thua rồi. Có cách nào gỡ thế bí giúp bác gái không ?

Bà Phán ngẩng lên, háy mắt :

- Chưa chắc.

Bích Hồng định lui ra, nhưng ông Phán đã giữ tay cô lại ôn tồn hỏi :

- Sao, có cái gì cần nói với bác không, sao lại rụt rè thế cô bé ?

Bích Hồng cắn môi, cô nhìn ba mẹ Thuỷ Trúc bằng cặp mắt dè dặt, rồi cuối cùng cô quyết định nói sự thật.

- Thưa bác, cháu muốn một việc quan trọng có liên quan tới Thuỷ Trúc
o0o

Bà Phán sốt ruột nhìn đồng hồ, bà hết ngồi lại đứng, mắt cứ dán chặt vào cánh cửa phòng hồi sức. Trúc được đưa vào đây hơn một tiếng đồng hồ để cấp cứu. Chưa bao giờ bà Phán thấy thời gian trôi quá chậm chạp như lúc này.

Trong khi đó ông Phán ngồi ở một góc hành lang, ông như người mất hồn với nỗi đau đớn không lường trước được. Ông không biết nên giận vợ hay giận mình. Rất tiếc ông không khóc được trong trường hợp này, nếu khóc được, chắc nỗi đau sẽ vơi bớt đi ít nhiều. Khi Phục phát hiện ra việc Trúc tự tử, ông chỉ kịp quyết định chở Trúc tới một bệnh viện khác, chứ không phải là bệnh viện nơi ông đang công tác. Ông vừa xấu hổ vừa bàng hoàng, vừa điên cuồng giận dữ. Khi người bạn của ông, một bác sĩ thân thiết đẩy ông vào phòng riêng, trao cho ông ly nước lọc và ép ông uống bằng hết, và khi ông buông người xuống chiếc ghế rộng của bạn, ông mới tìm lại được sự bình tĩnh cần có. Người bạn bác sĩ ấy đã hiểu nỗi đau của ông, anh không nói một lời nào, chỉ đóng sập cửa phòng lại

gấp rút theo cô y tá tới phòng hồi sức để trực tiếp cấp cứu cho con gái của bạn mình. Lẽ ra ông Phán nên nghe lời bạn, ở yên trong phòng, nhưng vì quá nóng ruột ông ra ngoài hành lang ngồi đợi. Và kể từ lúc bước chân vào bệnh viện ông Phán không nói một lời nào với vợ.

Cánh cửa phòng hồi sức bỗng hé mở, người bạn bác sĩ bước ra. Bà Phán như lao tới bác sĩ với ánh mắt trông chờ.

- Chị yên tâm, cháu đã tỉnh.

- Sao lâu thế anh ? - Bà Phán lo lắng hỏi.

- Chúng tôi rửa ruột cho cháu xong còn phải cấp cứu cháu vì cái thai non ngày bị hư do cháu quá kích động và sức khỏe suy sụp.

Bà Phán lặng lẽ thở dài. Bà không dám nhìn chồng, chỉ len lén đưa ánh mắt dè dặt về phía ông khi hai người bạn bắt tay nhau với sự cảm thông.

- Cám ơn anh đã tận tình. Tôi thật khổ tâm... Ông Phán lúng túng nói.

- Cháu khỏe rồi, nhưng có lẽ anh chị đừng nên vào thì hơn. Hãy để vài ngày nữa cho cháu lấy lại quân bình. Ngoài việc suy sụp về sức khỏe, tinh thần cháu cũng suy sụp nặng sau cú sốc này.

- Tôi nghe anh - Ông Phán buồn bã nói.

- Anh vào phòng tôi uống nước.

- Thôi, có lẽ tôi phải về. Mong anh lưu ý cháu nhiều hơn.

- Vâng, anh cứ yên tâm. Có gì tôi sẽ gọi điện thoại tới bệnh viện báo cho anh biết.

Ông Phán không nhìn vợ, cũng chẳng nói một lời, chỉ lẳng lặng quay đi.

Bà Phán biết ông rất giận mình nên cũng không dám nói gì.

- Chúng tôi rất xấu hổ vì chuyện này, chắc anh cũng hiểu chồng tôi giận tôi đến mức nào - Bà Phán lúng túng nói.

- Chị cứ yên tâm, tôi rất hiểu hoàn cảnh của anh chị. Việc anh ấy đưa cháu đến đây là hợp lý, sẽ không ai biết được chuyện không may xảy ra cho gia đình anh chị đâu.

- Tôi biết phải làm sao bây giờ, anh ?

Bà Phán khóc rấm rức.

- Chị cứ về nhà nghỉ, ít hôm nữa hãy vào thăm cháu. Nếu cần thiết, chị có thể nhờ một cô bạn nào đó của cháu tới đây, chứ chị đừng nên gặp cháu vội. Đây là vấn đề tâm lý...

- Tôi hiểu

Bà Phán đón xích lô ra về. Vừa tới nhà, bà gọi Phục hỏi:

- Con biết nhà chị Bích Hồng không ?

- Biết

- Lấy xe đi mời chị Bích Hồng tới ngay, mẹ có việc nhờ chị ấy

- Chị Trúc ra sao rồi hả mẹ ? - Phục nhìn mẹ với vẻ lo lắng.

- Không sao đâu, chị Trúc đã tỉnh.

- Có nên nói cho chị Bích Hồng biết không ?

- Đừng có lẻo mép, cứ mời chị Bích Hồng tới và đừng nói lời thôi vì cả.

Phục đi và về khoảng nửa giờ thì Bích Hồng tới. Bà Phán gọi Bích Hồng vào phòng khách.

- Thưa bác, có chuyện gì thế ạ ? - Bích Hồng dè dặt hỏi :

- Bác thật khổ tâm, Trúc nó tự tử phải đưa vào bệnh viện cấp cứu. May còn kịp, bây giờ đã tỉnh. Chiều nay bác nhờ cháu vào bệnh thăm Trúc. Được chứ ?

Sau mấy giây bàng hoàng, Bích Hồng gật đầu nói :

- Vâng, cháu sẵn sàng. Thật cháu không ngờ Trúc lại liều lĩnh như vậy.

- Trúc nó bị hư thai - Bà Phán ấp úng - Thôi như vậy cũng xong.

- Thưa bác, Bác đã biết chuyện này chưa ạ ?

- Chưa và cũng đừng cho hẳn biết. Bác thật không ngờ nó tệ như vậy. Rồi bác sẽ gặp nó để nói chuyện. Cũng tại bác cả mà thôi. Bác tin nó là bạn của chồng con Huyền phải là người đứng đắn, ai ngờ...

- Thật là khổ.

- Trúc nó dại quá.
 - Bác không nên trách Trúc, nó không ngờ sự thế xảy ra đến như vậy đâu.
 - Tai họa này làm bác ân hận suốt đời. Mấy ngày nay bác trai không nói với bác nửa lời. Ông ấy ở luông trong bệnh viện không về nhà. Nếu có ông ấy ở nhà, chắc Trúc cũng không đến nỗi tự tử.
 - Mọi chuyện rồi cũng qua bác ạ.
 - Bác sẽ chuẩn bị những thứ cần dùng cho Trúc, chiều cháu ghé lại đây rồi hãy vào bệnh viện nhé ?
 - Vâng.
 - À.. lâu này cháu có gặp cậu Thường không ?
- Bích HỒNG lắc đầu. Bà Phán dăm chiêu nhìn qua cửa sổ rồi thở dài.
- Buổi chiều Bích HỒNG tới bệnh viện trong cơn mưa nhẹ. Trúc đã được đưa về phòng bệnh nhân và đang thiếp trong giấc ngủ. Nhưng khi Bích HỒNG tới bên giường, nghe tiếng động Trúc mở mắt ra nhìn.
- Trúc khỏe chưa - Bích HỒNG cầm tay bạn hỏi.
- Trúc khẽ gật đầu. Bày mấy thứ đồ dùng ra bàn Bích HỒNG bỗng nghe mưa rơi mạnh bên ngoài. Trúc hỏi :
- Mưa à ?
 - Lúc này Bích HỒNG tới trời cũng đã mưa, nhưng không lớn lắm, bây giờ lại là một cơn mưa lớn quá chừng.
 - Bây giờ mà được đi ra ngoài mưa thì thú vị biết bao
 - Nhỏ bệnh mà đi đâu được ?
 - Tại sao Bích HỒNG biết mình nằm ở đây mà vào thăm ?
 - PHục tới cho hay.
 - Chút xíu nữa thì Bích HỒNG không còn thấy mình nữa rồi. Chết lúc này sướng nhỉ ?
 - Đừng có nói nhảm nữa, Trúc uống sữa không mình pha cho.
 - Không đói đâu.

Bích Hồng muốn trêu Trúc cho con nhỏ phát cười lên cho không khí căn phòng bớt ảm đạm, nhưng không biết nói gì bây giờ. Bình thường nếu gặp nhau, thế nào cũng phải trêu nhau vài câu. Nhưng trong hoàn cảnh này Bích Hồng thấy ái ngại.

- Không biết bao giờ Trúc được xuất viện nhỉ ?

- Bao giờ bác sĩ cho phép.

- Nằm đây buồn quá. Gặp những cơn mưa như thế này lại càng buồn hơn.

- Vì thế Trúc phải nghĩ đến một chuyện gì đó cho vui vẻ.

- Làm sao mà nghĩ được. Những gì mà Trúc nghĩ tới đều là chuyện buồn.

- Để ngày mai Bích Hồng sẽ mang cho Trúc quyển "Những người thích đùa". Bảo đảm đọc xong Trúc sẽ mau lành bệnh cho coi.

- Bây giờ là mấy giờ rồi, nhỏ ?

- Hơn năm giờ.

- Sao trời tối quá nhỉ ?

- Tại mưa

- Sao người ta chưa bật đèn ?

Bích Hồng nhìn quanh, thấy công tắc ở góc phòng vội tới bật lên. Ngọn đèn tỏa ánh sáng trắng xanh lên gương mặt của Trúc, khiến cô như một người nào khác.

- Mỗi ngày Bích Hồng đều phải tới đây với mình nhé ?

- Dĩ nhiên rồi.

- Và nhớ mang sách vào cho mình đọc. Đừng quên.

- Quên sao được mà quên.

- Bây giờ ta chỉ còn mỗi mình nhỏ thôi.

Bình thường hai đứa vẫn gọi nhau theo cách đó, nhưng hôm nay nghe Trúc xưng hô như thế Bích Hồng thấy thương bạn vô cùng. Ta và nhỏ, tưởng không còn cách gọi nào chân tình hơn, cảm động hơn.

- Mấy hôm nay nhỏ có gặp Thường không ?

- Không

- Sao Thường biến mất tăm vậy nhỉ ?

- Làm sao mình biết được. Hình như Trúc cũng không còn muốn gặp Thường nữa mà ?

- Trước đây thì như thế đấy, còn bây giờ thì muốn gặp Thường biết bao nhiêu.

- Để làm gì ?

- Cũng chẳng biết nữa, nhưng mình cảm thấy cần thiết phải gặp Thường.

Bích Hồng nhìn đôi mắt trũng sâu, mệt mỏi của Trúc như muốn tìm ở đấy một lời giải đáp.

- Bích Hồng nhìn gì thế ? - Trúc hỏi.

- Thật là khó hiểu. Hình như trong tâm hồn Trúc đầy sự mâu thuẫn.

- Bích Hồng tưởng như vậy ư ?

- Chứ còn sao nữa, khi thì lẩn tránh nhau như mèo vờn chuột, khi thì tha thiết muốn gặp. Ai mà biết cho được lòng Trúc nghĩ thế nào.

Trúc nhắm mắt lại, trên đôi môi xanh tái của Trúc hình như khẽ động đậy thành một nụ cười.

o0o

Thường dừng lại trước một quầy bán hoa ở đường Nguyễn Huệ. Bích Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Trời đất, dừng lại ở đây làm gì vậy ông ?

- Có chuyện

- Anh quen với cô bán hoa nào ở đây à ?

- Quen

- Vậy thì cứ nói chuyện đã đời đi, tui chờ.

- Không, Bích Hồng cũng phải góp ý chứ. Vì đây là chuyện quan trọng.

- Quan trọng của ông mà tui góp ý làm gì ?

- Quan trọng mới nhờ Bích Hồng chứ, không quan trọng đã chẳng nhờ.

Bích Hồng nhăn mặt

- Gần hết giờ vào bệnh viện rồi ôi ơi, làm gì thì nhanh lên. Hay ông ở đây nói chuyện với người ta, tui vào bệnh viện thăm Trúc một mình.

- Bích Hồng làm khó quá vậy ? Người ta nhờ góp ý coi mua hoa gì tặng cho Trúc cho có ý nghĩa đấy chứ.

- Lại còn bày đặt - Bích Hồng trề môi.

- Bạn bè không thông cảm còn còn chê bai nhau làm chi ?

Thường ngó Bích Hồng gãi gãi đầu và nhìn vào quầy bán hoa. Mắt anh dừng lại trước một loại hoa nào đó rồi vội lướt nhanh sang một loại hoa khác. Bích Hồng mỉm cười trước vẻ lúng túng của Thường.

Cô bán hoa trên chợ :

- Anh muốn mua hoa gì mà chọn lựa kỹ thế ?

- Tặng người bệnh thì mua hoa gì, cô ?- Thường lúng túng hỏi

- Hoa vạn thọ

- Sau lại hoa vạn thọ ?

- Để chúc cho người bệnh mau khỏi bệnh và sống lâu ngàn năm ngàn tuổi.

- Còn tặng bạn bè ?

- Bạn trai hay bạn gái ?

- Bạn gái.

- Mua bông mười giờ Thái Lan đi, thứ này rẻ, vài trăm bạc có được một chậu đủ thứ hoa vàng, trắng, đỏ, hồng... nói lên tình bạn muôn màu muôn vẻ.

- Bông Cẩm Chương được không ? Hoa mười giờ xấu lắm.

- Được

- Còn tặng người yêu ?

- Cái ông này... lộn xộn.

- Lộn xộn sao được tôi muốn mua một thứ hoa gì mang được tất cả ý nghĩa của người bệnh, tình bạn và tình yêu. Bởi thế tôi mới lựa kỹ.

- Thôi ông mua hoa nylon đi

Cô bán hoa cười khúc khích. Bích HỒNG sốt ruột vì sắp hết giờ phải vào bệnh viện, lại giận Thường bày vẽ mà cù lằn quá đỗi. Cô gắt lên :

- Mua hoa hồng đi ông Thường ơi.

- Hồng gì, có nhiều thứ hồng quá.

- Hồng nhưng, màu đỏ thắm. Thôi mua nhanh lên

Thường mỉm cười nói với cô bán hoa :

- Cho một chục bông hồng nhưng màu đỏ, gói sao thật đẹp giùm cô ơi. Thường nhận bó hoa từ tay cô bán hoa có nước da trắng như trứng gà bóc và trả tiền. Anh mang hoa tới dúi vào tay Bích HỒNG :

- Nhờ Bích HỒNG cầm giùm. Hoa đẹp lắm đấy, Trúc vẫn thích hoa hồng.

- Biết vậy sao lúc này sao không mua ngay mà đợi người ta nhắc tuồng ?

- Tại quýnh quá nên quên đầu quên đuôi

- Xì

Bị Bích HỒNG "xì" cho một tiếng, Thường lúng túng ngượng ngùng lên xe phóng đi như sợ ai nhìn thấy.

- Chạy chậm thôi ông ơi, một người đang nằm nhà thương được rồi, tui không muốn phải đi nuôi một người thứ hai đâu đó.

Nhưng mặc cho Bích HỒNG cảnh cáo bằng đủ lời lẽ, Thường vẫn phóng xe như bay giữa đường phố. Kể từ lúc Bích HỒNG ghé nhà báo cho biết Trúc đang nằm bệnh viện và kể hết hoàn cảnh của Trúc, Thường cảm thấy như lửa đốt trong lòng. Anh giục Bích HỒNG tới ngay bệnh viện sau cơn mưa.

- Trong những ngày vừa qua anh biết đi đâu vậy ?- Bích HỒNG hỏi

- Tôi vẫn ở trong thành phố này, rất tiếc tôi không thể hoá ra con ve mùa

hệ chui xuống đất. Và nếu biến được, chắc tôi cũng biến mất tăm hơi rồi.

- Anh biết mặt thằng cha Bách không ?

- Biết chứ

- Trong trường hợp nào vậy ?

- Gặp một vài lần khi Trúc đi chơi với hắn.

- Lúc ấy anh làm gì ?

- Tôi như muốn khùng

- Và rồi anh tìm cách lánh mặt Trúc với một sự căm thù, bất lực à ?

- Căm thù Trúc thì không, còn làm gì trong trường hợp này ư ? Đúng là tôi chẳng biết làm sao được. Những ngày đó tôi sống quay quắt như một kẻ đau tim nặng, tôi nằm lì trên căn gác đầy bụi.

- Ôi dào, thơ mộng quá trời

- Bích Hồng còn chế nhạo tôi làm gì ?

- Tôi không chế nhạo anh, nhưng quả thật anh đánh trách vô cùng.

- Tôi mà đáng trách ư ?

- Chẳng lẽ anh đáng thương trong chuyện này, dù rằng anh đáng thương. Người tên Thường không đáng thương đâu nhé ? - Bích Hồng thăm ý, cười khúc khích

Thường nổi sùng :

- Tôi không cần ai thương hại cả

- Anh không cần ai thương là đúng rồi, nhưng anh phải thương Trúc. Đúng không ?

Thường bị Bích Hồng hỏi kiểu đó, anh lúng túng không biết trả lời sao, chẳng lẽ lại nói "không". Thường bực bội cho chính mình, anh thở nặng nhọc như người đang leo dốc.

- Bích Hồng không biết tôi khổ tâm như thế nào đâu. Tôi đã phải sống với những kỷ niệm đau buồn khi phải về Vũng Tàu. Đâu đâu tôi cũng

nhìn thấy màu áo vàng của Trúc. Cho nên nếu về Vũng Tàu là tôi theo ghe đánh cá ngay để khỏi quay quắt với những hình ảnh ấy.

- Ở trên biển, anh có quên được màu áo vàng kkkhông ?

- KHông.

- Anh làm gì trong lúc "lang thang" trên biển ấy ?

- Tôi nằm trên sàn ghe đánh cá đếm sao trời.

- Xời, chắc là "có bao nhiêu sao mọc tôi thương nàng bấy nhiêu" à ? Nghe nói mà cảm động chưa

- Trong lúc đó Trúc lại đi chơi với thằng khốn nạn đó. Vậy mà Bích Hồng còn mai mỉa tôi ?

- Anh khờ lắm. Nhưng thôi, gần tới bệnh viện rồi, anh dẹp cái bộ mặt "hận tình" của anh lại đi và đừng có than thở nữa.

Sau khi gởi xe, Thường cầm bó hoa được bao giấy cẩn thận đi theo Bích Hồng vào bệnh viện. Vừa đi Bích Hồng vừa "lên lớp "

- Anh hiểu thế nào là một người tự tử vừa được cứu sống chưa ?

- HIỂU

- Trúc lại đang đau tim, cần phải tránh sự kích động, không nên nhắc lại chuyện đau buồn đã qua.

- Tôi biết chứ

- Hãy tìm cách khéo léo để an ủi, động viên Trúc. Coi như anh là người... có lỗi trong chuyện này. Được không ?

Thường đỏ mặt hỏi :

- Tại sao tôi là người có lỗi ?

- Nếu như anh không chịu như vậy thì thôi, dừng lại đây tốt hơn

Thường bối rối, nhìn bó hoa cầm trên tay, anh gật đầu.

- Thôi, cũng được đi, cứ cho là như thế.

- Anh miễn cưỡng quá.

- Tôi.. có lỗi thật

- Bằng sự tự nguyện rất chân thành, chứ không phải bị ép buộc ?

- Đúng vậy

- Vậy thì được. Phòng của Trúc bên tay trái kia. Anh vào đi.

Thường bối rối hỏi

- Bích Hồng đi đâu ?

Tôi ở phía sau lưng anh chứ đi đâu ? - Bích Hồng cười khúc khích.

Tới trước cửa phòng. Thường đột nhiên bối rối, anh dừng lại thập thò như một đứa trẻ con. Bích Hồng đẩy vào lưng Thường một cái mạnh.

- Vào đi chứ, giường số năm, bên tay phải

Và thật là một trường hợp đầy xúc động, Thường tới bên giường của Trúc trong khi Trúc nhắm mắt thiếp vào giấc ngủ. Thường lúng túng, gương mặt đau khổ tột cùng, anh ngồi nhẹ xuống mép giường tìm bàn tay của Trúc sau tấm chăn len. Thường nắm bàn tay nhỏ bé, xanh xao của Trúc.

Trong lúc đó trong giấc ngủ mơ hồ, chơi vơi, Trúc cảm thấy có cái nắm lấy bàn tay mình, bàn tay ấy cứng cáp và đầy hơi ấm. Trúc khẽ mở mắt và rồi cô vụt nhắm ngay mắt lại. Trong khoé mắt Trúc long lanh một giọt nước mắt.

Bích Hồng khẽ lay vai bạn nói :

- Mở mắt ra đi Thuỷ Trúc, coi có nhận ra người quen không ?

Cặp mắt đen sâu thẳm ấy lay động, chớp mấy cái rồi từ từ mở ra.

- Đừng có khóc nữa công chúa ơi - Bích Hồng bẹp má Trúc nói đùa.

- Anh vừa được Bích Hồng báo tin và đến thăm em đây - Thường lúng túng nói và dúi vào bàn tay Trúc bó hoa

- Cái gì thế Thường

- Hoa hồng đấy.

- Ôi...

Trúc kêu lên và đưa bó hoa kề sát mũi mình. Trúc sung sướng hỏi Bích

Hồng

- Ngoài trời còn mưa không nhỏ ?

- Tạnh rồi

- Sao trời không mưa nữa nhỉ ?

- Lại đòi mưa. Bộ nhỏ nằm trong này riết rồi ghiền mưa hả ?

Trúc gật đầu, hôn lên những bông hồng đỏ thắm, chơi vơi trong niềm vui. Bích Hồng ngó Thường cười :

- Anh làm mưa... nhân tạo được không ?

- Đùa.

- Sao lại đùa. Khi người yêu muốn là trời muốn mà. Anh hãy đem một cơn mưa vào phòng Thủy Trúc đi.

Thường hiểu ý, anh tới mở tung cách cửa sổ phòng. Bên ngoài buổi chiều đã xám lại với một khoảng trời mờ đục, ướt đẫm nước sau cơn mưa.

Trúc nhìn ra cửa sổ, mỉm cười hỏi :

- Sao người ta không thả đèn nhỉ ?

- Bây giờ còn là buổi chiều, Trúc quên rồi sao ?

Trúc gật nhẹ đầu. Thường đặt bàn tay nhỏ bé của Trúc vào trong chăn và hỏi :

- Trúc thấy trong người ra sao ?

- Khỏe nhiều rồi

- Cố gắng vượt qua để mau lành bệnh và trở lại trường

- Bích Hồng đã kể cho Thường nghe hết mọi chuyện chưa ?

- Thường biết cả rồi. Trúc hãy xem đó là một giấc mơ. Mọi chuyện rồi sẽ chóng quên như cơn mơ trong giấc ngủ mà thôi.

- Thường tưởng như vậy thật ư ?

Bích Hồng đưa mắt ra hiệu cho Thường. Anh hiểu ý nên đổi hướng câu chuyện :

- Chú bé Ngoan có gửi cho Trúc một bức thư dài, lúc đi vội quá Thường

quên mang theo.

- Thường đã đọc thư chú Ngoan chưa ?

- Chưa, bức thư dán kín. Chú ta cẩn thận lắm, nhất định không cho người thứ ba biết mình viết gì trong thư đâu.

- Ngày mai Thường vào nhớ mang theo thư của Ngoan nhé.

- Dĩ nhiên rồi

- Có lẽ sau khi ra viện. Trúc sẽ về Vũng Tàu ở một thời gian.

- Trúc định như thế à ?

- Phải vậy thôi, Trúc sợ thành phố này. Người ta sẽ nhìn mình ra sao ?

Bích Hồng lên tiếng :

- Nhỏ lo làm gì cho mệt. Mọi chuyện sẽ tan như bụi bám trên cây lá sau cơn mưa thôi. Không ai sống mãi với ám ảnh đâu.

Trúc bỗng nắm bàn tay Thường, cô nức nở, giọng cô như vỡ ra trong cơn xúc động :

- Thường căm thù em lắm phải không ?

Thường bóp nhẹ những ngón tay run rẩy của Trúc, nói :

- Sao Trúc lại nói thế ?

- Lúc nhìn ánh mắt của Thường trong vũ trường ngày nào khi mình tình cờ "đụng độ" nhau. Đôi mắt ấy sao mà dễ sợ quá. Đôi mắt ấy như căm thù, cứ đi mãi theo em cho tới bây giờ. Hôm trước ra Vũng Tàu, ngồi với Ngoan trên thuyền nhìn xuống mặt biển buổi chiều em cũng thấy đôi mắt ấy.

Thường cười :

- Tại Trúc tưởng tượng ra đấy thôi.

- Bây giờ Thường ra sao ?

- Vẫn đi học bình thường, vẫn ăn ngủ bình thường.

- Còn giận em nữa không ?

- Không bao giờ

- Đừng giận em nữa nhé. Em giống như con chim nhỏ bị thương rồi.

Thường cố tránh cho Trúc sự xúc động không cần thiết, nhưng rồi câu chuyện lại diễn biến theo hướng bất ngờ ấy. Anh ra hiệu cho Bích Hồng, rồi nói với Trúc :

- Anh ra ngoài mua gói thuốc lá, em nằm nghỉ nhé.

- Không, anh đừng tìm cách lẩn tránh em một lần nữa - Trúc hốt hoảng nói.

- Anh vào ngay thôi mà....

Thường lật đật bước nhanh ra khỏi phòng. Anh đi thẳng tới cổng mua một gói thuốc lá, xé bao thuốc ra rút ra một điếu châm lửa hút và rít mấy hơi thuốc như kềm chế sự xúc động của mình. Thường không trở vào ngay mà đi vòng vòng trong khoảng sân rộng của bệnh viện, anh tới ngồi xuống một chiếc ghế đá kê dưới tàn cây. Không khí ẩm ướt như mang theo một chút hương hoa.

Lúc Thường trở vào, Bích Hồng đã dùng một ly trong suốt để cầm những bông hồng đỏ thắm. Căn phòng đã sáng, bình hoa rực rỡ hẳn lên. Trúc cũng đã ngồi dậy, cô dựa vào bức tường và đang ăn những múi cam.

- Hoa hồng của anh đẹp lắm - Bích Hồng khen.

- Nhờ ý kiến của bạn đấy - Thường cười.

- Xời. Tại vì thấy anh tội nghiệp quá thôi.

Thường đỏ mặt, anh ngồi xuống mep giường. Trúc trao cho Thường múi cam và nói :

- Ăn với em múi cam để mong cho em mau khỏi bệnh.

- Đồng ý.

Thường ngậm múi cam trong miệng, cảm thấy vị ngọt ngào tan dần trên đầu lưỡi. Anh nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Trúc bồi hồi như khi bắt gặp đôi mắt ấy lần đầu tiên trong vườn nhãn mùa hè ngày nào.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>
Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ .
SBC: Sưu Tâm
Nguồn: SBC
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 6 tháng 7 năm 2005